

פישת

וישב

תשפ"ח

388

שבת
צאה

התורה והשולחן
הרב משה פיינשטיין שליט"א

חגיגת
שמיני עצרת

שְׁעוֹר שְׁנִמְסָר בְּמִלְוֶה מַלְכָּה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ וַיִּשְׁלַח י"ד כֶּסֶלֹ 2

שִׁיעוֹר יוֹם שְׁנֵי הַ כֶּסֶלֹ וַיִּשְׁלַח לַעֲתִיקָא 8

שִׁיעוֹר חוֹלוֹן יוֹם רִבְעֵי פ' וַיִּשְׁלַח..... 35

שַׁבַּת וַיִּשְׁלַח תִּשְׁפ"ה..... 49

וַהֲתַקְדַּשְׁתָּם: כָּל הַגִּירוּשִׁין – כִּי מִתְחַתְּנִים לַתּוֹוֶה..... 51

לִיקָטִים בַּעֲנִינֵי חֲנוּכָה – מְדַבְּרֵי הָרַב שְׁלִיט"א..... 54

הַתְּמוֹנוֹת
בְּאֵיזִבוֹת:
מִקּוּוֹשִׁים
לְצַדִּיק

שִׁיעוֹרִים

שְׁעוֹר שְׁנִמְסָר בְּמִלְוֶה מַלְכָּה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ וַיִּשְׁלַח י"ד כֶּסֶלֹ

חיי מוהר"ן - אות תקנג

[חיי מוהר"ן תקנג] דְּבַר עַמִּי מֵהַחֲסִיד מֵאֲמַסְטָרְדָם¹, כָּלָם חִיבִים לְנַסֵּעַ

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

¹ חיי מוהר"ן - אות תקנג

דְּבַרְיָהֶם וְכו'):

שְׁמַעְתִּי שְׁפַעַם אַחַת סִפְרוּ לִפְנֵי וְזָרוֹנוּ לְבָרְכָה אֹדוֹת הָרַב דְּקַהֲלַת בְּרִדִּיטְשׁוֹב שְׁלֹא רָצָה לֵילֵךְ לְמַקְנֶה בְּבִקְרָ שֶׁל חַג הַשְּׁבוּעוֹת עַד שֶׁיֵּרָאוּ לוֹ הַמְּרַבָּה שֶׁרָאָה יְחִזְקָאֵל. וְהַתְּפִלָּאָה הָעוֹלָם מֵאֵד עַל זֶה, וְנָעַר בָּהֶם רַבְּנוּ וְזָרוֹנוּ לְבָרְכָה וְאָמַר, וּמָה זֹאת לְפִלְאָ כָּל כֶּף בְּעִינֵיכֶם הֲלֹא גַם יְחִזְקָאֵל הָיָה בֶן אָדָם וְכו', כִּמְבָאָר בְּמִקּוּם אַחֵר. וְכִבְּרָ מְבָאָר בְּמִקּוּם אַחֵר הַהַפְלָגוֹת שֶׁהַפְּלִיג בְּשַׁבַּח מַעֲלַת קֹדֶשׁ הָרַב הַנ"ל. וְשְׁמַעְתִּי שְׁאֵמַר עֲלָיו שְׁאֵלְמָלָא מַה שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בְּבְרִדִּיטְשׁוֹב וְכו' הִיָּה זֹכֶה עַל יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ הַגְּדוֹלָה לְמַדְרַגַּת הָרַב הַפְּגִיד וְזָרוֹנוּ לְבָרְכָה מִמְּזִרִישׁ. וַיֹּשֶׁ אֹמְרִים שְׁאֵמַר שֶׁהִיָּה זֹכֶה לְמַדְרַגַּת הַבְּעַל שֵׁם טוֹב וְזָרוֹנוּ לְבָרְכָה. וְשְׁמַעְתִּי מֵאַחַד מִחֲשׁוּבֵי אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, שֶׁשִּׁפְּרָ עִמּוֹ רַבְּנוּ וְזָרוֹנוּ לְבָרְכָה מִקְּדֻשַׁת הָרַב

(קִי) פַּעַם אַחַת סִפְרְתִי לִפְנֵי מַעֲנִין הַחֲסִיד מֵאֲמַסְטָרְדָם שֶׁהִיָּה מְפָרְסֵם בְּבָרָאד נְסִסַע בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְרֵאִיתִיו בְּקַהֲלַת קַרְעֵמִינִין בְּחִזְרָתוֹ מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל. וְסִפְרְתִי לוֹ שֶׁשְׁמַעְתִּי מִמֶּנּוּ שְׁאֵמַר שֶׁכִּבְרָ הָרַג אֶת הַיָּצֵר הָרַע. הַשִּׁיב לִי בְּלִשׁוֹן אֲעֲרֶה וְאָמַר וְכו' מַה צְרִיכִין לְדַבֵּר שֶׁהָרַג אֶת הַיָּצֵר הָרַע מֵאַחַר שֶׁהַתְּעִנָּה כָּל כֶּף, כִּי הַחֲסִיד הַנ"ל הַתְּעִנָּה הָרַבָּה מֵאֵד. כִּי שְׁמַעְתִּי מִחוֹתְנֵי וְזָרוֹנוּ לְבָרְכָה שֶׁהַתְּעִנָּה מֵאֵד וְשִׁשָּׁה פַּעַמִּים לְשַׁבַּת רְצוּפִים, :

(אָמַר הַמַּעֲתִיק הַכֹּלֵל הַיּוֹצֵא מִדְּבָרִים אֱלוֹי וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, שֶׁרָצָה וּבְנֵי וְזָרוֹנוּ לְבָרְכָה לְהַכְנִיס בְּאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ אֲמוֹנַת חַכְמִים שְׁלֵמָה וְלְבָלִי הַהֲרַהֵר אַחֲרֵיהֶם כָּל, רַק לִידַע וְלֵהֲאֲמִין שֶׁכָּל דְּבַר יֵהֵם אֲמַת וְצָדִיק וְנֶאֱמָנִים

המִרְכָּבָה. כְּתוּב שֶׁהָיוּ 22,000 מִרְכָּבוֹת, כָּל אֶחָד [בַּקְּבֻלָּת הַתּוֹרָה] רָאָה 22,000 מִרְכָּבוֹת², כִּנְגֻד הַלְוִיִּם, 600,000 אִישׁ, הַנְּשִׁים וְהַיְלָדִים זֶה מְלִיאָרְדִים, כָּל אֶחָד רָאָה מִרְכָּבָה, 22,000. "רָכַב אֱלֹהִים רַבְתִּים" [תְּהִלִּים סח, יח], "רַבְתִּים" זֶה 20,000, 20,000 מִרְכָּבוֹת, וְעוֹד "אַלְפִי" — [2,000] = 22,000 מִרְכָּבוֹת, כָּל אִשָּׁה וְכָל יֶלֶד רָאוּ, הַיְלָדִים אָפְלוּ עֲנּוּ אֲמֵן עַל עֲשֵׂרַת הַדְּבָרוֹת, שְׁעוֹבָרִים עֲנּוּ אֲמֵן — תִּינוּקוֹת בְּיָדָי.

הַשֵּׁם קָרָא לְכָל הַנְּשִׁים לִפְנֵי לִפְנֵי מִתֵּן תּוֹרָה, וְאָמַר: אַתֶּם מוֹכְנוֹת לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה? אִם אַתֶּם לֹא מוֹכְנוֹת — אַז לֹא צָרִיךְ. כִּי הַגְּבָרִים וְדָאִי לֹא יִקְבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה. כִּי הָאִשָּׁה מְקַבֶּלֶת, אֲבָל הָאִישׁ הוּא עֹשֶׂה אֶת הַעֲגָל וְהַמְּרַגְּלִים, וְכִמוֹ שְׂאוֹמֵר הַתְּנַחוּמָא פִּרְשָׁה יח שֶׁהַגְּבָרִים מִתְּפַתִּים מִיָּד לְכָל שְׂטוֹת, לְכָל מַחְלָקַת מִתְּפַתִּים. הַנְּשִׁים — לֹא, הַנְּשִׁים עֲשׂוּיּוֹת מִסְרַגֵּל, הֵם לֹא,

לְאַמְסֻטְרָדִים הַלִּילָה כְּבוֹר, שְׁשָׁם הָיָה הַצְּדִיק הָכִי גָדוֹל בְּעוֹלָם, שֶׁהָיָה מְפָרְסֵם בְּכַרְאֵד, וְאַחֲרֵי זֶה רָאִיתִי אוֹתוֹ בְּקַרְעַמְנִיץ בְּדֶרֶךְ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְהוּא צָם 108 פְּעַם מִשְׁבֵּת לְשִׁבְתָּהּ, כִּי בַשָּׁנָה אֲפָשָׁר לְצוּם 18 פְּעַם בַּשָּׁנָה, כִּי יֵשׁ רֵאשֵׁי חֲדָשִׁים וְחִנְכָּה וּפּוּרִים, אַז יוֹצֵא שְׂמוֹנָה עֶשְׂרֵה כְּפוֹל שֵׁשׁ זֶה מֵאָה שְׂמוֹנָה, אַז בְּמִשְׁךְ שֵׁשׁ שָׁנִים כְּפוֹל שְׂמוֹנָה עֶשְׂרֵה זֶה מֵאָה וּשְׂמוֹנָה, מֵאָה וּשְׂמוֹנָה פְּעַם הוּא צָם מִשְׁבֵּת לְשִׁבְתָּהּ.

אַז הַרְבֵּיהּ רְצָה לְהִרְאוֹת לָנוּ שְׂאֲפָשָׁר לְצוּם, שֶׁבְּכָלֵל לֹא צָרִיךְ לְאַכֵּל, כָּל הָאֲכָל זֶה רַק דְּמִיּוֹן.

וְאוֹתוֹ דְּבַר [סִיפְרוֹ לְרַבִּיהּ עַל] הַבְּאָרְדִּיטְשׁוֹכֵר, הוּא אָמַר "אֲנִי לֹא אֶכְנֵס לְמִקְוֵה עַד שִׁירָאוּ לִי אֶת הַמְּרַכָּבָה" — זֶה הָיָה (בְּשִׁבְתָּהּ) [בְּשִׁבְעוֹת] בְּבִקְרָה, הוּא עֹשֶׂה אוֹלְטִימְטוֹם, [וְלוֹמְדִים מִכָּד] שְׁכָל אֶחָד יְכוֹל לְרְאוֹת אֶת הַמְּרַכָּבָה.

כָּל אִשָּׁה הָיְתָה רוֹאֶה אֶת

❁ מוראי מקומות והערות ❁

הנ"ל בסמוך אחר פְּטִירָתוֹ זְכוּנוֹ לְבִרְכָּה, וְאָמַר עָלָיו שֶׁהָיָה חַד בְּדָרָא: ² מדרש רבה שמות - פְּרִשָׁה כֵּט פְּסָקָה ב (ב) ד"א אֲנִי ה' אֱלֹהֶיךָ ה"ד פְּנִים בְּפָנִים הָיוּ ת"ל שְׂנָאן שְׂנָאן וְהַשְׁקֵט:

דְּבַר ה' עִמָּכֶם אָמַר ר' אַבְדִּימִי דְּמִן חִיפָה כ"ב אֵלַי יִרְדּוּ עִם הַקֶּב"ה לְסִינֵי שְׂנֵאמַר (תְּהִלִּים סח) רַכַּב אֱלֹהִים רַבּוּתִים אֲלֵפֵי שְׂנָאן הַנְּאִים וְהַמְּשׁוֹבְחִים יְכוֹל אַע"פ שֶׁהָיוּ רַבִּים דְּחוֹקִים הָיוּ ת"ל שְׂנָאן שְׂנָאן וְהַשְׁקֵט:

הם שָׂרֵשׁ הָאֲמוּנָה. הָאִשָּׁה יוֹדַעַת שְׁהִיָּה מְשֶׁה רַבִּינוּ וְהוּא בְּקַע אֶת הַיָּם. וּבֵא קִרַח וְאָמַר: מִי אָמַר שְׁהִיָּה יָם? זֶה הִיָּה אַחֲזִיזַת עֵינַיִם, אֲבָל זֶה שֶׁהוּא הִיָּה 40 יוֹם וְ40 לַיְלָה הוּא הִיָּה בְּהַר סִינַי, מִי אָמַר שֶׁהוּא הִיָּה בְּהַר סִינַי, אוֹלַי הוּא הִיָּה בְּאִיזָה מְעָרָה, הִתְחַבֵּא בְּאִיזָה מְעָרָה...

כְּמוֹ הַשְּׂיִיחַ הַזֶּה שֶׁל ר' חַיִּים פְּרָחִי, הִיָּה לוֹ חֵבֶר שְׂיִיחַ מְתוּק כְּזֶה, שְׁהִיָּה מִתְחַבֵּא בְּבוֹנֵקֶר שָׁם, הַחֲמָאס בָּנוּ לוֹ בּוֹנֵקֶר, הִיָּה מְעֻשָּׂן נִרְגְּלִיָּה מ־6:00 בְּבֹקֶר עַד 22:00 בַּלַּיְלָה, וְהוּא הִיָּה יוֹצֵא מִהַבּוֹנֵקֶר וְאוֹמֵר "עֲכָשִׂי חֲזַרְתִּי מִמְּכָה", לֹא... בּוֹנֵקֶר וּמְכָה זֹו אוֹתָהּ גִּימְטְרִיא כְּנִרְאָה, "חֲזַרְתִּי מִמְּכָה". אִז טוֹב, אִז הַיְלָדִים שֶׁחֲקוּ מִתַּחַת לַשְּׂיִיחַ הַזֶּה, כִּי זֶה הָיוּ יְלָדִים שֶׁל שׁוֹבְוֵי בָּנִים כְּמוֹבֵן, וְזָרְקוּ שָׁם אֲבָנִים, אִז הוּא הַכְּנִיס אֶת כָּלֶם לְכֹלָא, הוּא אָמַר: מָה, זוֹרְקִים אֲבָנִים [3].

אִז הוּא, הַשְּׂיִיחַ הַזֶּה, הַמְּתוּק, לָקַח אוֹתָם לְכֹלָא, שָׁם אוֹתָם בְּכֹלָא. וְהָאֲמָהוּת בָּאוּ וּבָכוּ, שֶׁשׁ יְלָדִים 'מְתוּקִים', 'חֲמוּדִים', וְהָאֲמָהוּת בָּאוּ וּבָכוּ עֲלֵיהֶם; "הֵם לֹא יוֹדְעִים, הֵם לֹא עָשׂוּ אֶת זֶה בְּכּוֹנָה, זֶה כְּזֶה רְפֻלְקֵס כְּזֶה..." כְּתוּב שֶׁהַיְלָדִים צְרִיכִים לְזָרֵק אֲבָנִים, זֶה מִי שְׁלוֹמֵד תּוֹרָה — זוֹרֵק אֲבָנִים, הַבְּנוֹת — לֹא, הַבְּנוֹת מְנַקוֹת אֶת הַבַּיִת. עֲכָשִׂי כָּל בַּת מְגִיעָה הַבִּיתָה עוֹד 5 דְּקוֹת מְגִיעָה הַבִּיתָה, דְּבַר רֵאשׁוֹן מְרִימָה אֶת הַכֶּסֶא, שׁוֹפְכַת שְׁנֵי דְלָיִים, וְתוֹךְ עֶשֶׂר דְּקוֹת הַבַּיִת זֶה בֵּית מְרַקְחַת. זֶה הַתְּפָקִיד שֶׁל הַבַּת. הַבֵּן רַק צָרִיךְ לְלַמֵּד גְּמָרָא, הוּא לֹא לֹמֵד גְּמָרָא — אִז הוּא זוֹרֵק אֲבָנִים, אִז זֶה 'רְפֻלְקֵס', זֶה "אוֹטוֹמַטִית", זֶה לֹא צְרִיכִים לְלַמֵּד אוֹתוֹ אֶת זֶה, הוּא "נוֹלָד עִם זֶה"...

אִז הַיְלָדִים שָׁם זָרְקוּ אֲבָנִים אֲצֵל הַשְּׂיִיחַ, 'מִסְפֵּן', אִז הוּא שָׁם אוֹתָם בְּכֹלָא. אִז הָאֲמָהוּת רָצוּ

❁ מוֹרָאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

בְּבֵית חוֹלִים עֲכָשִׂי. אִז מְבַקְשִׁים מְכֹלֶם שְׁהִיָּה 30 סְדָרְנִים, כָּל יַלְדֵי יְכוֹל לְהִיֹּת רְבַע שָׁעָה סְדָרְוֹ, שְׁלֹא יִזְרְקוּ אֲבָנִים עַל הַמְּכוֹנִיּוֹת, וְלֹא עַל יְהוּדִים וְלֹא עַל עַרְבִים, אִז לֹא יִקְחוּ אוֹתָם לְכֹלָא.

³ הַמְּשֻׁטְרָה אָמְרָה: שְׁמִי שִׁזְרַק אֲבָנִים יִקְחוּ אוֹתוֹ לְכֹלָא לְכָל הַחַיִּים, לְמוֹסֵד סְגוּר, לְכֹן צְרִיכִים 30 סְדָרְנִים. אֲהַרֵן שְׁוֹרֵץ הִלְךָ הַיּוֹם מִלְחָמָה עִם 30 יְלָדִים שֶׁרָצוּ לְזָרֵק אֲבָנִים עַל הַמְּכוֹנִיּוֹת, פָּתְחוּ לוֹ אֶת הָרֵאשׁ, 'מִסְפֵּן', הִיָּה

אומר: תקח את זה בחזרה, זה לא שוה כלום, חסר פה אחד. מה הפרוש "חסר אחד", אה, שכחתי, נכון נכון, זה נפל זה נקרע לי פתאום, אוי. טוב, תראה, השייח' הזה, ה'מתוק' הזה, הוא כל יום ששי הוא במכה, אז אני קניתי את זה במכה את השרשרת הזו, שם ברחוב צלאח א' דין 148 קומה שלישית, יש שם חנות תכשיטים, חנות יהלומים, אז בבקשה כשהוא טס למכה כל יום ששי בקפיצת הדרך אז הוא גם יביא לי את היהלום, הם מכירים אותי בחנות, אני אתן לו את הפתק עם החתימה שלי ואחרי זה אני אשלם את זה, אני

לחיים פרחי, הוא אמר שהוא ישים אותם במאסר עולם. הוא אמר: אז זה לא בעיה, לערבים יש שרשראות יש של שלשים ויש ושלש, יש של ששים ויש, ויש של תשעים ותשע. הוא לקח 99, יש יש אלכוהול גם תשעים ותשע, אנחנו שותים בקבוק אלכוהול של 99.9... אז הם הביאו לו שרשראות של 99, אבל הוא הוציא איזה יהלום אחד — אז זה נהיה תשעים ושמונה, מ' 99 נהיה 98. טוב, הוא מביא את זה לפחה שם, למושל, לכבוד הרמדאן, היה בדיוק הרמדאן כנראה, הביא לו שרשרת עם תשעים ושמונה, הוא סופר הוא רואה 98, הוא

לא לָמַד בְּשׁוּבוֹ בְּנִים. שְׁמַעוֹן וְלוֹי לָמְדוּ בְּשׁוּבוֹ בְּנִים יַחַד עִם נַחְמוֹן רוֹבֵינְשִׁטָּן, אֲתָהּ לֹא שִׁיבָה לְשׁוּבוֹ בְּנִים – אִזּוֹ יֵשׁ לָךְ גַּם, שָׁם מְלַמְּדִים לְזֶרֶק אֲבָנִים עַל עֲרָבִים...), אִזּוֹ הֵם זְרָקוּ אֲבָנִים בְּשִׁכְּם, כָּל אֶבֶן זֶה פָּגַע בּוֹל בְּרֹאשׁ שֶׁל מִישָׁהוּ, וְעֲשָׂרִים וְאַרְבַּע אֶלְפָּה אִישׁ עָפוּ יִשְׂרָאֵל לְגִיחָנָם, מִסֵּתֶמָּא לְגִיחָנָם הֵם עָפוּ. (אִזּוֹ שׁוֹאֲלִים: אֵיךְ מִתֵּר לְזֶרֶק אֲבָנִים עַל עֲרָבִים? לְשַׁלַּח אוֹתָם לְגִיחָנָם? מִיֵּלֵא לְגֹן יַעֲדוֹן הֵיוּ שׁוֹלְחִים אוֹתָם, אֲבָל עוֹד לְגִיחָנָם לְשַׁלַּח אוֹתָם? זֶה בְּכֻלּוֹ לֹא מִקְבָּל!).

אִזּוֹ יַעֲקֹב אָמַר: "עֲכָרְתָּם אֲתִי לְהַבְּאִישׁנִי בִישֵׁב הָאָרֶץ" [בְּרֵאשִׁית לְד, ל], "אָרוּר אַפְּסִי כִי עָז וְעֲבָרְתָּם כִּי קִשְׁתָּהּ אֲחֻלְקֶם בִּיעֲקֹב וְאֶפִּיצֶם בִּישְׂרָאֵל" [בְּרֵאשִׁית מ, ז] — לֹא קִבְּלוּ נַחְלָה, לֹא לְוֵי קִבְּלוּ נַחְלָה, לְעֵתִיד לְבֵא יִהְיֶה לָהֶם, כְּתוּב בִּיחֲזוֹקָאֵל פָּרַק מַח, יֵשׁ כָּאֵן עַל הַחֲלוֹן, אִזּוֹ לְוֵי מִקְבָּל וְשְׁמַעוֹן מִקְבָּל, אֲבָל עֲכָשׂוּ שְׁמַעוֹן לֹא קִבְּל כְּלוּם רַק בְּתוֹךְ יְהוּדָה מְדַמְנָה וְעַדְעַדָּה וְדִמְוֹנָה כָּל מִינֵי עָרִים שָׁם בְּמִדְבָּר, בְּנִגְב, בְּלֵי מַיִם וּבְלֵי כְּלוּם, וְלוֹי לֹא קִבְּל כְּלוּם — רַק אֶת הַמַּעֲשָׂרוֹת.

אֲבָל הַהֲלָכָה הַיָּמָּה כְּמוֹ הַרְמַב"ם, הַרְמַב"ם אוֹמֵר שְׂאֵם חוֹטְפִים יִלְדָה יְהוּדָיָה אִזּוֹ מִתֵּר לְהַרְגֵּן אֶת

אֲהִיָּה בְּמִכָּה עוֹד חֲדָשִׁים אֲנִי יִשְׁלַח לָהֶם אֶת זֶה, הָעֶקֶר שִׁיבִיא אֶת הַיְהוּדָה הַחֲסֵר.

טוֹב, מִיַּד הַמוֹשֵׁל קָרָא לְשִׁיח', אָמַר: מִתּוֹק שְׁלִי, חֲמוּד שְׁלִי, אֲתָהּ טַס לְמִכָּה כָּל יוֹם שְׁשִׁי, אֲתָהּ עָף בְּאֹוִיר, אֲתָהּ הַטִּיס הַרְאִשׁוֹן בְּעוֹלָם, אֲתָהּ טִיס רֵאשׁוֹן בְּחָלָל, אִזּוֹ יֵשׁ פֶּה יְהוּדָה שֶׁצָּרִיךְ לְהִבְאִיא אֶת זֶה מִמִּכָּה, זֶה שָׁם בְּרַחוּב צְלָאח אַ דִּין 148 קוּמָה שְׁלִישִׁית, תְּמַצָּא שָׁם חֲנוּת תְּכַשִּׁיטִים, יְהוּדָה מִיָּמִים, תִּגִּיד שְׁחִיִּים פְּרָחֵי שְׁלַח אוֹתָךְ, אֲתָהּ מִבְּקֶשׁ אֶת הַיְהוּדָה הַזֶּה וְהַזֶּה, צָבַע הַזֶּה וְהַזֶּה, תְּרַשִּׁישׁ שֶׁהֵם וְיִשְׁפֹּה, לְשָׁם שָׁבוּ וְאֲחֻלְמָה, נִפְךְ סִפִּיר וְיִהְלֶם, אָדָם פִּטְדָה בְּרִקְתָּ, אָדָם יִרַק כְּחַל, אָדָם שְׁוֹה יוֹתֵר. טוֹב, הַשִּׁיח' קִלַּט מֵה שְׁחִיִּים פְּרָחֵי עֲשָׂה לוֹ כָּאֵן, אִיזָה פַח הוּא טָמֵן לוֹ, מִיַּד הוּא בְּרַח, הוּא רֵץ אֵלָיו: חִיִּים פְּרָחֵי, תִּסְלַח לִי, תִּסְלַח לִי. [אָמַר לוֹ חִיִּים פְּרָחֵי:] תִּשְׁחַרֵּר אֶת הַיְהוּדָה הָאֵלֶּה וְתִבְטִיחַ שְׁוִיתֵר אֲתָהּ לֹא נוֹגַע בְּיַד יְהוּדִי.

כִּי יַעֲקֹב הוּא אָמַר שְׂאֵסוֹר לְהַרְגֵּן אֶת שְׁכָם. (יַעֲקֹב הוּא לֹא שׁוּבוֹ בְּנִים, הוּא

היום או שאני מחסל את כלם. זה שטת שמעון ולוי. הוא הולך בשטה של שמעון ולוי. שמעון ולוי אמרו: או שמחזירים את דינה או שמחסלים את כלם.

אז טראמפ הולך בשטה של שמעון ולוי — בשטת הרמב"ם, (פנראה שהוא גמר את כל הרמב"ם, לא כמו שובנו בנים שפמה שמתחננים...). עוד מעט היארצ'יט, עוד יש לנו עכשיו עד היארצ'יט בדיוק 30 יום, שעכשו אנחנו כבר ביי"ד, בדיוק ביי"ד, אז יש לנו בדיוק חמשה שבועות עד היארצ'יט של הרמב"ם. כל אחד צריך לראות לגמר את כל הרמב"ם. טראמפ מסתמא כבר גמר אותו, איך הוא יודע את ההלכה הזאת שמתר

כל העיר, אין בזה שום שאלה, לא צריך שאלות לזה. כמו שעכשיו טראמפ אמר: עכשיו אני הולך להרג את כלם, לא אכפת לי. 75% מכדור הארץ משכנעים שהחמאס צודק, החמאס הוא המסכן, הוא הנרדף. הוא אמר: אותי לא מעניין מה-75%, יהיה 100%, אני עוד 47 יום יהיה פה ראש ממשלה על כל הכדור הארץ, אני דבר ראשון מחסל את החמאס.

העולם הזדעזע, אמר: מה?! כאלה צדיקים, כאלה חפים מפשע, נלחמים על השחרור שלהם?! הוא אומר: אותי לא מעניין, או שיחזירו את החטופים

הזה, אז אם הם לא מיד חסלו אותו — אז כלם חִיבִים מיתה.

טראמפ הולך בשטת שמעון ולוי, הוא הולך בשטה שלהם, ככה יהיה השטה לעתיד לבוא — כמו הרמב"ם. ובזכות זה נזכה לגאולה השלמה, במהרה בימינו אמן.

להרג עיר שלמה בשביל חטוף אחד, בשביל חטופה אחת מתר להרג עיר שלמה, ככה פוסק הרמב"ם. הוא אומר: כן, כל שכם ידעו מזה, ברגע שהם לא הרגו את שכם בעצמו שלקח את דינה — אז כלם חִיבִים מיתה. מי שרואה כזה פושע, היו צריכים מיד להרג אותו, לחסל אותו. ידעו, כלם ידעו מהפשע הנורא

שיעור יום שני ח כסלו וישלח לעתיקא

ב' את סוד תחיית המתים, הרב'ה מגלה את סוד תחיית המתים.

אנחנו עכשיו מדברים על לוז, כתוב [ויבא יעקב] לזזה, [וכן כתוב שיעקב לקח מקל לבנה לח] לוז וערמון,

עכשיו אנחנו בפרשת העקודים, "עקודים נקודים וברודים", ר' נתן מסביר שיעקב זכה [שיכל להחיות מתים], מי שיש לו פה דעקודים יכול להחיות מתים, והרב'ה מסביר תורה פ"ה חלק

מראי מקומות והערות

לוז. וזהו העצם לוז שיש בערף אדם, שישאר אחר כליון הגוף, וממנו יתחדש בגין הגוף בשעת תחיית המתים. וזהו עקר נחמותינו, בחינת נחמו נחמו בני"ל. כי על הגוף נאמר (רות ג): "שכבי עד הבקר", שהוא עת התחיה. והנה בבקר והנה היא לאה (בראשית כ"ט) הינו עצם לוז הנ"ל, שעל ידה נתבנה הגוף. ובשביל שכל פגתו של יעקב היה בשביל רחל. נאמר בבני רחל, דהינו יוסף: "ולקדקד נזיר אחיו" (בראשית מ"ט), ובבנימין פתיב (דברים ל"ג): "ובני פתפיו שכן". רמז, שעל ידי בחינת לאה שהיא ראשונה, יכול לבוא לבחינת רחל. קדקד וכתפיו זה בחינת לוז הנ"ל. ערף גימטריא ש"נ ראשי תבות: שבת נחמו, רמז להנ"ל.

⁴ ליקוטי מוהר"ן תנינא, תורה פה אגוזים הנקראים לוזים, הם רומזים לבחינת לאה שהיא בערף, שהיא נקבא ראשונה, ואחר כך נכנסין לבית המקדש, שהוא בחינת: יעקב קראו בית אל (פסחים פח). וזהו שפרש רש"י (שופטים א), שדרד לוז נכנסין לבית אל. וזהו (ישעיה מ): "נחמו נחמו". שתי פעמים נחמו גימטריא קדקד, שהוא בחינת ערף, שעל ידה נכנסין לבית אל. וזהו שלשה שבועות שהם עשרים ואחד יום שבין המצרים, ונגדו באילן לוז. בשביל זה נוהגין לאכל ביצה בפעדה המפסקת בתשעה באב, פי הביצה נגמרת בעשרים ואחד יום, כמאמר חכמינו, זכרונם לברכה (בכורות ה): תרנגלת מולדת לעשרים ואחד יום וכו', ונגדו באילן

כתוב "דמשק אליעזר", [אחרי נפילת שלטון אסד] אפשר לכבוש את דמשק עכשיו, עכשיו דמשק פנויה, [לא כובשים כין] לא רוצים לריב עם כל העולם, אבל מבחינה תאורטית כבר כבשו את דמשק, דמשק אליעזר, דמשק זה המקום הכי קדוש שיש על כדור הארץ, זה היה העיר הראשונה, עוד לפני ירושלים, עוד [בזמן ש]לא היה ירושלים בכלל היה דמשק אליעזר, שהוא בא מדמשק, אז היום אנחנו כבר בשערי דמשק, עוד מעט נכבוש את דמשק.

אז הרב'ה מגלה לנו כאן בתורה פ"ה חלק ב', ש"אולם לזו שם העיר לראשונה", נביא ספר) שמואל, שופטים, יהושע שופטים, אז כתוב שהגיעו לבית אל לא יכלו לכבוש את העיר, כתוב בגמרא סוטה שהגיעו לבית אל לא יכלו לכבוש את העיר הזאת, זה לא ניתן לכיבוש, אז התורה מגלה לנו איך אפשר לכבוש ערים כאלה [שהשער של החומה סגור או שאין שער כלל כמו בבית אל], כמו יואב כבש את רבת עמון, הוא כופף עץ ועף על החומה

איפה שכתוב לזו זה תחיית המתים, ומי שיכול להחיות מתים הוא יכול להמשיך את כל העשירות בעולם, כי המן ירד לאלפיים שנה, כל יום לאלפיים שנה! "דבר יום ביומו", כל יום זה אלף שנה, אז הרב'ה מגלה לנו, [שמי שיש לו פה דעקודים זוכה ללזו ויכול להחיות מתים, וממילא יכול להמשיך עשירות בעולם].

אז סוד העקודים, שזוכים לזה בשחרית של שבת, ואחרי זה במלוה מלכה שזה תחיית המתים, מי שמפסיד [סעודת] מלוה מלכה לא יקום בתחיית המתים, אדם אסור להפסיד מלוה מלכה, הוא צריך לאכול כזית, אפילו שהוא אכל עשר סעודות בשבת, והוא כבר שבע, וכבר מתפוצץ מרוב אוכל, הוא חייב להכריח את עצמו לאכול כזית, ולשיר את כל הזמירות, להמשיך את אליהו הנביא, כי זה הסעודה העיקרית, זה יותר גבוה מכל השלוש סעודות, ואפשר להחיות מתים, ולהמשיך את אליהו הנביא [שיבוא לעתיד לבוא], כל מה שאנחנו רוצים - זה להמשיך את אליהו הנביא, [את] זה אנחנו רוצים בכל רגע, כל רגע, זה.

והרג את כולם⁵.

על החומה עם חיצים וחרבות ורמחים, מי שהיה מראה [היכנפתח העיר היו יורים בו והורגים אותו], מי שיצא מהעיר מיד עקבו אחריו, והיו יורים עליו, אז הוא לא יכל לעשות כלום, אז איך הוא הראה להם? אז כאן כתוב, אז איך הוא הראה להם? אחד אומר הוא עשה עם הפה, אחד אומר הוא עשה עם האצבע, עם האצבע זה כבר דבר גדול, כי אצבע רואים אם הוא עושה עם האצבע, אבל עם הפה אי אפשר לראות.

אז עמדו על החומה עם חיצים ורמחים וקשתות שמי שיראה מיד ירו בו, אז הוא אמר אני לא יכול להראות לכם, אז הגמרא

כי הבנים של צרויה [יואב אבישי ועשהאל] היו עפים באוויר, צרויה זה צור (- אבן), "כי מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו", אמר בלעם אני לא יכול לקלל אותם, אי אפשר לקלל אותם, הם נולדו מצורים, הבנים של צרויה עפו באוויר, גם עשהאל על ראשי השיבולים⁶, וגם יואב על רבת עמון, וגם אבישי אמר את השם המפורש⁷].

אז בסוטה הגמרא אומרת ש[כשבאו לכבוש את העיר בית אל ראו שאין שער בחומת העיר, ואז ראו אחד שיצא, שאלו אותו מהיכן יצא], הוא לא יכל להראות, כי [חיילי העיר בית אל] עמדו

מראי מקומות והערות

הִפְּהוּ אֲבִיבֵי בְּחִינַת וְלֹא הָיָה בּוֹ פֶּחַ לְרוֹץ. ⁷ כי דוד היה מהחטופים, עכשיו כבר מתקדמים לעסקה עם חטופים, רוצים לשחרר עשר אלף מחבלים, בשביל דוד רצו 20 אלף מחבלים, הוא גם היה מהחטופים, ואני הייתי במשא ומתן, הייתי בצוות, אז הם רצו 20 אלף, אז ביבי הסכים על עשר אלף, ביידן אמר 15 אלף, כבר היה התקדמות, היום כל הזמן אומרים התקדמות, התקדמות, אנחנו כבר בהתקדמות, כבר 430 יום וזה בהתקדמות, נקווה שהיום ישחררו אותם, אז צריכים בשביל זה לשחרר עשר אלף מחבלים עם דם, שרצחו וטבחו בשמחת תורה 1500 ילדים קדושים, וטהורים,

⁵ [אולי זה המקור: מדרש תהלים - מזמור יח כי בך ארוץ גדוד. ר' חייא בשם ר' לוי אמר, בשעה שאמר דוד לישראל לעשות מלחמה עם אנשי יבוס, התחיל אומר, (דברי הימים - א יא, ו) כל מכה יבוסים בראשונה יהיה לראש ולשר. מה עשה יואב, הביא ברוש אחד רענן וקבעו בצד החומה וכפף ראשו, שהיה רך, ואחז בו דוד וקפץ יואב על ראש דוד ונתלה בברוש ודילג על החומה. אמר דוד, (תהלים קמא, ה) יהלמני צדיק חסד ויוכיחני. מה עשה הקב"ה, קיצר את החומה ועלה דוד אחריו, שנאמר, ובאלהי אדלג שור:]

⁶ יִלְקוּט שְׁמַעוֹנֵי יִרְמְיָהוּ ט רָמְזוּ רַפָּה עֲשֵׂהֲאֵל שְׁהִיָּה צֶדֶד אֶת הַצְּבִי בְּרִגְלָיו בְּרוֹב מְרוּצָה וְהִיָּה מְהַלֵּךְ עַל רְאֵשֵׁי הַשְּׂבָלִים בְּשִׁדְּהָ וְלֹא הָיָה מְשַׁבֵּר אֶת הַקְּנִיָּים כִּיִּן שֶׁנִּפְלְהָ שְׁעָתוֹ

המתים, ולכן הוא זכה לעשירות, הוא ראה איך שהעתודים הבאים על הצאן, המלאכים מביאים את העתודים.

כי הוא (- לבן) הפריד את העקודים, הוא הסיר את העקודים, לבן הסיר שלא יוולדו עקודים, הוא אמר עקודים שלך, אז רש"י אומר בקרסול⁸, [צורה של] מגן דוד בקרסול, מגן דוד בזרוע, מיליון פעם [לבן שניה את התנאים עם יעקב], כתוב במדרש תנחומא מאה כפול מאה כפול

אומרת הוא רק עשה עם הפה, אז הוא חי לעולם, בזכות שהוא עשה עם הפה הוא חי לעולם, אדם רק עושה עם הפה, הוא רק הולך אחרי הצדיק, רק עושה עם הפה, הוא כבר חי לעולם.

אז הרב'ה מגלה לנו את סוד תחיית המתים, זה עקודים נקודים וברודים, זה סוד תחיית המתים, "ואולם לזו שם העיר ראשונה", חומש בראשית, "ערמון ולזו", אז איפה שכתוב לזו זה תחיית המתים, [וכאן שכתוב לזו זה מרמז] שיעקב זכה לתחיית

מראי מקומות והערות

סביב וחברבורית שלו פתוחה ומפולשת מזו אל זו (ס"א מזן אל זן) ואין לי להביא עד מן המקרא:

⁸ רש"י בראשית לא, י וברודים - תרגומו ופצחין פיי"ר בלע"ז (גישפריינקלט) חוט של לבן מקיף את גופו

סדוק, יש כל מיני חוטים, חוטים סדוקים, חוטים ישרים, חוטים עגלגלים, חוטים עם סימן שאלה, וחבורות שלו פתוחות, זה חבורה מול חבורה, זה עשוי חצאי עיגול כאלה, כמו הרימונים במעיל של הכהן הגדול.

אז והנה העתודים אע"פ שהבדילם לבן, [לבן] הוא הפריד את כולם, הוא הפריד את העתודים, הוא הפריד את העקודים את הנקודים את הברודים, ואז ה' מראה לו (- ליעקב) בחלום, שה' הביא אותם, שהמלאכים מביאים, כל זה מלאכים.

ולכן [האחים בני יעקב] הם היו אוכלים אבר מן החי, כי יוסף אמר [ליעקב שהאחים אוכלים אבר מן החי, אבל באמת זה היה מותר, כי הבהמות שהם אכלו נוצרו מהמים ודינם כדגים שלא צריכים שחיטה], כי רש"י אומר שהמים

מאה⁹, ויש שלוש מיליון דקות, שש שנים שלוש מיליון [דקות], כל יום זה 1440 [דקות] כפול [365 יום כפול 6 שנים = 3,153,600 דקות].

אז מדרש תנחומא כתוב בפרשת ויצא מה זה עשרת מונים? מאה כפול מאה כפול מאה, זה נקרא מיליון, כל שלוש דקות!, אז עשרת מונים מאה פעמים מאה מאה.

[וכשלבן אמר:] עקודים יהיה שדרך, אז מיד נהיה הכל עקודים, נקודים - כולם נקודים, מגן דוד - כולם מגן דוד, כוכב עם חמש צלעות - כולם..., כוכב עם שמונה צלעות - כולם עם כוכב עם שמונה צלעות, כל דבר שהוא היה אומר מיד זה היה, רש"י אומר חברבורות זה היה כמו גרטלך כאלה, זה היה גרטל ממש, וברודים פצוחים, חוט לבן, רש"י אומר חוט לבן, חוט לבן מקיף את גופם סביב, ויש שני קווים בחוט, החוט הוא

מראי מקומות והערות

מתיגע בכל כחו ואביכן התל בי והחליף את משכורתי עשרת מונים מהו עשרת מונים עשרה פעמים אינו אומר אלא עשרת מונים א"ר אבא עשרת מונים ק' פעמים פעם מן עשר רבי חייא אמר ק' פעמים מן ק' כך היה מתהפך עליו:

⁹ מדרש תנחומא ויצא - פרק יא שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך וגו' מה כתיב למעלה מן הענין שא נא עניןך וראה כל העתודים מה כתיב שם וישלח שם יעקב ויקרא לרחל וללאה וגו' ויאמר להן רואה אני את פני אביכן וגו' ללמדך שלא היה מתעצל אלא

נהפכים לזרע¹⁰, אדם יכול לשתות כוס מים וזה יהפך לזרע, כמו אצל יעקב, אם הוא יכול להחיות מתים אז הוא גם יכול ללדת בלי זכר, הם ילדו בלי זכר - כל הצאן של יעקב.

200 אלף עדרים, מדרש רבה, רק כלבים לבד [היה ליעקב] מילון

מאתיים אלף¹¹, וכל אחד על עדר, כל עדר זה מאה אלף, אז זה מיליון כפול מאה אלף זה מאה מיליארד כבשים, אז המדרש אומר כאן בויצא שהכלבים לבד, זה היה כפליים כיוצאי מצרים, 120 ריבוא, מיליון מאתיים אלף כלבים, ולכל עדר כלב אחד.

❁ מראי מקומות והערות ❁

(יא) ויפרוץ האישי ר' שמעון בר אבא אמר מלמד שנפרצה לו פרצה מעין דוגמא של עולם הבא היך מה דאת אמר (מיכה ב) עלה הפרוץ לפנייהם רבי אבא בר כהנא אמר מאה ותרתין רבוון שבעה אלפים מאתן עדרין הוו ליה לאבינו יעקב רבי לוי אמר ששים רבוא כלבים רבנן אמרי מאה ועשרין רבוא ולא פליגי מאן דאמר ששים רבוא לכל עדר ועדר חד כלב מאן דאמר מאה ועשרים רבוא לכל עדר תרין כלבין:

¹⁰ בראשית ל (לח) וַיֵּצֵא אֶת הַמִּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרָהֳטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם אֲשֶׁר תָּבֵאן הַצֹּאן לְשִׁתּוֹת לְנֶכַח הַצֹּאן וַיַּחֲמֶנָה בְּבֶאֱן לְשִׁתּוֹת: פירש"י: ויחמנה וגו' - (ב"ר) הבהמה רואה את המקלות והיא נרתעת לאחוריה והזכר רובעה ויולדת כיוצא בו. ר' הושעיא אומר המים נעשין זרע במעיהן ולא היו צריכות לזכר וזהו ויחמנה וגו' (ר"ל בתיבה זו התחברו לשון זכר ונקבה כמ"ש הראב"ע):

¹¹ מדרש רבה בראשית - פרשה עג פסקה יא

ארוחת ערב זה חמש עיזים, נותנים לו פתק, הוא הולך עם הפתק, מראה את זה לרועה צאן, יש לי זכות לאכול אצלך חמש כבשים, חמש עיזים.

האריה מגיע ליעקב, יעקב אומר אני [לא] מכיר בזה, תעוף מפה, האריה אומר אבל זה ארוחת בוקר שלי, מאיפה תביא לי ארוחת בוקר? תלך למסעדה, תלך לאחמד, יש בדמשק מסעדה שם, תאכל שם, מה אתה רוצה לאכול אצלי? במסעדה שלי? אני לא נותן לך!.

אז במשך 20 שנה יעקב חטא לאריה, אם [היו צריכים לאכול מהעדר של לבן שהיה ברשות יעקב] חמש כבשים בבוקר חמש כבשים בערב, זה עשר כבשים ליום, כפול 20 שנה זה 7300 [יום, כפול עשר כבשים ביום זה 73,000 כבשים, 73,000 כבשים] [12] יעקב היה צריך לתת לאריה, ויעקב אומר על החטא הזה אני מודה, אז מודה במקצת חייב שבועה, אז הוא כבר התחיל להודות, אז גנובתי יום

ויעקב אומר ללבן גנובתי יום גנובתי לילה, כי יעקב הכל מתרבה אצלו, אז אמרו גנובתי יום גנובתי לילה, אתה גנב ביום גנב בלילה, למה זה מתרבה. [ויעקב מוסיף ואומר:] טרפה לא הבאתי אל ביתך.

יעקב אומר: אנוכי אחטנה מיד תבקשנה, יעקב מודה, עכשיו הוא מתחיל להודות כבר, מודה במקצת כבר חייב שבועה, פה הוא התחיל, לבן חקר אותו, סיבב אותו, [יעקב] אמר אז אני מודה, התחיל להודות, אני מודה שחטאתי, מודה, אבל למי חטאתי? לאריה.

האריה מקבל כל יום פתק, קוראים לזה קופונים, איפה הוא אוכל, באיזה עדר הוא אוכל, אם אצל פטמה, אם אצל פואד, אצל מוחמד, אחמד, אצל סינוואר, נסראללה, כולם היה להם עדרים, אז כל אריה מקבל פתק איפה הוא אוכל היום, איפה ארוחת בוקר איפה ארוחת ערב, ארוחת בוקר זה חמש כבשים,

מראי מקומות והערות

להבינו: זה בדיוק 8030, כפול עשר זה 80 אלף, 80,300 כבשים.

¹² כאן מורינו הרב אמר חשבון אחר וקשה

גנובתי לילה.

ונתן במרמה ליעקב את לאה] הוא כתב
 כבר בפרשת יתרו, [אז נאמר:]
 "לקוח את הספר הזה", אז הוא
 כתב את כל הסיפור של רחל
 ולאה.

[עד שמושה רבינו גילה את האמת בתורה]
 אף אחד לא ידע את הסיפור,
 כולם היו בטוחים שרחל גנבה
 את יעקב, [ויעקב בתחילה רצה באמת את
 לאה], כי לאה מקבלת שבע שנים
 מתנות [מיעקב], כתוב [במתנות]
 לכבוד לאה, לבן החליף את
 המעטפה [שכתב יעקב] במקום
 "עבור רחל" כתב "לאה", הוא
 החליף את המעטפה, לאה
 מקבלת מתנה [מיעקב], פעם
 קוטג', [שהרי יעקב היה רועה צאן], אם
 היה טבעת, לבן לקח את זה
 [לעצמו], אבל קוטג' הוא השאיר,
 קוטג' או גבינה צהובה, מה כבר
 אפשר לשלוח, אם היה משהו
 שווה קצת אז לבן לקח את זה,
 אבל על המעטפה [שלא גנב] היה
 כתוב ללאה, לאה יקירתי, לאה
 כלתי, שבע שנים לאה מקבלת
 מתנות !.

פתאום [ביום החתונה] רחל אומרת
 ללאה: תשמעי, יש פה סימנים,
 [לאה שואלת]: איזה סימנים? [רחל]

וכל העדרים אוכלים [האריות מהם],
 כל אחד [מהאריות] קיבל פתק
 לאכול פה, לאכול שם, אצל
 אחמד, אצל פאוזי, אצל פואד,
 אצל שוקרון, אצל זה, ואצל זה,
 אז כולם (- כל הרועים) כיבדו את
 הפתק, בכל עדר הוא היה אוכל,
 אז יש שם מיליון עדרים, והוא
 אוכל בכל מקום, ושהוא מגיע
 ליעקב, יעקב לא מסכים שהוא
 יאכל אצלו, אז אנשים [שהאריה
 אכל אצלם וראו שאצל יעקב לא חסר] אמרו
 גנובתי יום גנובתי לילה, למה
 ליעקב לא חסר? [באמת גם אצלו
 האריה אוכל, אלא] כי הוא גונב
 מכולם, הנה לכולם חסר.

כמו שאמרה רחל ולאה, לאה
 אמרה את רוצה למלאות את
 הזקן של יעקב מהזקן שלי, אז
 מה שייך פה זקן? שאמרה לה
 רחל תני לי מדודאי בנך, אז לאה
 אמרה [לרחל], לא, מה את רוצה,
 לא די שגנבת את בעלי.

עד שמושה לא כתב את התורה,
 כתוב ב[חומש] שמות שיום לפני
 מתן תורה הוא כתב ספר תורה
 עד מתן תורה, זה [- העניין שיעקב
 בתחילה רצה באמת רק את רחל, ולבן החליף

אומרים ש[החייילים שנהרגו] בלבנון הם עלו על מוקש שלנו, עכשיו לפני דקה שמעתי שהם נכנסו למנהרה, ושם היה מטען [שהצבא שם] נגד החיזבאללה, אז זה עכשיו הסקירה האחרונה, בלבנון נכנסו שם לאיזה מבנה, לאיזה בית, לחשוף את המנהרה, נכנסו למנהרה, אז התפוצץ מטען, אבל זה מטען שאנחנו שמנו אותו, שאם יבואו ערבים בחזרה אז שילכו לגהינום, או גם לגהינום לא יכניסו אותם] אז על כל פנים זה שבע הרוגים, זה לא פשוט, שלוש הרוגים בעזה וארבע הרוגים [בלבנון] 181 פצועים קשה, זה גם בלי ידיים בלי רגליים, אז אין פה כוחי ועוצם ידי.

כתוב שבמלחמת מדיין [שנלחמו לפני שנכנסו לארץ ישראל:] אחד לא נהרג, לא נפקד ממנו איש, הלכו 12 אלף נגד מיליון, המדיינים היו מיליון, כתוב נופלים כארבה לרוב, היו מיליון ו[אצלינו] 12 אלף, ועל כל חיל [שהלך למלחמה] היה אחד שהתפלל, אז לא נפקד ממנו איש, [שבזכות שעל כל אחד שנלחם היה אחד שהתפלל] אפילו אחד לא נהרג, אסור שיהרגו אנשים,

אומרת: לא, זה כזה מנהג כזה, זה לא שיעקב מסר לה את הסימנים, רחל לא מגלה לה שהיא כבר כלה [של יעקב] לפני שבע שנים, עבר שבע שנים עדיין היא כלה.

[ויכיון שלא היה בטוחה שהיא הכלה שרצה יעקב] אז היא אומרת [לרחל] את רוצה למלאות את הזקן של יעקב מהשערות שלי.

אז כל העניין זה הדיקנא קדישא, אדם יכול להחיות מתים אם יש דיקנא, כל האדרא רבה על הדיקנא, שהזקן, שזה הרב'ה אומר שדרך לזו נכנסים לבית אל, כי לזו זה התפילה, לזו זה לאה, כל מה שהאר"י אומר לחבר רחל ולאה, אילי מואב יאחזמו רעד, רע"ד זה [גימטריא] 274, זה גימטרייה רחל ולאה, רחל זה 238 וזה 36. אילי מואב יאחזמו רעד, הרעד רק יכול להיות...

עכשיו אנחנו רואים שבסוריה נפל כל, הסטרא אחרא נפלה, ובלבנון נפלה הסטרא אחרא, [אבל] עכשיו היה לנו שבע הרוגים, זה לא עוזר מה... ה' מראה שאין כוחי ועוצם ידי,

אם שומרים שבת, ולא יראה בך ערוות דבר, אף אחד לא יהרג.

אז אנחנו חוזרים לסיפור שלנו [איך כבשו את העיר בית אל], של תורה פ"ה חלק ב', זה התורה הכי עמוקה בליקוטי מוהר"ן, חושבים שזה סתם איזה תורה, זה לא! כל העץ חיים יש שם! כל הסוד של תחיית המתים! וכל הסוד של רחל ולאה! כי מה עכשיו [בסיפור הזה] באים ללמד לנו אסטרטגיה איך כובשים ערים? מה אנחנו עכשיו במכינה קדם צבאית? אנחנו עכשיו באוקספורד? במכינה הקדם צבאית באוקספורד? בהרווארד? אנחנו עכשיו לומדים איך לכבוש ערים?

גרנו [ברובע היהודי] ברחוב 'השוערים', אז בפניה של 'בוני החומה' יש את החומה של נחמיה, אז זה 8 מטר רוחב, אז זה לוקח שלוש שנים לפרוץ כזו חומה, זה יכול להיות 30 מטר גובה ועשר מטר רוחב, כאלה חומות לפרוץ זה שלוש שנים, אפילו יותר, חומות ירושלים זה לקח שלוש שנים לפרוץ, ולא היה שער לא היה כלום, היה בר דרומא¹³ שהיה קופץ על האילי נגח, קוראים לזה אילי נגיחה [ועם זה שוברים את החומות], זה עושה [בכל נגיחה חור של] ס"מ, עשר ס"מ, אבל זה לוקח שלוש שנים עד שפורצים כזו חומה [עבה], אז בר דרומא היה קופץ ושובר את זה (- את אילי הניגוח) מהחומה, מטפס מחדש כמו איזה חתול, אז

מראי מקומות והערות

¹³ גיטין נו, ע"א

אֲתַרְנַגּוּלָא וְאֲתַרְנַגּוּלְתָא חֲרִיב טוֹר מַלְכָא דְהוּוּ נְהִיגִי בִי הוּוּ מְפָקִי חֲתַנָּא וְכֻלְתָּא מְפָקִי קַמְיֵיהוּ תַרְנַגּוּלָא וְתַרְנַגּוּלְתָא כְּלוּמַר פְּרוּ וּדְבּוּ כְּתַרְנַגּוּלִים יוֹמָא חַד הָוֵה קָא חֲלִיף גּוּנְדָא דְרוּמָאֵי שְׁקֻלֵיהוּ מִיַּנְיֵיהוּ נְפִלוּ עֲלֵיהוּ מַחֲנֵיהוּ אֲתוּ אֲמְרוּ לֵיהּ לְמִסֵּר מְרֻדוּ בְּדֵי הַיְדֵאֵי אֲתָא עֲלֵיהוּ הָוֵה בְּהוּ הָהוּא בֵּר דְרוּמָא דְהָוֵה קִפִּין מִלָּא וְקֻטִיל בְּהוּ שְׁקֻלֵיהּ קִיסֵר לְתַאגִּיָּה וְאוֹתְבִיָּה אֲרָעָא אֲמַר רַבּוּנֵיהּ דְעֻלְמָא פּוֹלִיָּה אֵי נִיחָא לָךְ לֹא תִמְסַרִיָּה לְהָהוּא גְבַרָא לְדִידֵיהּ וּלְמַלְכוּתֵיהּ בְּיַדֵּיהּ דְחַד

גְבַרָא, אֲבָשְׁלִיָּה פּוּמִיָּה לְבַר דְרוּמָא וְאֲמַר "הֲלֹא אֲתָה אֱלֹהִים זְנַחְתַּנּוּ וְלֹא תַעֲבֹד אֱלֹהִים בְּצַבְאוֹתֵינוּ" דָּוִד נִמְי אֲמַר חֲכִי דָּוִד אֲתַמְוֵהִי קָא מַתְמַה עַל לְבֵית הַכֶּסֶף אֲתָא דְרַקוּנָא שְׁמַטִּיָּה לְכַרְפְּשִׁיָּה וְנַח נַפְשִׁיָּה אֲמַר הוּאִיל וְאִיתְרַחֲיִישׁ לִי נִסָּא הָא זִמְנָא אִישְׁבְּקִינְהוּ שְׁבְקִינְהוּ וְאוּל אִינְדִּיקוּר וְאֲכַלוּ וְשָׂתוּ וְאֲדִלְקוּ שְׂרָגֵי עַד דְּאֲתַחֲזִי בְּלִינָא דְגוֹשְׁפִּנְקָא בְּרַחֲוִק מִלָּא אֲמַר מִיְהֵדָא קָא חֲדוּ בִי יְהוּדָאֵי הֲדַר אֲתָא עֲלֵיהוּ אֲמַר רַבִּי אֲסִי תִלַּת מֵאָה אֲלָפֵי שְׁלִפֵי סִפָּא עִילוּ לְטוֹר מַלְכָּא וְקֻטְלוּ בַּהּ תִּלְתָּא יוֹמֵי וְתִלְתָּא לִלְוֹתָא וּבְהַדְּ גִיסָא הַלּוּלִי וְחַנְגֵי וְלֹא הוּוּ יְדִיעֵי הֵנִי בְּהֵנִי.

ללוז יש מנהרה [דרכה נכנסים לעיר בית אל], כל זה מביא רש"י בשופטים פרק א', אנחנו מסבירים את תורה פ"ה חלק ב', שום צדיק בעולם לא כתב פירוש על הסיפור הזה, שום צדיק בעולם! אנחנו כבר 5,785 שנה, שום צדיק, אין, בשום ספר לא נמצא פירוש על הסיפור שנכנסו דרך לוז, יש שם מנהרה, אולי החמאס עשו את המנהרה, אולי החיזבאללה עשו את המנהרה, לא יודעים מי עשה את המנהרה, וככה נכנסו [היהודים] לעיר, וככה שחטו את כל העיר.

״וַיִּרְאוּ הַשְּׂמֵרִים אִישׁ יוֹצֵא מִן־הָעִיר וַיֹּאמְרוּ לוֹ הֲרֵאנּוּ נָא אֶת־

הגמרא מספרת כאלה גבורות שלא היה [בשום מקום], יוספון אומר ש[הרומאים שנלחמו ביהודים אמרו על היהודים אמרו]: זה שדים.

אז מה התורה באה ללמד אותנו [בסיפור כיבוש העיר בית אל] איך לכבוש ערים? אז מילא רבת עמון, אז אומרים שיואב כופף ברוש, הוא כופף עץ, והברוש התרומם, וככה הוא עף על החומה, גם שם לא היה שער, אי אפשר לפתוח את השער, אז התורה מלמדת אותנו איך לכבוש את רבת עמון, איך לכבוש את בית אל.

ועכשיו בית אל בכלל אי אפשר לכבוש, כי אין אפילו שער, אז הרב'ה אומר יש [עין] לוז, ומתחת

היום הזה" (שם, כה), ארץ החתים זה ארמניה, "ויקרא שמה לוז", ועד היום מלאך המוות לא נכנס לשם¹⁴, אין לו רשות להיכנס, אין לו ויזה, הוא לא מקבל ויזה, אז איך נכנסים לעיר הזאת? אולי בדרך לאומן ניכנס בכל זאת לעיר הזאת, לנו יתנו כן ויזה.

אז כל זה הגמרא אומרת בסוטה שלוז שם עושים את התכלת, ולשם מלאך המוות אסור לו להיכנס, שמה לוז שעושים בה את התכלת, וסנחריב לא נכנס לשם, וגם נבוכדנצר לא נכנס לשם, הם לא יכולים להיכנס, מלאך המוות גם לא נכנס, ומי שרוצה למות יוצא החוצה [מהעיר], אדם לא יכול לחיות יותר ממאה שנה, כבר אין לו מה לעשות יותר ממאה שנה, יש לו כבר חצי עולם [שצאצאים שלו], מתושלח חי 969, נח חי 950 אז כבר חצי עולם שלו, כל העולם זה הבנים של נח, כל הדורות [הם] שלו.

אבל אנחנו צריכים להביא קערת

מבוא העיר ועשינו עמך חסד" (שופטים א, כד), ואי אפשר לכבוש את העיר הזאת, קראו לזה לוז, תחיית המתים, הרביה אומר שזה סוד תחיית המתים, כל הסיפור הזה זה סוד תחיית המתים, זה לא סיפור על אסטרטגיה עכשיו, זה תחיית המתים, "ויראו השומרים איש יוצא מן העיר", ואומרים לו: תראה [לנו את פתח העיר], הוא אומר אני לא יכול להראות, בסוף הם אומרים [לן] תראה בכל זאת, הוא עשה עם הפה. "הראנו נא את מבוא העיר ועשינו עמך חסד", תחיה לעולם, [והלך אותו אחד ובנה עיר בשם לוז ושם לא מתים לעולם], זאת עיר שנמצא בארמניה, אולי בקווקז, אולי בטיבט זה נמצא.

"וַיִּרְאֵם אֶת־מְבוֹא הָעִיר וַיִּכּוּ אֶת־הָעִיר לְפִי־תָרֵב וְאֶת־הָאִישׁ וְאֶת־כָּל־מִשְׁפַּחְתּוֹ שְׁלַחוּ" (שם, כה) לא השאירו איש אחד, כי כולם היו שם חוטאים ומחטיאים, "וַיִּלְךְ הָאִישׁ אַרְץ הַחֲתִים וַיִּבֶן עִיר וַיִּקְרָא שְׁמָהּ לּוֹז הוּא שְׁמָהּ עַד

מראי מקומות והערות

הַחֲרִיבָה וְאֶף מִלְאֲךָ הַמָּוֶת אֵין לוֹ רְשׁוּת לְעִבּוֹר בָּהּ אֶלָּא זְמַנִּים שְׂבָהּ בְּזִמְנוֹ שְׂדַעְתָּנוּ קִצְהָ עֲלֵיהֶן יוֹצְאֵין חוּץ לְחוּמָהּ וְהֵן מֵתִים:

¹⁴ סוטה מו, ע"ב
תניא היא לוז שצובעין בה תכלת היא לוז שבא סנחריב ולא בלבנה נבוכדנצר ולא

חשוב, הרב'ה אומר מי שרוצה שידוך שיקרא פרשיות הנשיאים¹⁵, זה כל התיקונים - פרשיות הנשיאים.

קערת כסף אחד שלושים ומאה משקלה, מה צריכים לחזור עוד פעם? עוד פעם פר אחד בן בקר, איל אחד, כבש אחד בן שנתו לעולה, מה צריכים לחזור על זה? 12 פעם חוזרים על אותם הפסוקים! תגיד הנשיאים הביאו [כל אחד] פר אחד בן בקר, איל אחד, כבש אחד בן שנתו, בשביל מה צריכים לכתוב את זה 12 פעם? התורה יכולה להגיד שיום ראשון נחשון בן עמינדב, ושני נתנאל בן צוער, ושלישי אליאב בן חילון, אחרי זה בא אליצור בן שדיאור, אחרי זה בא שלומיאל בן צורישידי, אחרי זה בא אליאסף בן דעואל, זה הששי, זה גד. אחרי זה בא אלישמע בן עמיהוד, גמליאל בן פדהצור, אחרי זה בא אבידן בן גדעני, זה בנימין. ואחרי זה בא דן, אחיעזר בן עמישדי, פגעאל בן עכרון, נפתלי אחירע בן עינן, וכל אחד

כסף אחת, עוד שבועיים [בימי חנוכה] נקרא את זה (- את פרשות הנשיאים מדי יום), "קערת כסף אחת שלושים ומאה משקלה", אז קערת זה [גימטריא] 770, כסף 160 = 930, אז אנחנו צריכים [לתקן את שנות אדם הראשון שחי 930 שנה], אז אדם הראשון לא עשה כלום, הוא לא מנע עבודה זרה, הוא חי 930 שנה, יכולת כבר לבנות את בית המקדש, יכולת כבר להוריד תורה, תרי"ג מצוות, הוא לא עשה כלום, אנחנו צריכים לכפר על זה.

אנחנו קוראים את זה (- את פרשת הנשיאים) בנשא, נקרא את זה לפני שבועות, בשנה מעוברת זה אחרי שבועות, ואנחנו קוראים את זה בחנוכה, וגם קוראים את זה מא' ניסן, (עוד מעט יהיה א' ניסן, אנחנו השנה נקדים את זה, נעשה משהו כדי להקדים את זה, אי אפשר לחכות כל כך הרבה חודשים, יש לנו כסלו, טבת, שבט, אדר, ארבע חודשים, אפשר להשתגע, צריכים להקדים את זה, אולי נקדים את זה בחודש אחד, נתחיל לקרוא את זה קצת יותר מוקדם...), כלומר את פרשיות הנשיאים, זה הפרשות הכי

מראי מקומות והערות

1. מי שקשה לו למצא זווגו, ירגיל את עצמו לקרות בקרבנות הנשיאים:

¹⁵ ספר המידות - ערך חתון חלק שני

מה זה עקרבים? שום כושי לא יגיד, אף אחד [שרוצה שיכנעו אליו וימליכו אותו עליהם] לא יגיד עקרבים, תגיד יהיו סובסידיות, יהיה תחבורה בחצי חינום, הילדים מתחת לגיל 13 יהיה להם תחבורה בחינום, תגיד שיניים בחינום, עד גיל 18 מקבלים בחינום, תספר על כל מיני סובסידיות, מה אתה אומר עקרבים? אבי העמיס עליכם עול כבד ואני אכפיל את העול הכבד, מי יבחר כך? איזה שטויות.

ורחבעם שואל את הילדים [והם יעצו לו לומר כך], מה זה ילדים? זה ראשי ישיבות זה לא גן ילדים, הגמרא אומרת עד גיל 80 הוא נקרא ילד, הגמרא שואלת עד איזה גיל נקרא ילד? עד גיל 80, עד אז אתה עוד נקרא ילד, אם אתה יכול לעמוד על רגל אחת אתה נקרא ילד, במקווה [אם] אתה צריך להתיישב, ולנוח, ולנשום, ולהחזיר את הנשימה, אז אתה כבר נקרא זקן [אפילו אם אתה באמת] בגיל שלוש, אבל אם אתה יכול לעמוד על רגל אחת, ולשים את הבגדים ליד המקווה, ורק יצאת התלבשת יצאת, זה

הקריב ביומו מה שכתוב כאן בנשא, ויהי ביום הראשון, שלושים ומאה משקלה, שבעים שקל בשקל הקודש, בלולה בשמן, כף אחת עשרה זהב, פר אחד בן בקר, איל אחד, כבש אחד בן שנתו לעולה, שעיר עיזים אחד לחטאת, ולזבח השלמים בקר שניים, זה דוד ושלמה, אילים חמשה עתודים חמשה כבשים חמשה.

אלא באמת זה כל אחד [מהנשיאים כיוון כוונה אחרת בהקריבו את אותם קורבנות ולכן חוזרים על זה אצל כל נשיא], תביא פה תנ"ך שלם, אלא באמת זה מכוון ממש, כל אחד מקריב עד תחיית המתים, כל קרבן, לכן צריכים לקרוא את זה שלוש פעמים בשנה, נקרא את זה מיד עוד שבועיים [בחנוכה], ואחרי זה נקרא את זה עוד ארבע חודשים [בחודש ניסן], אז זה מכוון בדיוק למה שכתוב בדברי הימים פרק ג', פה זה כתוב כל הסוד. דוד ושלמה זה זבח שלמים בקר שניים. עכשיו אילים חמשה, כבשים, פר בן בקר אחד זה חזקיה המלך.

כי מה אמר רחבעם? עקרבים,

אז זה לא נקרא ילד.

(חולין) כ"ד עמוד ב', (אתם לא לומדים חולין, טוב, שובו בני לא לומדים חולין... אני מבין, אבל צריכים לדעת הוראה, צריכים לדעת הלכות שחיטה), אז שואלת הגמרא עד מתי הוא נקרא ילד? זה פשוט שאלה פשוטה, עד איזה גיל? עד כמה הוא נקרא ילד? ר' יוסי אומר, עד מתי הוא נקרא ילד? ילד עד כמה? שאלה, כמה נקרא ילד? עד גיל שנה? עד גיל שנתיים? עד גיל שלוש? עד גיל חמש? נגיד שבע כבר מקסימום, הרב'ה אומר להביא לי [ילדים] לפני שבע, אחרי שבע הוא כבר לא נקרא ילד, ברור, מה, פתאום, הגמרא אומרת עד מתי הוא נקרא ילד? כל שעומד על רגליו, אם הוא יכול במקווה לעמוד על רגל אחת, ולהתלבש ברגל אחת, ולא לשבת עכשיו ולנוח, ולנשום עמוק, ולהתאושש מהמקווה, והוא מגיע כבר "הודור", או בשמונה עשרה הוא כבר מגיע, הוא כבר מגיע בחזרת הש"ץ הוא מגיע, בקדושה הוא מגיע, כי הוא היה

עשר שניות שנכנסים, מתפשטים בשתי שניות, טובלים בשלוש שניות, זה שבע טבילות, לא צריך יותר משבע [טבילות במקוה], אז כל שתי טבילות זה שניה, [7 טבילות זה] 3 וחצי שניות, ואחרי זה מתלבשים ב5 שניות, ביציאה צריכים לצאת לאט, לא לדרוס אנשים, אז 45 שניות, 3 דקות נכנסת ויצאת, גמרנו, אז אדם נכנס למקוה, שלוש דקות הוא גומר את המקווה.

אז רחבעם אומר אבי העמיס עליכם עול כבד אני אתן לכם עול כבד פי שתיים, [אבל אם תגיד כן] מי יבחר בך? אז [היועצים] ילדים זה לא ילדים, גמרא חולין שעד גיל 80 אדם נקרא ילד¹⁶, אם אתה יכול לעשות את המקווה במהירות, ואתה מתלבש על רגל אחת, ואתה לא מתיישב עכשיו, ונושם נשימות עמוקות, ומתחיל להתאושש מהמקווה, היית רבע שעה במקווה רותח, עכשיו אתה צריך רבע שעה להתאושש, [מי שנוהג כך]

מראי מקומות והערות

ונועל מנעלו. אמרו עליו על רבי חנינא, שהיה בן שמונים שנה והיה עומד על רגלו אחת וחולץ מנעלו ונועל מנעלו.

¹⁶ חולין כד ע"ב

ילד עד כמה? אמר רבי אלעא אמר רבי חנינא: כל שעומד על רגלו אחת וחולץ מנעלו

היא קצת בעייתית, קצת, לא לדרוס אנשים, ולא לדחוף אותם, ולא לשבור להם ידיים או רגליים.

אדם שם טלית אז הוא מעיף לשני בעיניים את הציציות, אז תמיד שאתה מתעטף בטלית תזכור שיש מישהו עומד מאחוריך, ואל תעוור אותו.

אז כל זמן שאתה יכול לנעול את הנעל, ולחלוץ את הנעל, ולעשות את זה ברגל אחד אתה נקרא ילד, למשל ר' חנינא, אמר ר' חנינא אני הייתי בן 80 שנה, והייתי עוד עומד על רגל אחת, אז אפילו אתה בן 80 אתה נקרא ילד, אתה עושה את הכל בכמה שניות, עכשיו אנחנו רבע לשמונה [בלילה], 11 זה כבר

צריך לנוח במקווה, רבע שעה אחרי המקווה, אלא הוא עושה את הכל עם רגל אחת, וחולץ מנעלו, הגמרא אומרת לך בדיוק מה לעשות, אתה חולץ את הנעל, תעשה עם רגל אחת, לא תתיישב, תחפש מישהו, עכשיו את הסרוכים צריכים להתיר, אין שום סרוכים, אתה מוריד את הנעל בשנייה עם הסרוכים ביחד, חבל על כל שניה, ואתה נועל את זה אחר כך בשתי שניות, מוריד בשנייה, ואתה מוריד את הנעל, ושם את הנעל. הגמרא מסבירה את הכל, מה זה ילד, איך מתנהגים במקווה, איך עושים מקווה, במקום לעשות מקווה בחצי שעה, תעשה את זה בשתי שניות, כל המקווה זה שתי שניות, רק היציאה בחזרה

נקרא ילד.

אז אמרנו (שחזקיה) [צ"ל: שרחבעם] אומר עקרבים, שהוא אמר עקרבים הוא התכוון [שהוא רוצה לנהוג] כמו חזקיה המלך, [ואי אפשר לומר שהתכוון לומר כך כדי לאיים עליהם שיקבלו את מלכותו], אף אחד לא יגיד עקרבים, כי [היועצים ה]ילדים [שיעצו לרחבעם לומר כך] זה לא [ילדים ממש, אלא] זה בגיל 80 הוא נקרא ילד, זה ראשי ישיבות זה לא גן ילדים, אז איפה השכל שלהם? הילדים אומרים לו תגיד עקרבים, מה אתם טיפשים? אפילו כושי לא יגיד כזה דבר, תיתן עקרבים לשני? אבי ייסר אותכם בעול כבד, אבי בשוטים ואני בעקרבים, והאצבע הקטנטונת הזאת שלי יותר עבה מהמותניים של אבא שלי, שמעתם פעם [אחד] מדבר [כך] על אבא שלו? הכי רשע בעולם לא יגיד שהאצבע הקטנה יותר עבה מהמותניים של אבא שלי.

רק רחבעם התכוון שאבא שלי (-) שלמה המלך) אנחנו יודעים שהבית מקדש [שבנה] כבר יחרב, [כי שלמה אמר:] "בנה בניתי", יצאה בת קול ואמרה "על אפי ועל חמתי היה

חצות, עוד 3 שעות זה חצות, היום נגמור [מעריב] אולי 8 וחצי, רבע לתשע אז אפשר לישון, עוד שעתיים עד חצות, ואחרי זה (- אחרי תיקון חצות) אפשר לישון לפני ותיקין, או אחרי ותיקין, אבל עושים את הכל בשניות.

זה הגמרא, זה הגמרא שלנו, אני לא יודע אולי לכם יש גמרא אחרת, אם אתם לא לומדים חולין אז אתם פטורים מזה, בסדר אני לא מתווכח, אני לא משכנע שצריכים ללמוד חולין, אבל שובו בנים כדאי לכל הפחות שילמדו דף כ"ד, השאלה מה זה ילד, ילד זה שאדם יכול לעמוד על רגל אחת, ולהוריד את הנעל, ולהוריד את הבגד, ולשים את הבגד [וכל זה בעמידה] על רגל אחת, ואחרי זה הוא יוצא מהמקווה תוך, נגיד 40 שניות, אז 40 שניות עד שהוא טובל, 40 שניות עד שהוא יוצא, זה 80 שניות, ועוד נגיד 20 שניות עד שהוא מתלבש, זה מאה שניות, דקה וארבעים שניות, אז אדם יכול לעשות את הכל בשיא המהירות, כמו טיל, הוא עושה חמש ק"מ בשנייה, אז [בגמרא זו] אנחנו רואים מה זה

הבית הזה", כי שלמה התחתן עם בת פרעה, וכל מיני סיפורים, כי מזל עקרב זה המזל הכי טוב, שכתוב בספרים שעקרב זה

המזל הכי, של עשירות, ושל בריאות, ושל חיים ארוכים, ושל שכל, "קר רוח איש תבונה", עקרב זה קר, ע"ב קר, זה השכל הכי צלול, מי שנולד בחשוון זוכה לשכל הכי צלול, הכי פתוח, הכי בהיר, הכי זך, מזל עקרב.

במזל עקרב יבנה הבית השלישי¹⁷, חשוון הוא לא מוותר, שלמה רצה שזה (- חנוכת בית

אז כבר כולם ידעו שהבית הזה יחרב. רחבעם אומר אצל אבא שלי [כל אחד למד כרצונו, אבל אני רחבעם יעשה חוק שלא יוכלו לצאת מהבית מדרש, כמו שעשה חזקיה המלך, ובזכות זה בית המקדש לא יחרב], אבא שלי הוא לא רצה להקים בית מקדש [שלא יחרב], יהיה 410, בסדר, אבל הוא יחרב בסוף. אני [על ידי שאכריח את כולם ללמוד בלי הפסקה] רוצה לבנות בית מקדש שלא יחרב לעולם, זה מה שהוא התכוון עקרבים.

מראי מקומות והערות

אותם הימים עושים רושם בעולם עד שעמד שלמה ובנה את בית המקדש ופסקו אותם מ' יום לפיכך כתיב חסר מ' כנגד ארבעים יום שפסקו. משנעשה הבית בירח בול נעשה

¹⁷ ילקוט שמעוני מלכים-א פרקו - רמז קפד דבר אחר מהו בירח בול בירח מבול חסר מ' כנגד ארבעים יום, שאע"פ שנשבע הקב"ה כי מי נח זאת לי אעפ"כ מ' יום בכל שנה היו

עליו!

אז זה מה שאנחנו אומרים כאן, הבאנו את התנ"ך, אז נקרא כאן את כל המלכים [של בית דוד, שהיו 21 מלכים, וכנגד כל מלך הקריב נחשון בן עמינדב בחנוכת הבית שעשו למשכן קרבן אחר, עם כוונה אחרת, (הרב בשיעורים)], אז זבח שלמים [בקר שנים] זה דוד ושלמה, פר אחד זה חזקיהו.

איל אחד זה יאשיהו, שכתוב כזה מלך לא היה, הוא כבר שבר בגיל שמונה את כל הפסלים, לא היה [אז] ספר תורה [ובכל אופן כבר שבר את העבודות זרות], הוא רק גילה את זה [- ספר תורה]¹⁸ בגיל 18, כלומר 55 שנה של מנשה, ועוד 2 של אמון, זה 57, ועוד 18 זה [הטמינו את הספר תורה לפני] 75 שנה,

המקדש הראשון) יהיה ביארציית של אברהם (ויצחק) [ויעקב] וגם ביארציית של רבנו כנראה, [לידת ופטירת] יצחק זה פסח, אז שלמה דוחה את זה (- חנוכת בית המקדש הראשון) ב11 חודש, אז חשון [שאו גמרו לבנות את בית המקדש] אומר אני לא מוותר, אז ה' נשבע לו, בסדר, הבית השלישי [יבנה בחודש חשון].

אז זה מה שמתכוון רחבעם עקרבים, אני אביא את מזל עקרב לעולם, אני אראה לכם מה זה מזל עקרב, אתם תעשו מה שאני אומר לכם, אני אנעץ חרב בבית המדרש, ומי שלא יקום מוקדם יזרוק לו [למיטה] עקרבים, לא כוס מים, עקרבים אני אזרוק

מראי מקומות והערות

הראשון באחד לכחדש תקים את משכן, והיו ישראל ממלמלין על משה לומר למה לא הוקם מיד שמא דופי אירע בו והקב"ה חשב לערב שמחת המשכן בחדש שנוולד בו יצחק דכתיב לוישי ועשי עוגות ואמרו לו שוב אשרוב אליך, ומעתה הפסיד כסלו שנגמרה בו המלאכה אמר הקב"ה עלי לשלם, מה שלם לו הקב"ה חנוכת חשמונאי, וכן מרחשון עתיד הקב"ה לשלם לו:

¹⁸ רש"י מלכים ב פרק כב פסוק ח

(ח) ספר התורה מצאתי - טמון תחת הנדבך, שהטמינו שם כשרשף אחז את התורה:

נעול י"ב [צריך לומר י"א] חדש והיו הכל ממלמלים על שלמה לומר לא בנה של בת שבע הוא, היאך הקב"ה משרה שכינתו לתוך מעשה ידיו והקב"ה חשב לערב שמחת בית המקדש בחדש שנוולד בו אברהם, בירה האיתנים זה חדש תשרי ולמה קורא אותו ירח האיתנים שנוולד בו אברהם שנאמר משכיל לאיתן האורחי. וכיון שנפתח בחדש מועדות והקריב הקרבנות וירדה האש אמר הקב"ה עכשו נשלמה המלאכה שנאמר ותשלם כל המלאכה, ועל זה נאמר עמקו מחשבותיך. וכן אתה מוצא במלאכת המשכן, א"ר חנינא בכ"ה בכסליו נגמר מלאכת המשכן ועשה מקופל עד אחד בניסן, כמו שכתוב ביום

שבע מלך, רק אחר כך בשנה האחרונה [אחר שנפטר יהודע הכהן] אמרו לו אתה כבר אליל, היית בקודש קודשים אז אתה אל, כמו שאמר נמרוד על אברהם אתה אליל, השתחווה לו, אותו דבר נבוכדנצר אמר לדניאל אתה כבר אליל, השתחווה לו, תברחו מפה כבר נהיים אלילים, נהייתם אלוהים.

אחרי זה בא אמציה, אמציה זרק אלף אנשים [אדומים מהצוק ומתו בייסורים נוראיים], ה' אמר אם אתה זורק אלף אנשים, אז אני כבר אביא גלות²⁰, זה לא עם ישראל, [כלומר זו לא דרך שנוהג יהודי אפילו כלפי גוי], אז היה אמציה, אחרי זה עזריה (- עוזיהו) גם היה צדיק, זה כבר מהעתודים, יש אילים

לא ראו ספר תורה, לא ידעו מה זה ספר תורה בכלל, לא ידעו שיש ספר תורה, ידעו שאסור עבודה זרה, בסדר, שבת - לא ידעו מה זה שבת, לא ידעו מה ל"ט מלאכות, [לא ידעו] איך עושים תפילין, שום דבר לא יודעים 75 שנה.

אז מנשה זה השעיר לעזאזל, הוא שחט כל יום אלף איש¹⁹. ואחרי זה יש לנו חמשה צדיקים, ויותם הוא לא חטא מעולם, יותם זה הכבש. ויש לנו אסא יהושפט שהם היו צדיקים, צדקיה גם היה מהצדיקים, זה כבר שלושה, עכשיו יש לנו את יואש, יואש שהוא היה הבן של אחזיה שהוא היה גם כן צדיק, יואש הוא גדל בקודש קודשים, הוא נהיה בגיל

❁ מראי מקומות והערות ❁

נבקעו:

מדרש רבה איכה - הקדמה פסקה יד שחקתי עליכם בימי אמציהו שנאמר (שם כ"ה) ואמציהו התחזק וינהג את עמו וילך גיא המלח מהו גיא המלח תחת כפי המלח תחת כפוי מלחמה ועשרת אלפים חיים שבו בני יהודה ויביאום לראש הסלע וישליכום וגו' באותה שעה אמר הקב"ה לא גזרתי מיתה לבני נח אלא בחרב ואלו ויביאום לראש הסלע וישליכום וכולם נבקעו ואין נחת באותה שעה אמר הקב"ה מה אלו עושין כאן יגלו כיון שחטאו גלו וכיון שגלו התחיל ירמיה מקונן עליהם איכה:

¹⁹ סנהדרין קג, ע"ב

וגם דם נקי שפך מנשה הרבה מאד עד אשר מלא את ירושלים פה לפה לבד מחטאתו אשר החטיא את יהודה לעשות הרע בעיני ה' הכא תרגימו שהרג ישעיה במערבא אמרי שעשה צלם משאוי אלף בני אדם ובכל יום ויום הורג (את) כולם:

²⁰ דברי הימים ב פרק כה

(יא) וְאֶמְצִיָּהוּ הוּא הַתְּחַזֵּק וַיִּנְהַג אֶת־עַמּוֹ וַיֵּלֶךְ גֵּיא הַמֶּלַח וַיֵּן אֶת־בְּנֵי־שַׁעִיר עֶשְׂרֵת אֲלָפִים: (יב) וְעֶשְׂרֵת אֲלָפִים חַיִּים שָׁבוּ בְנֵי יְהוּדָה וַיְבִיאוּם לְרֹאשׁ הַסֶּלַע וַיִּשְׁלִיכוּם מֵרֹאשׁ־הַסֶּלַע וְכָל־

את הראש הם שמו באשדוד, והיה בית דגון באשדוד.

מי זה שאול? גלגול של למך, כי שבעתיים יוקם קין ולמך שבעים ושבעה, אז יש לנו [שבע דורות]: קין, חנוך, עירד, מחויאל, מתושאל, זה חמש, למך, שש, תוכל קין זה שבע, אז זה שבעתיים יוקם קין, [שבקין ה'נקם על זה שהרג את הבל אחר שבע דורות], ולמך [ה' נקם על זה שהרג את קין אחריו] שבעים ושבעה [דורות], אז אם נספור את הדורות אז זה בדיוק שבעים ושבעה, אז זה הוא (- ה'גולל אור) מביא כאן בלמך, ששאול היה גלגול של למך.

אם שאול היה מתבטל לשמואל, אז הוא לא היה צריך לעבור את הייסורים האלה [בהם נהג]. אותו דבר ר' עקיבא, אם [ר' עקיבא] היה בא לכל השיעורים של ר'

ועתודים, אחז היה מהרשעים, אחז כבר היה מהעתודים, מנשה זה השעיר, אחרי זה בא אמון, אז זה 2 [מהעתודים אחרי אחז], אחרי זה בא [עוד שלושה רשעים שהם עתודים] יהויקים ויהויכין ויהואחז, כן יוחנן, הראשון קראו לו יהואחז, שני בנים ונכד, יחד עם אחז ואמון זה העתודים, זה הרשעים.

כל קרבן [שהקריבו הנשיאים] זה בדיוק, זה לא סתם מביאים עכשיו עתודים וכבשים וככה, זה בכל שבט ושבט כיוונו עד סוף הדורות, עד מה שיהיה עד סוף הדורות, נפתלי ולוי, לוי לא [הביא], מנשה ואפרים.

כתוב שהגאולה תהיה (- תתחיל) מ[שבט] מנשה²¹, כי מנשה הורידו את הגויה של שאול [שנהרג על ידי הפלישתים], כי הוא (- גלית) חתך את שאול לשתיים, כתוב בגולל אור,

מראי מקומות והערות

הלילה לאבלים מנחמין בלחם וביין שנ' תנו שכר ויין למרי נפש אנשי יבש גלעד היו גומלין חסד עם שאול ובניו אף אני נותן לכם שכרכם ולבניכם לעתיד לבא כשעתיד הקדוש ברוך הוא לקבץ את ישראל מארבע פינות העולם ראשון הוא מקבץ חצי שבט מנשה שנ' לי גלעד ולי מנשה ואח"כ אפרים שנ' אפרים מעוז ראשי ואחר כך יהודה שנ' יהודה מחוקקי:

²¹ פרקי דרבי אליעזר פרק יז

גמילות חסד לאבלים מנין אנו למדין מאנשי יבש גלעד כיון שנהרג שאול ובניו אמרו אנשי יבש גלעד אותו האיש שהצילנו מחרפת בני עמון אין אנו חייבין לגמול לו חסד ועמדו כל הגבורים שבהם והלכו כל הלילה לחומת בית שן ולקחו את גופת שאול ואת גופת בניו מחומת בית שן שנ' ויקומו כל אנשי חיל כל

עכשיו [בלגלוג הבא] ייסורים של מסרקות ברזל, וזורקים אותו לאש, כי אנשים זרקו את הבנים לאש, אז זורקים ילדים לאש, אבל אם אדם בא לצדיק, הצדיק יכול להמתיק לו את הכל.

אז אותו דבר חנינא בן תרדיון הוא אמר את השם המפורש²⁴,

אליעזר הגדול²², הוא לא היה צריך לעבור את היסורים האלה [שנהרג על ידי שסרקו את בשרו במסרקות של ברזל], הוא היה צריך לתקן את הניצוצות של זמרי²³, זמרי זה מסרקות של ברזל, כנגד כל מה שעבר על האדם, [כלומר כנגד כל עבירה שנכשל], הוא צריך לעבור

מראי מקומות והערות

פרטא רבי חנינא בן תרדיון אשריך שנתפסת על דבר אחד אוי לי שנתפסתי על חמשה דברים אמר ליה רבי חנינא אשריך שנתפסת על חמשה דברים ואתה ניצול אוי לי שנתפסתי על דבר אחד ואיני ניצול שאת עסקת בתורה ובגמילות חסדים ואני לא עסקתי אלא בתורה [בלבד] וכדרכ הונא דאמר רב הונא כל העוסק בתורה בלבד דומה כמי שאין לו אלוה שנאמר וימים רבים לישראל ללא אלהי אמת [וגו'] מאי ללא אלהי אמת שכל העוסק בתורה בלבד דומה כמי שאין לו אלוה ... אתיוהו רבי חנינא בן תרדיון אמרו ליה אמאי קא עסקת באורייתא אמר להו כאשר צוני ה' אלהי מיד גזרו עליו לשריפה ועל אשתו להריגה ועל בתו לישב בקובה של זונות עליו לשריפה שהיה (דף יח, ע"א) הוגה את השם באותיותיו והיכי עביד הכי והתנן אלו שאין להם חלק לעולם הבא האומר אין תורה מן השמים ואין תחיית המתים מן התורה אבא שאול אומר אף ההוגה את השם באותיותיו להתלמד עבד כדתניא לא תלמד לעשות אבל אתה למד להבין ולהורות אלא מאי טעמא אענש משום הוגה את השם בפרהסיא [דהוי] ועל אשתו להריגה דלא מיהא ביה מכאן אמרו כל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה נענש עליו ועל בתו לישב בקובה דאמר רבי יוחנן פעם אחת היתה בתו מהלכת לפני גדולי רומי אמרו כמה נאות פסיעותיה של ריבה זו מיד דקדקה

²² סנהדרין סח, ע"א
והתניא פשחלה רבי אליעזר נכנסו רבי עקיבא ונבכרוי לבקרו הוא יושב בקנוף שלו והו יושבין בטרקלין שלו ואותו היום ערב שבת היה ונכנס הורקנוס בנו לחלין תפלין גער בו ויצא בנייפה אמר להו לחבריו כמדמה אני שדעתו של אבא נטרפה אמר להו דעתו ודעת אמו נטרפה היא מניחין איסור סקילה ועוסקין באסור שבות פניו שראו חכמים שדעתו מישבת עליו נכנסו וישבו לפניו מרחוק ארבע אמות אמר להם פאתם אמרו לו ללמוד תורה באנו אמר להם ועד עכשיו למה לא פאתם אמרו לו לא היה לנו פנאי אמר להו תמה אני אם ימותו מייתת עצמן אמר לו רבי עקיבא שלי מהו אמר לו שלף קשה משלך...
²³ תסד לאברהם הכה
עוד מצאתי כתוב בין דברי האלהי כמוהר"ר חיים ויטא"ל ולא ידעתי אם הוא ממהרי"א (האר"צ"ל) זלה"ה, וזה לשונו זמרי נתגלגל ברבי עקיבא, והכ"ד אלה שמותו בפמפפה היו הכ"ד אלה תלמידים של רבי עקיבא שמותו בין פסח לעצרת. ואשת טורנוסרופוס היתה גלגול נבי עזמיה, ונתגירה וכתה להעמיד את ישיבתו שזהו היתה אחד מהג' דברים שהעשיר את רבי עקיבא
²⁴ עבודה זרה ז, ע"ב

תנו רבנן כשנתפסו רבי אלעזר בן פרטא ורבי חנינא בן תרדיון אמר ליה רבי אלעזר בן

זה 9 אז זה 13 ותשע, אם זה 6, 13 ושש.

שני ילדים פיצלך שוחטים עיר שלמה, שוחטים אותם ככה, הולכים מבית לבית שוחטים, לא אפשרי כזה דבר, בשביל ילדה אחת (- דינה) שוחטים עיר שלמה? זה שגעון, זה כבר טירוף, (זה כבר מתאים רק לשובו בנים, זה סימן שהם למדו בשובו בנים, יש לי ראייה ששובו בנים היה כבר לפני שלוש אלף שנה, מה פתאום שוחטים עיר שלמה? כמו שזורקים אבנים על ערבים, אז גם כן שוחטים אנשים, עכשיו עומדים בכביש מס' 301 חברה וזורקים אבנים, אז משפחת ביק יצילו אותנו, אז על כל פנים שמעון ולוי עוד לא היה ביק, אם היה ביק אז זה לא היה

וזה אסור - אם היה לו ביטול לצדיקים - [לכן] הוא היה צריך להיות בתוך האש, כי הוא גלגול של שכם²⁵.

מה אומר הרמב"ן, עכשיו זה הפרשה של השבוע וישלח, כי הרמב"ם אומר²⁶ שכל העיר חייבת מיתה, שמעון ולוי הולכים, שני ילדים פיצלך, [בני] 13, והחידושי הר"ם אומר שמכאן לומדים להגיד דרשה [כבר מצוה]²⁷, כי שמעון ולוי, לוי היה 13 ושמעון 9 חודשים או שש, זה שאלה מה ההפרש בין ילד לילד, 6 [חודשים] או 9, אז אם

מראי מקומות והערות

אחת משבע מצות אלו יהרג בסייף ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הריגה שהרי שכם גול והם ראו וידעו ולא דנוהו וכן נח נהרג בעד אחד ובדין אחד בלא התראה ועל פי קרובין אבל לא בעדות אשה ולא תדון אשה להם.

²⁷ חידושי הר"ם וישלח

הרמב"ן ז"ל מקשה וכי רוצחים היו בני יעקב שהרגו את שכם, ואפשר להגיד שלפי הדין גוי ששבת חייב מיתה, משום ששבת אות היא בני וביניכם וגוי המשתמש באות חייב מיתה, ועל מילה נאמר ג"כ והי' לאות ברית ביני וביניכם, חייבין ג"כ מיתה, ובני יעקב אמרו להם אך בזאת כו' היינו להמול לשם גירות, שיהי' כמותם, כישראל, ובני שכם מלו עצמם לתאות חתנות ולהשאר גויים, ולכן נתחייבו מיתה שנשתמשו באות. ולוי נעשה אז בר מצוה וחדש זה הדין על הבר מצוה שלו שכמו שעכו"ם ששבת חייב מיתה כן במילה.

בפסיעותיה והיינו דאמר רבי שמעון בן לקיש מאי דכתיב עון עקבי יסבני עונות שאדם דש בעקביו בעולם הזה מסובין לו ליום הדין בשעה שיצאו שלשתן צדקו עליהם את הדין הוא אמר הצור תמים פעלו [וגו'] ואשתו אמרה אל אמונה ואין עול בתו אמרה גדול העצה ורב העליליה אשר עיניך פקוחות על כל דרכי וגו' אמר רבי [כמה] גדולים צדיקים הללו שנודמנו להן שלש מקראות של צדוק הדין בשעת צדוק הדין:

²⁵ שער הגלגולים - הקדמה לו

גם א"ל מורי ולה"ה, כי ר' חנינא בן תרדיון, ר"ת רחב"ת, ונרמזו בפסוק והארץ הנה רחבת ידים לפניכם בעיני שכם ודינה:

²⁶ רמב"ם הלכות מלכים ומלחמות ט' י"ד:

וכיצד מצווין הן על הדינין חייבין להושיב דינין ושופטים בכל פלך ופלך לדון בשש מצות אלו ולהזהיר את העם וכן נח שעבר על

קורה).

בטורקיה מה החוק, אבל אני חושב שגם הוא היה לו דרכון טורקי, אז הוא יכול לעשות דרך ארדואן דרך משהו.

עכשיו מי עשה את כל המרד בסוריה? זה ארדואן עשה את זה, הוא נתן להם (- למורדים) טנקים והכל, זה הכל השראה שלו, אמרו שפוטיין עכשיו יוצא מדעתו, הבעלת ברית הכי טובה שלו (- טורקיה בגדה ב), כי הם סונים והם שיעים, הוא כבר לא יכול לראות איך שהוא מתעלל בסונים, וחופץ מזה עוד מעט הוא יכבוש לו את טורקיה גם כן, זה אדם בלי מעצורים, זה אדם בלי גבולות, גם הוא למד פעם בשובו בנים, אז הוא לא יודע גבול, הוא לא יודע שום דבר, אז אמרו שהכל זה ארדואן עשה, עכשיו פוטיין ברוגז איתו.

אומרים שעכשיו כבר יהיה גאולה כי הגר"א אמר דרך בוספורוס²⁸, מה שכתוב בגר"א,

יעקב מקלל אותם [- את שמעון ולוי על שהרגו את כל בני העיר שכם], זה לא סתם, אמרתי ליעקב מה אתה מקלל אותם? מה הם עשו? הם הצילו את הבת שלך, הרמב"ן שואל ולמה יעקב לא מציל אותם, ממה נפשך, יעקב ילך, יעקב נלחם אחרי זה עם מיליון ערבים, באו כולם להילחם, כתוב תפוח וחברון ובית אל וכל הערים, יש ספר הישר [שם מסופר כל זה באריכות], יעקב אמר בחרבי ובקשתי, כל חץ הוא ירה אלף איש, אתה בין כה וכה נלחמת, תילחם גם עכשיו תוציא אותה, יעקב אמר לא צריך להרוג עיר שלמה, אפשר [להוציא את דינה בדרכים אחרות], יש דרכים דיפלומטיות, וחופץ מזה היה לו דרכון טורקי, יעקב היה בחרן, חרן זה טורקיה, הוא היה שם 20 שנה, אז היה לו כבר חמשה דרכונים בטח, אחרי 15 שנים כבר מקבלים דרכון, בכל מדינה, אני לא יודע

מראי מקומות והערות

[לומר לך, שהשעה קרובה אז לביאת המשיח. ודע כי רוב הספינות מרוסיה לארץ ישראל באות בזמננו דרך טורקיה בים השחור מבעד למיצר ה"בוספורוס". כמ"כ בידוע שלאחר חורבן מערב רומי עם בירתה בידי הגרמנים

²⁸ ספר חבלי משיח בימינו, מד קבלה בידינו מתלמידי הגר"א בשם הגר"א: "אם הספינות של מלכות רוסיה יחצו את מיצר "בוספורוס" (המשך מייצר ה"דרדנלים") צריכים ללבוש בגדי שבת"

על כל פנים עכשיו אנחנו חוזרים

מיצר בוספורוס והדדגנלים

לעניין שלנו, על שאול המלך.

אז ילדים קטנים בגיל 13 שוחטים עיר שלמה בשביל ילדה אחת, מה? תגיד את השם המפורש תפיל את הקיר, רבה בר נחמני אמר את השם המפורש (בבא מציעא פו, ע"א), כתוב בזהר בסוף האדרא הוא שואל איפה היית? רשב"י שואל את אליהו הנביא למה לא באת לשיעור? היה כזה שיעור, באו מלאכים, אדרא רבה, איפה היית? אליהו הנביא אומר הלכתי להציל את ר' המנונא, ר' המנונא היה בקריית

שמעתי את כל הגר"א, יש ספר חבלי משיח מתלמידי הגר"א, שהגר"א אמר שיגיעו הרוסים לבוספורוס, (מה זה בוספורוס? באלסקה? איפה זה? בגרינלנד? אולי ביוהנסבורג? לא יודע שמישהו יגלה לי מה זה בוספורוס, אני לא יודע מה זה בוספורוס...), שמעתי את כל הגר"א, ברגע שנכנסים לבוספורוס להתכונן למשיח ללבוש בגדי שבת, (אז צריכים לדעת איפה זה בוספורוס אולי בירח אני לא יודע אולי מאדים, יכול להיות במאדים), כי עוד מעט יכבשו את ארץ ישראל גם כן, כי הם אמרו אחרי דמשק כובשים את ירושלים.

מוראי מקומות והערות

עצמם כיורשים של מלכות מזרח רומי ונושאים בדגליהם את סמל הנשר הכפול של קוסטנטינא.

ימ"ש נותרה קוסטנטינא לבדה בשם "מזרח רומי" ומיום שמלך מרוסיה נשא בת המלך האחרון מקוסטנטינא הריהם מחשיבים את

כולם ידעו, אז אם הם לא באו להציל את הילדה הזאת כולם חייבים מיתה, כך פוסק הרמב"ם.

אבל הרמב"ן חולק הוא אומר בשביל זה עוד לא חייבים מיתה, בסדר, הם לא הצילו, אז אפשר למצוא עוד דרכים, אז יעקב חיכה למצוא עוד דרכים, אז יעקב מקלל אותם ארור אפס כי עז, אחלקם ביעקב, לא קיבלו נחלה בגלל זה, אין נחלה ללוי, ושמעון בתוך יהודה, אין נחלה, אתם לא תקבלו נחלה, יעקב הוא לא מוחל להם.

אז שני ילדים קטנים בגיל 13 וחצי משובו בנים חיסלו עיר שלמה, (עוד יהיה על זה משפט בהאג, אתם צריכים לנסוע להאג, עכשיו הולכים להוציא אותם מהקבר את שמעון ולוי...) שמעון קבור ליד כפר סבא, ולוי לא יודעים את הקבר שלו.

בנימין בן יעקב [קבור בירושלים ברחוב שטראוס], בנימין בכפר סבא זה בנימין מבבא בתרא²⁹ שפרנס

אוננו ליד בני ברק, היה שם באיזה מבצר [שם הוא היה] במאסר, שבע ימים הוא לא אכל ולא שתה, הבאתי לו אוכל, והפלתי לו את הקיר שיצא, הצדיק יכול להפיל את הקיר, כמו רבה בר נחמני בפ"ו עמוד א', הצדיק יכול להפיל את הקיר, זה סיפורים בלי סוף, צדיקים הפילו את הקיר ויצאו החוצה זה לא בעיה, אז תפיל את הקיר תוציא את דינה.

אומר הרמב"ן אז יעקב צריך להציל אותה, למה יעקב לא מציל אותה? אז למה באמת הרגו עיר שלמה? אז הם (- שמעון ולוי) הלכו לפי שיטת הרמב"ם, הרמב"ן אומר שאין הלכה כהרמב"ם, אבל הלכה כמו הרמב"ם, הלכה הרבי'ה אומר היא כמו הרמב"ם, מה שהרמב"ם אמר, הוא אומר שברגע שכל העיר לא קמה לשחרר אותה, כולם ידעו מהגזלה (- ששכם חטף את דינה),

❁ מראי מקומות והערות ❁

פרנסני! אמר לה: העבודה, שאין בקופה של צדקה כלום! אמרה לו: רבי, אם אין אתה מפרנסני, הרי אשה ושבעה בניה מתים! עמד ופרנסה משלו. לימים חלה ונטה למוות, אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבש"ע,

²⁹ בבא בתרא יא, ע"א תניא: אמרו עליו על בנימין הצדיק שהיה ממונה על קופה של צדקה, פעם אחת באתה אשה לפניו בשני בצורת, אמרה לו: רבי,

היא באה בפנינה, כי אשה שאין לה ילדים, כנראה שבגלגול קודם או כמה גלגולים אז היה בעיה [שהיא עשתה מניעה], כמו אצל צילה שעושה [מניעה], עד שהיא התנקתה לגמרי, אז גם הצללפונית הייתה עקרה, וגם חנה, הם שניהם גלגולים של צילה.

ושאול היה ניצוץ של למך, זה הוא אומר לו שבעתיים, שאול ידע שהוא חייב מיתה על זה, שאול ידע את כל הגלגולים שלו, לכן הוא הפיל את עצמו על החרב, הוא אמר בסוף אני צריך למות, אבל אם הוא היה מתבטל לשמואל הוא לא היה צריך

אשה ושבע בניה, והאריכו לו את החיים ב22 שנה.

אז אנחנו חוזרים לסיפור שלנו, ששאול המלך זה למך, וחתכו אותו לשתיים, כי גם נולד קין וגם נולד תובל קין, עדה וצלה.

ולכן הצללפונית היא הגלגול³⁰ [של צילה אשת למך שהרג את קין], צללפונית זה אותיות צילה, כי צילה היא עשתה מניעה, אסור לעשות מניעה, מילא לך כבר יש עשרה ילדים זה משהו אחר, אבל סתם לעשות מניעה, בשביל מה? אז היא באה בגלגול צללפונית, זה אותם האותיות וגם גלגול חנה, ועדה באה פנינה, עדה זה מלשון עדיים, אז

מראי מקומות והערות

עדה מלשון הסרה, ומה התם (העמדת) [יושבת] בצלו, אף כאן את חנה אהב, ומה התם שתתה כוס [של] עקרין, גם עתה הלוא אנכי טוב לך מעשרה בנים, וצללפונית אמו דשמשון היתה צלה, שהיתה כשני צללים, צלה אשת למך וחנה אשת אלקנה, ותראה כמו דצלה דהתם היא שתתה כוס עקרין כדי שלא להוליד, שכך היה מנהגם, ולכן אתרע מולה של חנה שהיתה עקרה מתחלה והולידה והצמיחה דרך ב' גדולי עולם, ובקושי היה לתקן כוס עקרין דהתם, עד דהוסר כל חולי וכל מה דנשתייר במעוהא מכוס עקרין, וזהו (וה') [כי] פקד [ה'] את חנה לשון חסרון, שהוסרה ממנה כוס העקרין ותהר ותלד: [ליקוטס]:

אתה אמרת: כל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא, ובנימין הצדיק שהחיה אשה ושבעה בניה ימות בשנים מועטות הללו? מיד קרעו לו גזר דינו. תנא: הוסיפו לו עשרים ושתיים שנה על שנותיו:
³⁰ גלגולי נשמות - אות ל

[ד] למך נתגלגל באלקנה, ואותיות למך הוא מל"ך, וסימן מאן מלכי רבנו, וצלה אשת למך היא חנה, ומשמעות שמותן שוות, צלה שישבה בצלה של בעלה למך ששתתה [כוס של] עקרין שלא תתעבר, וחנה ישבה בצלו של הקב"ה שהיתה נביאה, וגם מלת חנה לשון חונה ויושבת בצלו, ועדה היא נמי פנינה שמותיהן שוות, כי פנינה מלשון פנינים, ועדה לשון עדי, ר"ל [אבני] חפץ ומרגליות, וגם לשון פנינה פנה נא כלומר הסר נא, וגם

המסחר תלמדו תורה ומרחצאות
רחץ אותם מעבודה זרה אז כולם

לעבור את הייסורים האלה, כמו
חגיגא [בן טרדיון].

כבר עמדו להתגייר אז לכן יעקב
מקלל אותם ארור אפם כי עז
ועברתם כי קשתה כי באמת כבר
היו, ולכן כולם צריכים לבוא
בגלגול גם אצל שמעון גם אצל
ר' עקיבא כי כולם (- כל בני העיר
שכם) בסוף נהיו יהודים אמיתיים.

כמו שכם. כי שכם כבר רצה
לעשות תשובה, הרמב"ן אומר
שלמה היה אסור להרוג את שכם
כי כולם עשו תשובה כבר כתוב
"ויחן" שמרו שבת ואפילו
מטבע, יצאו מתאוות ממון
כלומר תפסיקו לרוץ אחרי

שיעור חולון יום רביעי פ' וישלח

[פסח]³¹, הרהור תשובה, 130

פרקי דר' אליעזר פרק כ"ד
שאמרו לקין, היום זה יום

מראי מקומות והערות

ותוסף ללדת את אחיו את הבל ויהי קין איש
אוהב לזרוע ויהי הבל איש אוהב לרעות צאן
זה נתן ממלאכתו מאכל לזה והגיע לילו יום

³¹ פרקי דרבי אליעזר - פרק כא
ר' יוסף אומר קין והבל תאומים היו שני' ותהר
ותלד את קין בההוא שעתה אוסיפת למילד

שנה.

לפסח.

כי הוא (- אדם הראשון) עשה מצות לפסח, והוא אמר לקין, אז קין פספס את האפיקומן, מה שקרה האסון, כל האסון היה שהוא פספס את האפיקומן, אסור לפספס אפיקומן, עוד חודש חודשיים יהיה פסח, אנחנו נקדים את הפסח השנה אז לא לפספס אפיקומן.

הנה נביא מדרש פליאה מה היה האסון של עשו? שהוא צד צבאים, והוא קשר אותם, ובא שטן והתיר את הקשרים, אז מה עושים? עד שהוא מצא צבי שהשטן לא התיר את הקשר, כבר היה 12 בלילה, 1 בלילה, כבר כולם אכלו את האפיקומן, ואז הוא הגיע, "במרמה" זה אפיקומן, במרמה זה 287, הוא פספס את האפיקומן, וזה האסון הכי גדול, אסור לפספס אפיקומן, אז עשו איבד את כל העשירות, איבד את כל הברכות,

אז למך שבעים ושבעה, מה זה שבעים ושבעה? שהוא בא בגלגול של שאול.

כי נח הוא מצא גפן שיצא מגן עדן, אז [נח הבין שאם הוא מצא גפן מגן עדן] מותר לשתות [יין], אשכול מגן עדן, כל אשכול שקל עשר טון כמו אצל המרגלים הם הרימו, כל אחד מרים חצי טון או טון, הוא אמר זה נפלא, גפן מגן עדן, הוא עשה מזה כרם שלם, מכל ענב יצא כרם, וכתוב ביום נטעך תשגשגי, זה פסוק³², ביום שנטעו אותה היא גדלה לגובה של מאה מטר, כי עשר אנשים סחבו אשכול אחד, זה עשר טון, כל אחד יכול להרים טון, אז מה היה הטעות? הטעות הייתה [של נח]? שלא מתחילים עם הגפן, תזרע חיטה, תעשה לחם מחיטה, תעשה מלווה מלכה, תעשה סעודת שבת, תעשה סעודה ראשונה, תעשה מצות

מראי מקומות והערות

שנ' וישע ה' אל הבל ואל מנחתו:

³² ישעיהו פרק יז

(יא) בְּיָוִם נִטְעָךָ תִּשְׁגָּשְׁגִי וּבַבֹּקֶר זָרְעֶךָ תִּפְרֹי יַחֲיִי יְגֹד קִצִּיר בְּיָוִם נַחֲלָה וּבְאֵב אֲנֹשׁ:

טוב בפסח וקרא אדם לבניו ואמר להן עתידין ישראל להקריב קרבנות פסחים הקריבו גם אתם לפני בוראכם והביא קין מותר מאכלו קליות זרע פשתן והביא הבל מבכורות צאנו ומחלביהן כבשים שלא נגזזו לצמר ונתעבה מנחת קין ונתרצה מנחת הבל

כל הברכות זה באפיקומן, כי זה זכר לקרבן הפסח.

כי כתוב במגלה עמוקות שהשר של מצרים ביד ימין מחזיק שעיר עיזים³³, ולכן צריכים להביא שעיר עיזים [לחטאת], אפילו יבוא משיח יביאו שעיר עיזים, אפילו משיח יבוא היום יביאו שעיר עיזים, עד תחיית המתים יביאו שעיר עיזים, אז [אופן] קצ"ג, אז השר של מצרים מחזיק שעיר ביד ימין ואיל ביד שמאל, למה איל? כיון שאברהם לא שחט את [יצחק], עכשיו קראנו "את בנך את יחידיך", הוא לא שחט את יצחק בסוף, אבל כתוב אפרו צבור על גבי המזבח, איזה אפר? הרי הוא לא שחט ולא שרף? אלא הנשמה של יצחק נכנסה בתוך האיל, וכשהוא שחט את האיל ושרף אותו, זה כאילו הוא שרף

את יצחק, כי יצחק הסכים להישרף, הוא רצה, [הוא אמר לאברהם אבינו:] אבא, תעשה שריטה אחת, [אבל המלאך אמר:] אל תעש לו מאומה, אפילו שריטה לא, אז יש קטרוג שעדיין לא עשינו את מצוות העקדה, "והעלהו שם לעולה על אחד ההרים אשר אומר אליך", "לא תחסום שור בדישו", אז אברהם עבר על "לא תחסום", מה שייך לא תחסום? מה שייך לא תחסום לעקידת יצחק? מילא יש עונש שהוא לא... בית המקדש יחרב, בגלל זה שהוא לא הקריב את יצחק נחרבו שני בתי מקדש, כי האיל זה כנגד הכבש, כבש הפסח והקטרוג הזה פעל שיחרב בית המקדש, כי ארץ ישראל זה 400 על 400.

בתי דינים חצופים. [34] [טבח שמחת

❁ מראי מקומות והערות ❁

³³ מגלה עמוקות על ואתחנן - אופן קצג רצה משה להכניע השר הגדול ברקיע שנקרא אמן מנא, שהוא שר גדול של מצרים שהיה בידו ביד ימין שעיר עיזים של מכירת יוסף, וביד שמאל איל של יצחק, והיה מקטרג תמיד על מכירת יוסף ועל עקידת יצחק שהעלו איל במקום יצחק (בראשית כב ג), והתורה כתב לא תחסום שור בדישו (דברים כ"ה [כה ד]), כי כבר נתנו לו את יצחק להקריבו. והנה בא משה שהוא בעל הצאן בשעה ששחט קרבן פסח, והעביר את

האיל מיד שמאל, אבל שעיר עיזים שביד ימין שהוא הנקמה של מכירת יוסף, עדיין היא במקומה עומדת, ונפרע אותו הקטרוג ביום חרבן הבית, בסוד ביום שיוזעו שומרי הבית אז התעוררו אנשי חיל (קהלת י"ב [יב ג]), הם י' מרגילאן שניתנו לסמאל מיום שנחרב הבית.

³⁴ כי עד שיבוא משיח כל הבתי דינים הם חצופים, רואים [היום], לוקחים ראש ממשלה אומרים הוא שתה שני שמפניות, הוא אומר שתיתי רק אחד, לא, אז הביאו

20 שנה, הוא כבר הרג מיליון איש, הוא אמר עד 20 מיליון זה בכלל לא אכפת לו, אז הוא הרג כבר מיליון, לכן כבר כולם התמרדו נגדו, [כיבוש סוריה על ידי המורדים] זה הכל ארדואן עשה, הוא פחד שהוא (- סוריה או רוסיה) יכבוש את טורקיה.

אז צריכים להביא שעיר עיזים לכפר על מכירת יוסף, שאין על זה שום תירוץ, לכן כתוב בפסקתא שיוסף לא נפגש עם

תורה] זה הכל בגלל מכירת יוסף, כי כל יום יש את הקטרוג על מכירת יוסף, ולכן צריכים להביא שעיר עיזים [לכפר על קטרוג זה].

בחנוכה לא יביאו שעיר עיזים, אבל אנחנו נקרא את [פרשת] הנשיאים, נקרא "קצרת כסף אחת שלושים ומאה", כי אדם [הראשון] ילד את כל השדים, כל החמאס זה שדים, סוריה זה שדים, הרוסים לבד הרגו 21 אלף, הם הרגו כבר מיליון, הרוסים הרגו, אסאד הרג במשך

מראי מקומות והערות

השמצות. בינתיים אומרים שהוא אשם בחטופים [שבזעה], בכל החטופים זה אשם השמאל, שהם פינו את הצבא [מהגבולות בשמחת תורה], מי אשם? [שר הביטחון] גלנט ו[הרמטכ"ל] הרצי הלוי, הם פינו את כל הצבא, לא היה צבא, חב"ד נסעו בחול המועד (פסח) [סוכות] את כל הדרום, הם נסעו, בכל מחסום היה שני חיילים מנומנמים, ישנים, רדומים, [החב"דניקים] רצו לתת להם אתרוג, לולב, משהו, אז זה גול שנה, איך נעיר אותם באמצע השנה, אז בכל מחסום הם מצאו שני חיילים, בכל המחסומים, בכל הגב, עד כיסופים היו שני חיילים, ואין צבא, אין חיילים, אין כלום, [המחבלים הארורים בשמחת תורה] נכנסו למחנות צבא, שחטו את כולם בתוך המחנות, עכשיו [מניין ההרוגים] זה 861 חיילים כבר, עכשיו נהרגו ארבע בלבנון, שלושה בעזה ולצערנו במרוקו [חמישה] חסידי ברסלב זה כמעט 15.

עדים שנתנו במרתף ארגזים, העדים אומרים זה הכל היה שקר, במשך 8 שנים [מנהלים על כך משפט], אז יש עדים עם חתימות, אני הבאתי לו ארגז שמפניה, מה יש [אם הביאו] ארגז שמפניה? מה? אסור להביא ארגז שמפניה לבן? אדם לחבר שלי, מה? לא, זה שוחד, זה ככה, רצית לקדם אותם, אז בסוף התברר שהוא שתה בקבוק אחד כל השמונה שנים, יותר מזה הוא לא מסוגל, הוא גם לא יודע לשתות.

אז זה נקרא בתי דין חצופים, כמו שכתוב כאן שיש 400 בתי דינים חצופים, ורק רבנו יכול להכניע את זה, ועד שיבוא משיח אז הם שולטים, הבתי דינים חצופים, [מאשימים את ראש הממשלה] הוא שתה שמפניה, קיבל סיגר, מה יש סיגר, (אני מעשן עשרה סיגרים ביום מה קרה?...) הוא קיבל מאיזה חבר סיגר, לא, קבלת שניים, קבלת חבילות שלמות, קיבלת מרתף שלם, התברר שהכל שקרים, לא משנה, אבל בינתיים עושים

לא ראה 17 שנה, רק בפגישה הראשונה ובפטירה, "אביך חולה", למה? כי אם אביו ישאל אותו מה היה באמת [איך הגיע למצרים], אז לא ישאר זכר מהאחים, אם יעקב היה יודע מה קרה באמת [שהאחים מכרו את יוסף].

22 שנה יעקב שוכב, יושב על הארץ עם שק ואפר, באים הבנים הבנות, בניו ובנותיו לנחם, אי אפשר לנחם אותו, הבנות זה הכלות, או הכלות או הנכדות, כי בנות לא היה לו, רק את דינה, כתוב בניו ובנותיו רצו לנחם אותו, אז רש"י אומר שגזרה על המת שישכח, על המת, אבל יוסף חי, אז הוא לא יכול לשכוח אותו, אבל אם הוא היה יודע שיוסף חי באמת.

אפילו שמדברים עם יוסף הם

אבא שלו³⁵, יוסף בחיים לא פגש את אבא שלו, רק שהוא ירד למצרים ובפטירה, [אז אמרו ליוסף:] "הנה אביך חולה", אביך חולה זה היה אחרי 17 שנה שהוא לא ראה את אבא שלו, מה עם כיבוד אב ואם? אני לא יודע מה עם כיבוד אב ואם? איך אדם לא רואה את אבא שלו? מה זה? צריכים לראות את אבא כל יום, חייבים לראות אותו, אתה צריך לראות את אבא שלך כל יום, אתה אבא שלך בארה"ב תיסע כל יום, מה זה בעיה, היום יש כבר... היה קונקורד, היה כבר זהו, בשעתיים וחצי מגיעים לארה"ב ומגישים לו (- לאבא) כוס תה וחוזרים, כל יום צריכים לראות את אבא.

יעקב 22 שנה הוא לא ראה את אבא שלו (- יצחק) 22 שנה, ויוסף

מוראי מקומות והערות

שעה שאילולי שבאו אחריים ואמרו לו אביו חולה לא היה יודע אלא להודיע צדקו שלא רצה להתייחד עם אביו שלא יאמר לו היאך עשו כך אחיך (ומקללים את) [ומקללים אמר] יוסף אני יודע צדקו של אבא כל דבריו (גזירותיהן) [גזירות הן] אמר ללבן עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה (שם ל"א ל"ב) ומתה אמי ואני בא לומר שיקללם יקללם ונמצאתי מחריב את כל העולם שלא נברא העולם אלא בשביל השבטים לפיכך לא היה הולך אצל אביו בכל שעה:

³⁵ פסיקתא רבתי - פרשה ג

ויאמר ליוסף הנה אביך חולה (בראשית מ"ח א') מי אמר לו שאביו חולה יש אומרים ברוח הקדש ראה ויש אומרים בלהא אמרה לו שהייתה משמשת [את] יעקב כיון שחלה באה ואמרה ליוסף ויש אומרים בנימין הודיעו ויש אומרים קריוסי הושיב יוסף בפלטרין כיון שהרגישו בעיקב שחולה באו והודיעו ליוסף והרי כל שבחו של יוסף שהיה מפליג על כבוד אביו ולא נכנס אצלו בכל

נגנוב לך גביע? מה אתה השתגעתי? הוא צריך אשפוז באיתנים, צלצלתי לאיתנים לא היה מקום מה אני יעשה, היה תפוס, אמרו לבוא בעוד שבוע, עוד שבוע כבר עבר זמנו בטל קורבנו, אז אמרו לו אנחנו לא מבינים אותך הבאנו לך מיליון דולר בכלל לא בקשת, אנחנו עשרה אחים כל אחד מאה אלף, הכסף המושב בפי אמתחותינו השיבנו אליך אז נגנוב לך גביע? כמה שווה גביע אלף שקל? כמה, מאה שקל? אלף שקל אז נאסוף את זה, הנה יש פה עכשיו 40 חברה כל אחד יתן 25 שקל נאסוף את זה נביא לו אלף שקל מה הבעיה? אתה מוכן לתרום 25 שקל? הנה אתה גם מוכן? אתה גם מוכן? אתה מוכן באמת אתה מוכן? יש לך את זה בכיס עכשיו? יש כספומט אפשר להוציא את זה, אז אנחנו נארגן לו אלף שקל ונקנה לו גביע מה הוא רוצה כאן? צועק גביע, גביע?

[עונה להם יוסף]: לא, בגביע הזה אני מנחש, זה גביע שאומר לי עתידות, הוא נתן דפיקה הוא אמר לך קוראים ראובן, איך

אומרים לו אחד טרוף טרוף, זה ויגש, הם פוגשים את יוסף מסבירים לו ילד אחד טרף אותו אריה, ילד אחד עכשיו הבאנו לך אותו, אבל אם הוא לא יחזור אבא ימות, אתה רוצה להרוג את האבא? מילא אתה רוצה להרוג את הילד בסדר, הם אמרו מי שגנב ומת, הם הרי פסקו את ההלכה, הם היו שובו בנים, היו מחמירים, מחמירים מאוד, הם אמרו אשר ימצא הגביע בידו ומת, כך כתוב בבראשית, אנחנו נקרא את זה בחנוכה, הם אמרו לו את זה במקץ.

ברגע שהגיע מנשה ותפס אותם על חם, אמר איפה הגביע? מה איפה הגביע? נקנה לך גביע מה הבעיה, החזירו לו מיליון, עשרה שקים כל שק מאה אלף דולר, הרי קונים לחצי שנה לא קונים לחם באותו יום, היום קונים לחם ליום אחד, מחר קונים עוד פעם לחם, פה קונים לחצי שנה אי אפשר כל יום לרדת למצרים, קונים לחצי שנה, אז זה מאה אלף דולר כל אמתחת, כל שק, עשרה אחים זה מיליון דולר, כמה זה מאה אלף כפול עשר? מיליון, אז החזרנו לך מיליון אז

יוסף, אתם תבואו לארמון תדפקו עם הגביע יוסף כאן? כן, יוסף כאן, מיד תשלטו על הארמון תכבשו את הארמון.

עכשיו קראתי "ארוכה הדרך לחירות", אז אמרו להם הבריטים שהם הגיעו החברה מהאצ"ל, אמרו שלושה מכם יכולים לכבוש את כל אפריקה, אנחנו יודעים מי אתם, אתם הכי מסוכנים בעולם, מספיק שלושה מכם, ככה מביא יעקב מרידור, ארוכה הדרך לחירות, שכל האצ"ל היו באריתריאה היו שם איזה אלף, ההגנה היה סזון, ההגנה הלשין עליהם הלכו מבית לבית תפסו אותם איפה הם מתחבאים איפה הם גרים אז הם ניסו שם איזה ארבע פעמים לברוח, בסוף בפעם הרביעית הם הצליחו, אמרו (להם) אתם יכולים לכבוש את כל אפריקה בשנייה אחת, אתם יהודים, [היהודים זרקו עליהם חול והבריטים ברחו], זרקו עליהם חול אמרו זה אטום, [שאלו אותם] למה ברחתם? אמרו זה אטום, אותנו לימדו, איך שהם הגיעו אמרו אנחנו יודעים שיהודים יכולים לעשות מחול אטום.

קוראים לך? משה, ולך? אהרן, הנה משה ואהרן זהו, משה ואהרן בכוהניו ושמואל בקוראי שמו, ולך קוראים? תמיר, או תמיר זה תמיר ונעלם, אבל עם ת', זה עץ גבוה, ולך קוראים? חסיד, חסיד, חסיד, וואי, אז אתה חסיד אמיתי, והשם שלך? יוסף, או יוסף הצדיק, ואתה? דוד המלך, דוד המלך גמרנו.

אז יוסף דופק עם הגביע [ואומר:] לך [קוראים] דוד לך יוסף לך משה לך אהרן אז תקלטו שזה יוסף, אין כזה גביע בעולם, אבל הם האמינו, ה' לקח להם את השכל, מי יודע את השמות שלכם? הוא אומר להם את העריסות שלהם, הוא אומר איזה בובה הייתה, אם היה נמר או קוף או דוב, איזה בובה הייתה בצורה של דוב, בצורה של בובה, בצורה של זה, איזה בובה הייתה, אתה זוכר את הבובה בעריסה שלך? אתה לא זוכר, אבל יוסף זכר, הוא אמר לכל אחד איזה בובה שמו לו בעריסה בעגלה, הכל הוא מספר להם אז זה רק יוסף, זה הגביע מספר לי, הגביע, אתם תלכו עכשיו מבית לבית תדפקו עם הגביע, יוסף כאן? תגלו את

נויטרונים, הרדיום פולט נויטרונים, עם הרדיום אפשר לפוצץ את האטום אז יש עוד חומרים אז האטום עצמו שקל ארבע טון אבל הגרעין עצמו זה רק היה חצי גרם כי כל גרם זה 90 אלף טון אז 12 וחצי אלף טון אז זה שמינית גרם, בנגסקי זה כבר היה פלוטוניום זה פי אלף, היום זה כבר פי מיליון אז כל זה צריכים לדעת כל זה לומדים בשנייה אחת.

הרבי'ה אומר כל החוכמות שבעולם אפשר להכניס בשנייה אחת בשעה אחת אז אדם צריך לדעת את כל החוכמות את כל הדברים.

כי מכל אות נברא מלאך, אות אחת בתורה יותר חזקה מכל האטום שבעולם, אדם לומד תורה יושב משמונה עם גמרא אז בשמונה בערב יש לו 576000 אותיות, בכל שעה זה 48 אלף, כל דקה זה 200 מילים 800 אותיות אז כפול 60 זה 48 אלף, כפול עשר שעות זה 480 אלף, עוד שעתיים זה 96 אלף זה 576 אלף, חסר לנו 24 אלף (אז אפשר לאכול בורקס או שניצלים, אתה אוהב שניצלים? אז תאכל 24 אלף שניצלים אז

היום דיברנו בשיעור איך עושים אטום, איך עושים מחול אטום, נגיד אתה לוקח דבר כזה אתה מפוצץ את כל כדור הארץ, אם אתה יודע לפרק את זה, איך מפרקים את זה עם גפרורים? עם סכינים? זורקים מהחלון שוברים את זה אז זה מתפרק יכול לפוצץ את כל כדור הארץ, אז אם אדם יודע לפרק, אבל רק אורניום מתפרק, אטום רגיל זה לא מתפרק, זה מתפרק אבל לא בשרשרת, צריכים אטום של 235, בטבע זה 238 זה מספר אלקטרוני אז צריכים, להעשיר אורניום פירושו לרדת מ238 ל235 אז יש צנטריפוגות או סרכזות וזה מסתובב איזה עשר אלף סיבובים בשנייה אז תוך כדי שזה מסתובב אז האלקטרונים עפים החוצה, אנחנו צריכים מכל גרעין מכל אטום להוריד שלוש, מ238 ל235, מי שיודע איך להוריד את זה גרם אחד מספיק לפוצץ עיר שלמה, נגסקי והירושימה זה היה חצי גרם לא יותר, המשקל עצמו [של הפצצה] זה היה ארבע טון זה כל המכשירים וכל זה איך לפוצץ את האטום צריכים

אז עכשיו אם אדם לומד משמונה עד שמונה וחצי אז הוא אמר שש מאות אלף אותיות שש מאות אלף מלאכים. לכן אומרים שלום עליכם מלאכי השלום.

כי 'ריבון כל העולמים' בהתחלה זה היה לפני מנחה, אחרי הדלקת נרות, שהצעתי מטתי והדלקתי נרותי והחלפתי שמלותי לכבוד יום השבת.

ובואכם לשלום מלאכי השלום וצאתכם לשלום מעתה ועד עולם אז כל השלום עליכם זה למלאכים שאנחנו בוראים אותם, אם התחלנו היום ללמוד בשמונה בבוקר עכשיו שמונה בערב זה 576 אלף אותיות ועוד חצי שעה עוד 24 אלף זה שש מאות אלף, אם בשמונה מתחילים כבר מעריב ובשמונה וחצי גומרים אז הגענו לשש מאות אלף.

הנה זה כתוב כאן בתורת הבית זה של החפץ חיים אז פה הוא עושה את החשבון שאם אדם מדבר לשון הרע בחמש דקות הוא הצליח לעשות אלף מילים בחמש דקות כפול 31, 17 לא תעשה 14 עשה, 31 יש לא תרצח

אנחנו נשלים לשש מאות אלף...), אחרי 12 שעות של לימוד תורה חסר לנו עוד חצי שעה, חצי שעה זה 24 אלף, כל שעה זה 48 אלף עשינו חשבון, החפץ חיים אומר כל דקה מאתיים כל מילה זה ארבע אותיות זה 800, 800 כפול 60 זה 48 אלף, עשר שעות זה 480 אלף, עוד שעתיים זה 96 אלף, זה 576 אלף, חסר 24 אלף אז עוד חצי שעה, אם אדם מתחיל ללמוד בשמונה בבוקר והוא מתפלל מעריב עושה ריקוד אז זה יותר מכל פצצת אטום, יותר מכל האטומים שבעולם, כל קפיצה שהוא עושה חוזרים עוד אלף איש בתשובה.

כמה ששרנו [לפני השיעור הזה בפדיון הבן לבן של מוריני הרב בן לר' נפתלי גולדשמידט] "וראה בנים לבניך", יש לנו היום 20 עקרות בשובו בנים, כבר הרבה נפקדו, זה הכל למעלה מהטבע, אז יש פה דברים למעלה מהטבע, פעם לא היה שום עקרה בשובו בנים כולם היו נפקדות היום זה כבר גדל אז כבר צריכים עוד תפילות, שרנו שעה וחצי שרנו וראה בנים לבניך שכולם יפקדו.

מלאכים, יש 3 מיליון מלאכים כפול שש מאות אלף אז אדם זכה ללמוד תורה, יושב בכלל משמונה בבוקר, היום בשש מתחילים הודו, שש וחצי זה כבר הנץ, בבני ברק זה 6:38 בבני ברק אז בשבע הוא כבר יכול להתחיל ללמוד, הוא הולך הביתה אוכל ארוחת בוקר בחמש דקות.

מהבר מצווה אני כבר לא מפסיד מניין רק עכשיו שכבר יש אלפי חסידים אז אנחנו מתפללים בבית, אבל ככה לא מפסידים מניין מגיל 13, אני הייתי הולך מהבית לבית כנסת עם תפילין ככה, הייתי דווקא מראה לכולם את התפילין, היו מחביאים את התפילין מתחת לז'קט, אני הלכתי עם התפילין ככה עשר אלף פועלים הולכים לפניציה, בתי זיקוק, מפרץ חיפה זה היה התעשייה של כל הארץ, היום כבר העבירו חלק לנתיבות לאופקים לעובדת, לנגב, אבל שם היה פניציה שם היה וולקן שם היה כל הבתי חרושת הכי גדולים, כל הבתי זיקוק, עשר אלף פועלים עובדים בבתי הזיקוק עומדים שם מהבית שלי

ולא תגנוב, ואהבת לרעך כמוך אז 14 עשה 171 לא תעשה כפול אלף זה 31 אלף עבירות הוא עושה בחמש דקות, אם הוא שמע לשון הרע על מישהו ומאמין לו אז כל חמש דקות 31 אלף עבירות.

כי לשון הרע כולם מאמינים, ברגע שאדם שמע לשון הרע הוא חייב להאמין, עכשיו עד שהוא יוציא את זה, זה יקח לו כמה שנים, הוא שמע לשון הרע על מישהו דבר ראשון הוא מאמין, דבר ראשון עד שהוא תופס את עצמו וככה, דוד המלך אומר [על הקללות שקללו שמעי בן גרא] ה' אמר לו לקלל, הוא (- אבישי) אומר לו הוא מקלל אותך [והוא מורד במלכות], דוד אמר ה' אמר לו, מה זה, זה ה' אמר לו, הוא לא התבלבל לשנייה, אולי יראה ה' בעונני יחזירני למלכותי בזכות הקללות, כל הקללות זה כלים לאור אין סוף, [בזכות זה] יחזיר אותי למלכותי.

אז הוא אמר 200 תיבות וכל תיבה זה ארבע אותיות אז זה אלפים מלאכי זכות, ברגע שהוא לא לומד הוא מפסיד מיליון

עד לבית כנסת.

על כל פנים חוץ מגמרא חוץ מתפילה אין כלום, התפללתי שלוש מניינים ארבע מניינים ואחרי זה "ובא לציון" השלמתי בבית ספר, זה בית ספר דתי אז מתפללים 20 דקות אז אמרתי ובא לציון ולמנצח מזמור, ואשרי יושבי ביתך ועלינו, אז הייתי משלים את זה, עד שהם התפללו הגיעו לשמונה עשרה תוך חמש דקות אז אני גמרתי ובא לציון ולמנצח מזמור לדוד יענך ה' ביום צרה ישגבך שם אלוקי יעקב.

אני קם בחמשה לשש, שש אני כבר בתוך הבית כנסת, מתפלל עד חמשה לשמונה, בחמשה לשמונה בדיוק אני נותן ריצה הביתה שתי דקות, אוכל בשתי דקות נשאר לי דקה, בדקה הייתי מגיע לבית ספר, עשיתי חורים בגדרות, בסיבוב זה חמש דקות ככה דרך הגדרות זה דקה נכנס לכיתה בדיוק בצלצול, תוך כמה שניות. אחרי זה נשאר בבית ספר עד שתיים וחצי, שתיים וחצי בא הביתה רק לומד גמרא לא מעניין אותי כלום.

[המזמור הזה] זה הולך על משיח, ישלח עזרך מקודש ומציון יסעך... ועולתך ידשנה סלה... אלה ברכב ואלה בסוסים, עכשיו זה מתקיים, אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר, רק הולכים בשם ה', אנחנו עכשיו בדור שכל הנבואות [הטובות] מתקיימות, אבל לפני סוף האלף הששי זה מתהפך, זה ככה יהיה עד סוף האלף הששי כל זה כתוב בפרק 28 שהוא לקח את העיט³⁶,

גם בכיתה הייתי שם את הגמרא תחת השולחן, כולם שמו חסמבה, טרון, כל מיני... המורה תפס אותי על חם, תפס אותי עם גמרא ממש השתתק יצא מדעתו, אפילו באמצע השיעור אתה לומד גמרא, טוב תגמור תלך לשיבה, רציתי ללכת לשיבה כבר בשנה האחרונה, אמא שלי אמרה לי תגמור עוד שנה שהכסף שזרקתי עליך זה לא יהיה לפח.

מראי מקומות והערות

ר' יהושע אומ' לקח אברהם חרבו וכתר

³⁶ פרקי דרבי אליעזר - פרק כו

מרשה, אולי טרמפ ירשה, אז [דוד המלך אמר:] אני רוצה לכבוש את רומא, דוד כבש את דמשק כבר עד החידקל והוא רוצה, הוא כל הזמן שואל [את ה'] אפשר להתקדם? אפשר להתקדם? אומר לו כן, כן, הוא מגיע לחידקל [ה'] אומר די, מספיק, די, דוד, כבר מספיק, (אתה למדת בשובו בנים כנראה, רואים שהוא למד בשובו בנים יש לנו הוכחות על זה, לא צריך תעודות לא צריך רישום אוכלוסין, לפי ההתנהגות רואים שהוא למד בשובו בנים...)

אז דוד כבש עד החידקל, והוא אומר מי יובילני, כתוב עיר מצור

שהוא ראה את העיט זה דוד המלך על הפגרים, עגלה משולשת זה מלכות יון, ואיל משולש, איל זה מלכות אדום מלכות רומא, ותור ויונה ואת הציפור לא בתר, אז בא בן דוד ורצה להכרית.

כי כתוב במדרש רבה חלק ב',³⁷ דוד אומר תן לי לכבוש את רומא, אני כבר כבשתי את דמשק, הנה דמשקו, דמשקו כבר אפשר לכבוש את בשנייה אחת רק לא רוצים להסתכסך עם העולם עם אמריקה, אמריקה לא

מראי מקומות והערות

טז. ד"א רב לכם סב את ההר הזה זה שאמר הכתוב (תהלים ס) מי יובילני עיר מצור, זו רומי ולמה דוד קורא אותה מצור, עיר שמצירה ובמצורה לישראל, ד"א עיר מצור שמבוצרת מכל מקום שאין אדם יכול לכבוש אותה, ד"א עיר מצור, עיר שהכל מבצרין אותה א"ר יוחנן היה דוד מתאוה ואומר מי יובילני עיר מצור מי יתן שאפרע ממנה אמר לו הקדוש ברוך הוא דוד ויכול אתה לה אמר לפניו רבש"ע מי נחני עד אדום אמר לפניו מי שכבר השליטני על אדום הוא משליט אותי אף על זו סגיאין ומנן שישלט דוד על אדום שנאמר (שמואל ב ח) וישם באדום נציבים, מהו נציבים ר' סימון אמר קסטרס, רבנן אמרי אדריאנטין, א"ר יהודה בר סימון א"ל הקדוש ברוך הוא דוד יודע אני שידיך חדות וחרוצות ואני מבקש לרדות את עולמי בהם, ד"א דוד אני צריך לה לדורות וכבר משה רבך בקש להזדווג בהן ואמרת לי לו רב לכם רב יצוה לתלמידיו סב את ההר הזה.

אותם אחד לשנים שנ' ויקח לו את כל אלה ויבחר אותם בתוך ואלו לא בתר אותם לא היה העולם יכול לעמוד אלא הואיל ובתר אותם תשש כחם והקריב כל בתר בתר לקראת רעהו שנ' ויתן איש בתרו לקראת רעהו וגו' בן יונה הניח בחיים שנ' ואת הצפור לא בתר מכאן אתה למד שלא היה שם גוזל אחר אלא בן יונה בלבד ירד עליהם העיט לפזרן ולאבדן ואין העיט זה אלא בן דוד כי ישי שנמשל כעיט שנ' העיט צבוע נחלתי לי וכו' כצאת השמש מן המזרח היה אברהם יושב ומניף עליהם בסודרו כדי שלא ימשול בם העיט עד שיבא הערב.

ר' אלעזר בן עזריה אומ' מכאן אתה למד שאין מושלן של ארבע מלכיות הללו אלא יום אחד מיומו של הב"ה אמ' לו ר' אלעזר בן ערך בודאי כדברך שנ' נתנני שוממה כל היום דוה חוץ משתי ידות שעוה:

³⁷ דברים רבה פרשת דברים פרשה א

ואין ברירה כי עוד יעבדו עבודה זרה וכבר משה רבך ביקש. אז דוד רצה לכבוש את כל העולם את רומא הוא רצה לכבוש את רומי אז עם ישראל יכול לכבוש את רומא בשנייה אחת רק עוד לא הגיע הזמן.

אז פה כתוב בפרקי דר' אליעזר פרק 28 פרק כ"ח, כ"ח זה שתי ידות שעה, שעה [של ה'] זה 41.8 [שנה], יש 41.8 חודשים, זה בדיוק שעה, [כין] מחלקים 1000 [שנה] ל24 [שעות] או חמש מאות ל12, חצי יום זה חמש מאות, יום שלם זה אלף, כל יום זה אלף, אלף לחלק ל24 זה בדיוק 41 ושני שלישי, שני שלישי זה שמונה חודשים, כל שלישי זה ארבע חודשים אז נעגל את זה ל42 אז שלישי זה 14, שני שלישי זה 28, כמו שבת, אנחנו בפתח תקוה וירושלים מקבלים [שבת] 40 דקות [לפני השקיעה שזה שני שלישי שעה].

פתח תקוה יסדו אנשי מאה שערים, החסידים של ר' יוסף חיים זוננפלד ור' עקיבא שלזינגר הם יסדו את זה עם ר' הלל קולומאייר [תלמיד החתם סופר],

ועיר מבצר, בס' כתוב עיר מצור, מי יובלני עיר מצור מי נחני עד אדום, ואחרי זה כתוב מבצר, מבצר זה רומא, מי זאת מבצר? רומא שהיא מבוצרת מכל הערים אי אפשר לכבוש אותה, שם הוותיקן אי אפשר לכבוש אותה, קרא אותה מצור, אז אני רוצה לכבוש את רומא וגמרנו והיא לא תחריב את בית המקדש.

ה' אומר לו, לא, זה אי אפשר כי רומא היא צריכה להחריב את בית המקדש, עוד [עם ישראל] יעבדו עבודה זרה, עוד יחללו שבת, כמו שכתוב בנחמיה שהוא בא כולם מחללים שבת, נחמיה הגיע אחרי 20 שנה [שבנו את בית המקדש השני] כולם מחללים שבת, לא היה פה רבנים לא היה ארגונים לא היה מי שילמד, הוא אומר תפסיקו לחלל שבת, סגר את השערים של ירושלים, הביאו סחורה בשבת.

אז [ה' אמר לדוד] אני יודע שידיך חרוצות, אני יודע שאתה יכול לכבוש את כל העולם, אבל אני רוצה לרדות את עולמי, כי אני צריך שיחריבו את בית המקדש

העולם, כמו שה' החריב את העולם במבול, מה זה בראשית? למה התחיל בב' ? שפעמיים נחרב העולם, פעם אחת נחרב העולם במי המבול נחרב לגמרי, באנוש שקע האוקיינוס, האוקיינוס האטלנטי זה על שם היבשת שהייתה שם, יש מדינת אטלנטיה, ליבשת קראו אטלנטיה לכן קוראים לזה האוקיינוס האטלנטי, כל היבשת שקעה באדמה מרוב העבירות שעשו, אנשים חושבים שעושים עבירות אז ה' מוחל, ה' לא מוחל האדמה שוקעת, ובששת אלפים 93 שנה [פעם שניה יחרב העולם].

אז רק הרב'ה מאוזורוב יודע להסביר את זה, (יש רב'ה מאוזורוב שהוא בלע מחשב או אשתו בלעה מחשב, אדם צריך להתחתן עם כזו כלה שבלעה פעם מחשב אז יהיה לו ילדים שיהיה להם מחשב במוח...) אז הוא עשה את החשבון למה זה ו' צ"ג? כי יצאו ממצרים 2448, עוד 40 2488 עוד 3605 זה בדיוק ו' צ"ג, למה 3605? 515 ואתחנן, ואתחנן זה 515 וכל תפילה [של משה] זה לשבע שנים.

משה רבנו ראה כל מה שיקרה, השואה, "אימה חשכה גדולה"

הם יסדו את פתח תקוה קנו את הקרקעות ב3000 גרוש, היום זה שווה 300 מיליון דולר אז זה היה 3000 גרוש, הם קנו את זה, ר' הלל קולומאייר אסף את הכסף, החזרת עטרה ליושנה.

וזה רק חרדים הקימו את זה (- את הישובים האלו), יש רחוב שטפפר וכל השמות זה של המייסדים, כולם היו עם פאות עם זקנים כל הרחובות של פתח תקוה, ושם קיבלו שבת 40 דקות עד היום, לפי [מנהג] ירושלים, 40 דקות זה שני שליש שעה.

אז כמו שאנחנו מקבלים שבת שני שליש שעה, אז ככה מלחמת גוג ומגוג תהיה שני שליש שעה לפני סוף האלף השישי, היום אנחנו 5785 נשאר לנו בדיוק עוד 215 אבל 28 שנה קודם, זה עוד 193 שנה אז יהיה גוג ומגוג ואז יבוא משיח.

לפי האותיות דר' עקיבא זה ו' אלפים צ"ג, אז זה מסביר הרבי מאוזורוב, פה כתוב שסוף הגלות יגמר 28 שנים [לפני סוף האלף השישי], אבל כאן באותיות דר' עקיבא כתוב שסוף הגלות זה בשש אלפים 93 ואז יחרב

מקום רמוז כל דבר, כל דבר כתוב בתורה מתי יהיה מלחמת העולם השנייה מתי מלחמת העולם הראשונה ופה כתוב שסוף העולם יהיה בששת אלפים 93, למה? כי זה 515 כפול שבע, כל אחד יעשה את החשבון בבית ואז תהיה הגאולה השלמה.

בחינת רחל וגם אישה אביגיל זה בחינת לאה.

אז שמעון ולוי הם ידעו לעוף באוויר (כמו ברקוביץ הוא גם עף באוויר), גם בלעם עף באוויר, הוא היה הטייס הראשון זה כתוב בזוהר בלק קצ"ב, אז במלחמת מדיין הוא עף וצליה עף אחריו, צליה גם ידע לעוף הוא למד בהרצליה לעוף, צליה זה אותיות של הרצליה, אז הוא חיפש את בלעם, הוא נעלם לו בשמים, אז הוא התקשר לפנחס, היה לו טלפון לוויני, אז פנחס אמר לו שהוא מאחרי מאדים אז הוא הקיף את המאדים ותפס את בלעם, הוריד אותו למטה.

אז בלעם בקש שיהרגו אותו עם חרב שיש עליו שם קדוש "תמות

זה השואה, כל דבר, זה מרומז בתהילים, "המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו" ותרעד זה תרע"ד שזה תשעה באב התחילה מלחמת העולם הראשונה, "יגע בהרים ויעשנו" בהרים זה 257, ויעשנו זה 442, אז 257 ועוד 442 זה בדיוק 699 אז התחילה מלחמת העולם השנייה אז כבר בתהילים בכל

שבת וישלח תשפ"ה

שיעור בקידוש

שמעון ולוי היו חייזרים (לפני זה משהו שאל את הרב על חייזרים אז הרב עשה מזה כמה פעמים מלתא בדיחותא), הם עפו באוויר, הם הרגו את כל שכם, אז שואלים איך היה מותר להם?

עכשיו אפרים רביע כתב לי שעשיו אמר ליעקב תזהר ממני אני ג'ינג'י, אז יעקב אמר לו גם ממני עתיד לצאת ג'ינג'י שישמיד אותך, כי ככה כתוב במדרש שיעקב אמר לעשיו "ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה" אז עבד זה דוד המלך ושפחה זה אביגיל, כי היה לו גם אישה אביגיל וגם אחות אביגיל, אז היה לו גם אחות אביגיל, זה

גלתה לו. אז הוא חפר 1500 אמה כדי להוציא את זה. "אדום אשליך נעלי מואב" סיר רחצי זה החבית הזאת, שדוד המלך רחץ את המקום ממנה, אז התהום עלה להציף את הכל אז דוד אמר 15 שיר המעלות והוריד אותו חזרה 1500 אמה.

במשך התפילה שאלו את הרב על האסון במרוקו, אז הרב אמר זה כי לא גרים בירושלים, ירושלים תובעת את עלבונה. ר' יהודה חסיד [נראה שאמר: ר' עמרם חסידא] הוא גר בצפת אז נפטר לו בן כי הוא לא עלה לירושלים, החת"ם סופר כותב ב[יורה דעה] סימן רל"ח שחייבים לגור בירושלים, שכל הצרות זי כי לא גרים בירושלים, הוא הזהיר אותם שהולך להיות אסון אם לא יעברו לירושלים (אז היה אסון בצפת, רעידת אדמה גדולה מאוד) כי היו מגיעים באנייה לצור וצידון אז היו הולכים לביירות זה ליד, ואז היו הולכים עד צפת ועוצרים. אז הוא אמר תמשיכו לירושלים אבל פחדו להמשיך כי היו בדרך מלא רוצחים ושוודדים אז כולם נשארו בצפת, אבל מי שלא גר בירושלים זה כאילו הוא רוקק

נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמוהו" אמרו לו לא, נהרוג אותך עם החרב שלך, היה לו חרב שחקוק עליה נחש משני הצדדים אז הרגו אותו עם החרב שלו וכל העצמות שלו הפכו לנחשים, כל הנחשים הארסיים זה מהעצמות שלו, כי בלק אמר "כי עצום הוא ממני" ממני בעצמי, יצא מי ששיכלה את מואב כי דוד הוא הנכד של רות שהיא הנכדה של בלק, כי דוד השמיד את כל מואב, סוריה זה מואב, עכשיו השמידו את סוריה.

אז בלק לא ידע מה לעשות הוא ידע שדוד יקום "ומחץ פאתי מואב וקרקר כל בני שת" אז בלעם אמר לו להביא חבית עם אלף ראשים של נחשים, מנחה תהיה מחמש עד תשע, חמש שעות, אז כל אחד יביא נחש, אחרי מלווה מלכה נוריד לו את הראש שיהיה אלף נחשים. אז בלק לקח חבית עם אלף ראשים של נחשים ושם אותה במקום שבית המקדש, שאם יבנו את בית המקדש הוא מיד ייפול, אבל דוד המלך ידע את זה, כי רות הייתה סבתא שלו אז היא

שבת וישלח תשפ"ה

על ירושלים בגלל זה יש פה רוב חילוני, כי כל אחד שבא לגור פה עם פאות אז מאה חילונים בורחים, לכן אמרתי לעבור את ירושלים בתועבות.

והתקדשתם

כל הגירושין – כי מתחתנים לתאוזה

כפָּרָה, כְּמוֹ אָדָם רֹצֵחַ בְּמוֹזֵד אִין לְוָה
כפָּרָה, אִם אָדָם רֹצֵחַ בֶּן אָדָם אִין לְוָה
כפָּרָה, אָדָם רֹצֵחַ בְּמַעוֹת... לֹא מִשְׁנָה,
הוא רֹצֵחַ בֶּן אָדָם! דְּמוֹ וְדָם זֵרְעוּיֹתוֹ
צוֹעֲקִים בְּאֲדָמָה, כָּל הַשָּׁשִׁים רְבוּא וְכָל
הַשׁוֹאָה צוֹעֲקִים בְּאֲדָמָה, אִם אָדָם רֹצֵחַ
בֶּן אָדָם דְּמוֹ וְדָם זֵרְעוּיֹתוֹ צוֹעֲקִים
בְּאֲדָמָה.

אָדָם צָרִיד לְהִבְיֵא שְׁשִׁים רְבוּא, כָּל אֶחָד
חַיֵּב לְהִבְיֵא שְׁשִׁים רְבוּא, שְׂאָדָם מִתְחַתֵּן
הוא צָרִיד לְהִגִּיד לְכָלָה בְּחֶדֶר הַיְחוד בְּאִנּוּ
לְעוֹלָם לְהִבְיֵא שְׁשִׁים רְבוּא, כִּי הַיְחוד זֶה
לֹא בְּשִׁבִיל הַתְּאוּזָה, הַאִשָּׁה זֶה לֹא תְּאוּזָה,
אָדָם טוֹעָה וְלִכְּנֹן זֶה כָּל הַגִּירוּשִׁין, הַיּוֹם
חֲמִשִּׁים אַחֲזוּ מִתְגַּרְשִׁים כִּי אִם מִתְחַתְּנִים
בְּשִׁבִיל הַתְּאוּזָה זֶה לֹא מִחֻזִּיק מַעֲמָד,
צָרִיכִים לְהִסְבִּיר לְאִשָּׁה בְּחֶדֶר הַיְחוד שׁוּזָה
לֹא בְּשִׁבִיל הַתְּאוּזָה, זֶה רַק בְּשִׁבִיל לְהִבְיֵא
אֶת גִּשְׁמַת מוֹשִׁיחַ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּלִקוּטֵי
הַלְכוֹת אוֹרַח חַיִּים שֶׁבֶת³⁹ הוא אוֹמֵר

וּבִאֲלָה לֹא תִּהְיֶה אִישׁ מִפְּקוּדֵי מוֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַּר
סִינַי" (בְּמִדְבַּר כו, טו), אִז כְּתוּב שְׁלֹא כְּתוּב
בֵּת בְּתוֹ³⁸, לֹא כְּתוּב, לְמָה לֹא כְּתוּב? כִּי
אִין לְוָה כפָּרָה, אִם אָדָם פּוֹתַח עֵינָיִם אִין
לְוָה כפָּרָה, כָּל פְּתִיחַת עֵין אִין לְוָה כפָּרָה,
אִי אֶפְשֶׁר לְכַפֵּר עַל זֶה, אוֹמֵר הַפְּרִי מְגִדִים
אִי אֶפְשֶׁר לְכַפֵּר עַל זֶה וְלִכְּנֹן לֹא כְּתוּב, פְּרִי
מְגִדִים אוֹמֵר אִי אֶפְשֶׁר לְכַפֵּר, אִם אָדָם
חוֹטֵא בְּכִרִית, חוֹטֵא עִם אִשָּׁה אִי אֶפְשֶׁר
לְכַפֵּר עַל זֶה, וְשׁוּם דְּבַר לֹא יַעוֹר, לְכֹן יִשׁ
לְנוּ אֶת רַבִּינוּ וְצָרִיכִים לְנַסֵּעַ לְאוּמָן, [וְשִׁם
הַכַּל מִתְּכַפֵּר בְּתַנְיָא שְׁלֵא יְהִי אַחְטָא וְאַשׁוּב].

פֶּה הוא מְסַבִּיר לְמָה לֹא כְּתוּב בֵּת בְּתוֹ,
לְמָה לֹא כְּתוּב בְּתוֹ? כִּי זֶה הִכִּי חֲמוּר
בְּעוֹלָם וְזֶה כָּל כֵּךְ חֲמוּר שְׂאִין לְוָה שׁוּם
כפָּרָה, בְּלִי הַצְּדִיק, בְּלִי אוּמָן - אִין לְוָה
שׁוּם כפָּרָה, אִם אָדָם חָטָא עִם אִשָּׁה אִין
לְוָה כפָּרָה, אִי אֶפְשֶׁר לְכַפֵּר עַל זֶה, לְכֹן זֶה
דְּבַר שְׁלֹא כְּתוּב בְּתוֹרָה, כִּי אִין לְוָה

מראי מקומות והערות

³⁹ ליקוטי הלכות, הלכות שבת ו' אות כ"ג.
עוד מענין הנ"ל יש לבאר, ששאלו ריחיא דתבירא
מי שפגם בכרית קדש במאי חטא לה, איך אפשר
לחברו ולתקנו, כי ריחים בחינת וויג בחינת לא יחבל

³⁸ אולי הכוונה לסוגיא בא כתוב איסור בת בנו
וממנה לומדים את איסור בתו, ומבאר שהסיבה
שלא כתוב במפורש בתו כיון שעל זה אין כפרה
אפילו במיתת בית דין

מראי מקומות והערות

רחים וְרַכְבֵּי, וְאִיתָא בְּתַרְגוּם רִישׁוֹלְמִי, אֵינּוּן דְּכָבְשִׁין
 חֲתָנִין וְכַלְתָּיִן עֵין שָׁם, וְכֹן מוּבָא בְּכַתְבֵי הָאֲרָ"י
 שְׁרַחֲסִים וְרַכְבֵי מְרָמֹז עַל חֲדוּד חֲתָן וְכֵלָה, וְזֶה בְּחֵינֵת
 וְזֶהוּ טוּחַן בְּבֵית הָאֲסוּרִים כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ
 זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, וְשָׂאֵלוּ, רַחֲמָיָא דְּתַבִּירָא כִּשְׁנֹשְׁבַר
 תַּקּוּן זֶה, הֵינּוּ מִי שֶׁפָּגַם בְּעַנְיָן זֶה, כִּמְאֵי חִטָּא לָהּ,
 אִידֵי אֲפֻשֶׁר לְתַקְּנָהּ, שֶׁקָּל פִּסְקָא שְׂדָא לְהוּ, אָמַר,
 כְּרוּכֵי לִי גְרָדֵי מְנָה, הֵינּוּ שֶׁרָמֹז שְׂמָהּ הָעַנְיָן בְּעַצְמוֹ
 נִמְשָׁף הַתַּקּוּן, כִּי כִּשְׁהוֹלְכִים בְּדֵת יִשְׂרָאֵל, אִזֵּי
 יְכוּלִין לִזְכּוֹת שִׁיחָה נִמְשָׁף מִזֶּה הוֹלְדָה קְדוּשָׁה,
 שִׁיחָה נוֹלֵד בּוֹ יִשְׂרָאֵל שְׂעַל יְדֵי זֶה עֲקַר תַּקּוּן
 הַבְּרִית, כִּי עֲקַר תַּקּוּן הַבְּרִית הוּא עַל יְדֵי שְׁנוּלְדִין
 וְנִתְּרֵי בֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁאֵהוּ מִצֻּחַ הָרֵאשׁוֹנָה בְּתוֹרָה
 שֶׁאֵהוּ בְּחֵינֵת יוֹסֵף הַצַּדִּיק שֶׁהוּא עֲקַר בְּחֵינֵת תַּקּוּן
 הַבְּרִית, שֶׁבְּקָרָא בִּן פּוֹרְתֵי יוֹסֵף בֵּן פּוֹרְתֵי וְכוּ' לָשׁוֹן
 פְּרוּ וּרְבוּ וְכוּ', כִּי עַל יְדֵי הוֹלְדוֹת יִשְׂרָאֵל מִתְּבַרְרִין
 הַנְּצוּצוֹת מִדוֹר לְדוֹר, כִּי כָּל אֶחָד מֵאַדְעֵ יִשְׂרָאֵל
 מְגַדֵּל וּמְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ יִתְבַּרַךְ עַל יְדֵי הַמִּצְוֹת
 וְהַקְּדוּשׁוֹת וְהַתְּפִלוֹת וְשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת שְׁאוּמַר
 וְעוֹשֶׂה כָּל יְמֵי חַיָּיו.

כִּי אֶפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל מֵלֵאִים מִצְוֹת כְּרֹמֹן, וְכָל
 זְמַן שֶׁשָּׂם יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עֲלָיו מִקְבַּל הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ
 הַתְּפִאָרוֹת הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּמִקּוּם אַחֵר,
 וְעַל יְדֵי כָּל זֶה נִמְשָׁף בְּחֵינֵת תַּקּוּן הַבְּרִית לְאַבּוֹתָיו
 שֶׁפָּגְמוּ בְּזֶה מֵאַחֵר שְׂעַל יְדֵי הוֹלְדָה שְׁלֵמָה נִמְשָׁף
 בּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם שְׁאוּמַר שֶׁמַּע יִשְׂרָאֵל פְּעַמִּים
 כָּבֵל יוֹם וּמַעֲיֵד עַל אַחַדוֹת הַיְחִיד הַמִּיּוֹדָד יִתְבַּרַךְ
 שְׁמוֹ וְעוֹשֶׂה מִצְוֹת הַרְבֵּה וְכַנְּלִי, וְכָל זֶה אֶפְלוּ
 בְּהוֹלְדָה הַפְּחוּתָה אֶפְלוּ אִם נוֹלְדִים קְלֵי עוֹלָם וּקְטַנֵּי
 עֶרְבָה, מִכָּל שֶׁבֶן וְכָל שֶׁבֶן בְּדוֹר וְדוֹר נוֹלְדִים כְּמָה
 וְכְמָה יְרֵאִים וּכְשֵׁרִים וְצַדִּיקִים כְּטַנִּים וְגְדוֹלִים, עַד
 שֶׁלְּפַעֲמִים נוֹלֵד צַדִּיק שֶׁהוּא חֲדוּשׁ נִפְלֵא וְנוֹרָא מֵאֵד
 מֵאֵד, שֶׁהוּא יְכוֹל לְתַקּוֹן כְּמָה הַדּוֹת וְיֵשׁ שִׁיכּוּלִין
 לְתַקּוֹן כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר
 יוֹחָאי, וְכוּלֵי בְּפִטְרֵי כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין, וְגַם רַבִּי
 שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחָאי נוֹלֵד מֵאוּגָא אִישׁ וְאִשָּׁה, וְיָמֵי יוֹדַע אִם
 כָּל אַבּוֹתָיו לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה הֵיוּ כָּלֵם צַדִּיקִים
 וְקְדוּשִׁים, כִּי בְּרִיאָה הֵיוּ בְּאַבּוֹתָיו הַקְּדוּמִים מִצַּד
 אָבִיו וּמִצַּד אִמּוֹ כְּמָה וְכְמָה אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים וְזָכוּ
 שֶׁיֵּצֵא מֵאַדְעֵ שְׁלֵמָה צַדִּיק תַּנָּא קְדוּשׁ וְנוֹרָא אִישׁ
 אֲלָקִים כּוֹה, שֶׁהִמִּיר אֶת הַבּוֹרָא הַקְּדָמוֹן כְּמוֹ שֶׁהִמִּיר
 וְגַלְהָ אֲלִיקָנוֹתָּ בְּעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁגַּלְהָ.

וְכֹן בִּשְׂאָר גְּדוּלֵי הַצַּדִּיקִים שֶׁכָּל זֶה בְּחֵינֵת מִי יָתֵן
 טְהוֹר מִטְּמָא וְכוּ', וְכֵמוֹ שֶׁכָּתוּב, הִתְהַוּוּ בְּכַנֵּי עַם
 הָאָרֶץ שֶׁמֶהֱם תַּצְאָ תוֹרָה וְכֵמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּכַתְבֵי

הָאֲרָ"י זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה וְהוּבָא בְּדַבְרֵי אֲדָמוֹר זְכוּרָנוּ
 לְבִרְכָה (בְּסִימָן לו') בְּהַתּוֹרָה דְּרִישׁוֹ וְכוּ', שֶׁהִנְשְׂמוֹת
 הַקְּדוּשׁוֹת הַגְּבוּהוֹת מֵאֵד מֵאֵד עַל פִּי רַב בְּאִים דִּיקָא
 עַל יְדֵי טַפְתַּת עַם הָאָרֶץ כְּמִבְּאָר דְּרִישׁ זֶה בְּאִיּוֹנוֹת
 בְּכַתְבֵי הָאֲרָ"י זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה כְּכַמָּה מְקוּמוֹת, שֶׁזֶה
 עֵינֵנו יֵצִיאַת אֲבָרְהָם מִתְּרַחַץ וְרַבִּי עֲקִיבָא וְכוּ' עַד
 שֶׁמְבָאָר שָׁם שֶׁגַם נִשְׁמַת מִשִּׁיחַ תְּבוּאָה דִּיקָא
 מִבְּחֵינֵת כְּפִלּוֹ וְכוּ' עֵין שָׁם.

וְזֶהוּ שֶׁקָּל פִּסְקָא שְׂדָא לְהוּ, אָמַר לְהוּ, כְּרִיכּוֹ לִי גְרָדֵי
 מְנָה, וּפְרַשׁ רַשִׁי" שִׁיּוּצִיאָ לּוֹ חוּטִים מִשָּׁם, הֵינּוּ
 שֶׁרָמֹז שְׁנוּטִילִים חֲתִיבָה מִהֲרַחֲסִים בְּעַצְמָה לְשִׁנְשִׁבְרָה
 וּמִשָּׁם מוּצִיאִין חוּטִים בְּחֵינֵת תַּקּוּן הַבְּרִית, בְּחֵינֵת
 אֶת תַּקּוּת חוּט הַשֵּׁנִי שֶׁמְרָמֹז עַל תַּקּוּן הַבְּרִית,
 כְּמִבְּאָר בְּדַבְרֵי זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה בְּהַתּוֹרָה צִוִּיתָ צֶדֶק
 (סִימָן כג) שֶׁהוּא בְּחֵינֵת הוֹלְדָת פְּרִיץ וְזֶה מִמַּעֲשֵׂה
 יְהוָה וְתִמְרָ שֶׁמֶהֱם נוֹלֵד מִשִּׁיחַ, שֶׁנֶּאֱמַר שָׁם,
 וְתִקְשַׁר עַל יְדוֹ שֵׁנִי כוּ', הֵינּוּ שֶׁאָמַר לָהֶם שֶׁמֶהֱם
 הָעַנְיָן בְּעַצְמוֹ נִמְשָׁף תַּקּוּן הַבְּרִית עַל יְדֵי
 שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִין שִׁיחָה בְּהֵתַר עַל כָּל פְּנִים עַל פִּי
 הַתּוֹרָה שְׂעַל יְדֵי זֶה נוֹלְדִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁכָּל
 הַהוֹלְדוֹת כָּלֵם הוּא בְּחֵינֵת תַּקּוּן הַבְּרִית כְּנִל, עַד
 שִׁיכּוּלִין לִזְכּוֹת שִׁיחָה מִמֶּנּוּ צַדִּיק גְּדוֹל וְקְדוּשׁ
 שִׁיכּוּל לְהִפְרִי אֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ וְיִקְשַׁר וְיִדְבֵּק אֶת
 עַצְמוֹ לְאוֹר אֵין סוּף בְּדַבְּקוֹת וְכַלְלִית נִפְלֵא דְלִית
 מִחֲשֶׁבָה תְּפִיסָה תַּקּוּן כָּלֵל, שֶׁזֶה הָאוֹר נִמְשָׁף
 בְּבְחֵינֵת חוּט פְּרִיעוּ, וְזֶה בְּחֵינֵת מַה שֶׁיִּסְדַּר בְּשִׁיר אֹר
 הַגִּינוּ, אִישׁ עַל דְּגוּל כְּסוּף יִסְכֵּף לְתַקְּנוֹת חוּט יְהִי אֵין
 סוּף, וְזֶה שֶׁשָּׂאֵלוּ מִיָּד וְיָמֵי יְכוֹל לְמַכְרֵךְ גְּרָדֵי כִּי הֵם
 כּוֹפְרִים וְהֵם מִשְׁקַעִים בְּתַאֲוָה הַזֹּאת כָּל כֶּף עַד
 שֶׁאֵינִים מֵאַמִּינִים שֶׁאֲפֻשֶׁר שִׁיחָה נוֹלֵד מֵעַנְיָן זֶה
 אִישׁ כְּזֶה שִׁיכּוּל לְדְבֵק אֶת עַצְמוֹ בְּחוּט זֶה אֵין סוּף
 בְּדַבְּקוֹת כְּזֶה עַד שִׁיתַּקּוּן הַכָּל כְּנִל. עַל כֵּן הַשִּׁיב
 לָהֶם, וְיָמֵי יְכוֹל לְמַחְטָא רַחֲמָיָא. כִּי בְּרִיאָה מִי שֶׁאֵינוֹ
 מֵאַמִּינֵי בּוֹה, שֶׁזֶה הָעַנְיָן בִּשְׁרִישׁוֹ הוּא בְּחֵינֵת גְּבוּהָה
 וְקְדוּשָׁה מֵאֵד מֵאֵד שֶׁכָּל הַנְּשְׂמוֹת אִי אֲפֻשֶׁר לָהֶם
 לְבֹא לְזֶה הָעוֹלָם כִּי אִם עַל יְדֵי זֶה וְאָף עַל פִּי
 שֶׁמַּחְמַת חֶטְא אֲדָם הָרֵאשׁוֹן וְחֲטָא הַדּוֹרוֹת נִפְל
 עֵינֵנו זֶה לְמִקּוּם לְשִׁנְפֵּל עַד שֶׁנֶּדְמָה לְאַנְשִׁים גַּסִּים
 כְּפִלּוֹ חֶס וְשִׁלוּם הוּא רַק תַּאֲוָה בְּעִלְמָא אָף עַל פִּי
 כּוֹ מִי שֶׁמֵאַמִּין עַל כָּל פְּנִים שֶׁבְּאַמְתָּה הוּא דְּבַר גְּבוּהָה
 מֵאֵד וְיֵשׁ צַדִּיקִים שֶׁאוּגָם בְּדַבְּקוֹת נִפְלֵא לָהּ יִתְבַּרַךְ
 וְכוּ' וְכוּ' אֲשִׁירֵי לָהֶם, וְאֶפְלוּ אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים מֵאַחַר
 שֶׁהוּא בְּהֵתַר עַל כָּל פְּנִים עַל פִּי הַתּוֹרָה יְכוּלִים
 לְהוֹלִיד מִזֶּה יֵרַע יִשְׂרָאֵל שְׂעַל יְדֵי זֶה הוּא תַּקּוּן
 הַבְּרִית כְּנִל, אֲבָל אֵלוּ הָאֶפְקוֹרְסִים שְׁנוֹפְרִים בּוֹה

ממעשה תמור. שאול שאל מאיפה בא דוד מפרץ או מזרח⁴⁰, ואמר אם הוא בא מזרח אני לא מפחד, אז אותו דבר עם תמור ויהודה, פעם לא ידעו הלכות, לא היה שלחן ערוך ולא היה רמב"ם ולא היה פרי מגדים לא היה דבר כזה.

(לקוטי הלכות שם, מובא בהערה ראשונה בשעור) "עד שיבולין לזבות שיצא ממנו צדיק גדול וקדוש שיוכל להפיר את הפורא ותפרד ויקשר וירפק את עצמו לאור אין סוף". אז כל הענין של עמרם ויוכבד זה שלא היה להם שום תאווה, אם רוצים להמשיך ילד קדוש אסור שיהיה שום תאווה ואת זה צריכים להגיד לאשה ישר בחדר היחוד, לפני זה הולכים לכותל או נוסעים למירון, נוסעים לחברון או לרות וישי. (שעור משפ"ג).

שכל החתנה זה בשביל להביא את מלך המשיח.

רבי נתן מסביר כאן בהלכות שבת כ"ו עמוד ב' שאנשים חושבים שכל העולם זה בשביל התאווה הזאת, אנשים חושבים שמתחתנים בשביל התאווה, פדי שזה יהיה בהתר ולא באסור, אבל רבי נתן אומר אין דבר כזה, התאווה הזאת אסורה תמיד, התאווה הזאת אין לה שום התר בעולם, היא תמיד אסורה, אפילו בין איש לאשתו, זה לא משנה, אין שום הכרל בין לפני החתנה לאחר החתנה, אלא מה? ה' עשה שצריכים להביא ילדים לעולם, וצריכים להמשיך את הדורות, צריכים להביא את משיח, צריכים להביא את רבינו, כמו פרץ וזרח שהם היו משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, פרץ וזרח נוצרו

מראי מקומות והערות

פורץ לעשות דרך ואין ממחין בידו אי מזרח אתי חשיבא בעלמא הוי מאי טעמא אמר ליה שאל עליה דכתיב וילבש שאול את דוד מדיו כמדתו וכתוב ביה בשאול משכמו ומעלה גבוה מכל העם א"ל דואג האדומי עד שאתה משאיל עליו אם הגון הוא למלכות אם לאו שאל עליו אם ראוי לבא בקהל אם לאו מאי טעמא דקאתי מרות המואביה א"ל אבנר תנינא עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית אלא מעתה ממזר ולא ממזרת ממזר כתיב מום זר מצרי ולא מצרית שאני הכא דמפרש טעמא דקרא על אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים דרכו של איש לקדם ולא דרכה של אשה לקדם היה להם לקדם אנשים לקראת אנשים ונשים לקראת נשים אישתיק.

ועושים מזה לצנות ואומרים ומי יכול למקרה גרדי מרתיא, שאי אפשר שיצא מזה דבקות נפלא כזה, על בן גודאי רשעים פאלו אי אפשר לתנן אותם בבחינת ומי יכיל למקטא רחיא וכנ"ל⁴⁰

יבמות עו ע"ב

וכראות שאול את דוד יוצא לקראת הפלשתי אמר אל אבנר שר הצבא בן מי זה הנער אבנר ויאמר אבנר חי נפשך המלך אם ידעתי ולא ידע ליה והכתיב ויאהבהו מאד ויהי לו נושא כלים אלא אאבוה קא משאיל ואביו לא ידע ליה והכתיב והאיש בימי שאול זקן בא באנשים ואמר רב ואיתימא רבי אבא זה ישי אבי דוד שנכנס באוכלוסא ויצא באוכלוסא ה"ק שאול אי מפרץ אתי אי מזרח אתי אי מפרץ אתי מלכא הוי שהמלך

ליקטים בענייני חנוכה – מדברי הרב שליט"א

הזקנים. אז הנר הראשון זה להיות עור,
כי אדם בא לעולם להיות עור, רבי נתן
מסביר הלכות תפלין הלכה ה'41
שהשכירה הראשונה זה היה בעינים,
עולם השכירה מתחיל בעינים⁴².

הנר הראשון – כנגד "שמירת העיניים" – הכטלער העיור

כי פרגע שהיתה השכירה, מעוט הלכנה,
אז התקון זה רק שמירת עינים, זה הנר
הראשון (הנוכח בתורה כא)⁴³, עכשו

כל השמונה נרות – הם כנגד שמונת הזקנים שבסיפורי מעשיות

א': מה זה שבעת הנרות? שני עינים,
שני אזניים, אף זה שני חלקים, והפה זה
7 (ליקוטי מוהר"ן תורה כ"א שהביא
למעלה), והנר השמיני [של חנכה] זה
הצדיק האמת, שזוכר לאו כלום, אגחנו
עכשו מכינים את הנרות של החנכה,
[שמונת נרות חנכה] זה כנגד שמונת

שישמר את עצמו מלהוציא שקר מפיו, ויהיה לו
יראת שמים, שהוא פחית חטם, בבחינת
(ישעיהו י"א): "והירחו פיראת ה'", ויהיה לו
אמונת חכמים, תלוי באדניו, בבחינת (משלי
כ"ב): "שמע דברי חכמים", ונעצים עיניו מראות
ברע, כי הו המעוררין את שפע אלקי הנ"ל
לבוא, כי הפה והחטם והעינים והאזניים תלויים
במח, והו מעוררין את המח שיהיה בבחינת קדם,
בבחינת פנים: וזה פחית (תהלים קי"ט): "ראש
דברך אמת" זה פחית מח הנאמר אצל פה; וזה
(שם קי"א): "ראשית חכמה יראת ה'" זה פחית
מח הנאמר אצל חטם; וזה פחית (משלי ט):
"הוכח לחכם ויאקהר" זה פחית מח הנאמר אצל
אדניו, בבחינת "שמע דברי חכמים"; וזה פחית
(בראשית ג): "ותפתחה עיני שניהם" זה פחית
מח הנאמר אצל עיניו. והו שבעת הנרות, כי פה
ותרין נקבא חטמא ותרין עיניו ותרין אדניו הם
בחינת שבעת הנרות, וימרתא דא רישא, הינו
המח, ופיני המנוחה הינו שפע אלקי הנ"ל:

41 ליקוטי הלכות או"ח תפלין הלכה ה
(לד) וכל זה תבין היטב בצע תיים בשער הנקודים
ובכמה מקומות. שאור הפלים נמשכות היקא
ממקום גבה מאד. וכל מה שהפלים קבלו האור
ממקום גבה ועליו ביותר נתמעטה השכירה בהם
ביותר, כי כל מה שהאור עליו וגבה יותר הוא יכול
לצמצם עצמו ולהסתיר את עצמו להקנים האור
בהדרגה ובמדה שלא יהיה רביו אור ח"ו, ואף על
פי כן יקנים בהם השגות אלקות בבחינת מטי ולא
מטי, בבחינת רצוא ושוב בדרך נפלא ונורא מאד,
שהוא פחית עולם התקון הנמשך מבחינת עתיק
שמשם אחיות כל הזקנים הנ"ל. ועל פו הגון
הראשון במעלה מקדם היה עור, דהינו שלא היה
לו שום הסתפלות בזה העולם כלל, שהוא פחית
תקון העינים פנ"ל.

42 באור היוצא מהעינים של אדם קדמון

43 תורה כא אות [ב]

אבל להגיע לבחינת שפע אלקי הנ"ל, אי אפשר
לבוא לזה, אלא שיקדש את פיו וחסמו ועיניו
ואזניו, והו מו מאיריו לו שפע אלקי הנ"ל. הינו,

מכינים את הגר הראשון, 33 יום [עד כ"ה בסלון] להכין את הגר הראשון, הגר הראשון פנגד הפעמלער העור, אדם בא לעולם להיות עור, אדם בא לעולם להיות בלי עינים, כמו מתאי בן חרש, לקח שני שפודים מלבנים, תקע בעינים, לכן אומרים [בתהילים קיט, לו] "העבר עיני [מראות שוא]", צריך לומר העור עיני לא עם ב' אלא עם ו', העור עיני, העור לי את העינים, בגלל שאני פותח את העינים, אני מעדיף לעור אותם, אני מעדיף לתקע שפודים מלבנים בעינים, אני לא רוצה את העינים האלה. דבר ראשון הגר הראשון זה הפעמלער העור, אדם בא לעולם להיות עור, "לא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" (במדבר טו לט), הרמב"ם אומר אדם חושב שזה לא עברה, וזה עברה הכי חמורה מכל העברות, "לא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", אדם עובר את זה מליון פעם ביום! מליון פעם ביום! עברה [בעצמה אפלו הכי חמורה] אולי הוא יכשל פעם בחיים, אבל שמירת עינים זה כל שניה, הוא הולך לבית כנסת, הוא נכשל באלף ראיות אסורות, אז שישב שם בפנה ויבכה, כי אם לא התפלה לא עולה למעלה, שום דבר לא עולה, הגר הראשון זה רק לשמר את העינים, לפני הכל לשמר את העינים, לפני כל פעלה לשמר את העינים, לפני כל צעד לשמר את העינים, לפני כל מחשבה לשמר את העינים. אז זה הגר הראשון של חנוכה.

ועכשו אדם צריך להדליק את הגר הראשון של חנוכה, ולכן איך להיות עור, איך לקחת שפודים מלבנים ולתקע בעינים, כמו מתאי בן חרש, ואיך לתקן את השכירה. ולקום מה שהרמב"ם אומר בהלכות תשובה ד' ד', שהפגם הכי חמור מכל הפגמים זה פגם העינים, כי אדם חושב אף אחד לא שם לב אלי, הוא הולך עם עינים פתוחות ברחוב, חושב שאף אחד לא ראה אותו, אף אחד לא הבחין בו, השם במח סולח לי. השם לא סולח! כל האומר השם ותרן יותרו מעויו... השם לא סולח בשום אופן, על שום דבר השם לא סולח.. רק אם אדם יושב באיזה פנה ובוכה בדמעות שלישי, צריכים להוריד אוקיגוסים של דמעות שהשם יסלח לו, סתם - השם לא סולח, כל האומר השם ותרן יותרו מעויו... ולכן אשתו חולה, והילדים חולים, הכל זה בגלל פגמי העינים. אדם רואה שהילדים לא מקבלים שדוכים, הכל זה כי אין לו שמירת עינים, ברגע שאין לאדם שמירת עינים הוא מאבד את הכל! כל התורה שלו הולכת לסמרא אחרת, אין לו תורה, אין לו כלום, לא תורה, הכל הולך לאבוד, הכל הולך לאבוד, הוא מאבד את הכל. וזה הגר הראשון של חנוכה, שמתחילים לתקן את שבעת הנרות.. כי כל יום צרתו מרבה משל חכרו (סוטה מט.)⁴⁴, וכל יום אומרים את ה"ג עקרים, והכל בגלל שאין שמירת עינים. כתוב במקנלה

מוראי מקומות והערות

שנאמר בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בקר.

⁴⁴ סוטה מט, ע"ב
אמר רבא בכל יום ויום מרובה קללתו משל חבירו

השטחים! אדם לא יכול לזכות לחכמה, רק אם הוא שובר את הנגן שלו, הוא שובר את האופן שלו, לא שומע שום נגונים אסורים, לא רואה שום ראיות אסורות, וזה צריך לכוון בנר הנגה... הנר הראשון זה להיות עור, ... הנר השני להיות חרש.

הנר השלישי – כנגד הפה

הנר השלישי זה להפסיק לדבר לשון הרע, שמויות, הכל להפסיק לדבר. הנר השני זה החרש, הנר השלישי זה המנגום, לא לדבר לשון הרע, [ענין הנר השני שפנגד החרש, הוא:] לא לשמע נגונים אסורים, זה החרש, יש נגונים אדם שומע נגונים אסורים, אם המנגן הוא לא לשם שמים, אסור לשמע את הנגון שלו. אדם רוצה נגונים שישמע של שובו בנים כל שאר הנגונים אסורים ופסולים... ומביאים את כל הצרות, קול זמרה בביתא חרוב ביתא.. פי הנר השלישי זה [הבעטלער השלישי הכבד

עמוקת קצ"א⁴⁵ שאדם אין לו שמירת העינים, אז הוא מחבר את הלילית עם הס"מ, והורסים את העולם, זה היהודים שנדקרים, זה הכל בגלל שאני לא שומר את העינים, ברגע שפתחתי את העין, נדקר יהודי, עוד פעם פתחתי את העין נדקר יהודי. אז כל זה צריך לכוון בנר הראשון של הנגה, עכשו הולכים להדליק את הנר יום ראשון של הנגה, אז צריך מסירות נפש [להכין את] הנר הראשון של הנגה, צריך מסירות נפש להכין את זה, לא לראות שום דבר.

הנר השני - כנגד האזניים כנגד "החרש"

ואחרי זה החרש, הנר השני לא לשמע שום נגונים של סמרא אחרא, וזה תורה ג' בלקוימי מזהר"ן⁴⁶, וזה הגמרא בסוטה דף מ"ח. על ידי שאדם שר בבית אז הוא מחריב את הבית, כל שירה שהיא לא לשם שמים מביאה חרבן לבית, חרבן בשדוכים, חרבן בפריאות, חרבן בכל

מוראי מקומות והערות

טוב לו, כמו שיתבאר: כי היה קול הנגינה נמשכת מן הצפרים, פדאיתא במדרש (ויקרא רבה, טז): מפני מה מצרע טהרתו תלויה בשתי צפרים חיות טהורות? יבוא קלניא ויפטר על קלניא. פי נלקה מחמת קולו שדבר לשון הרע. נמצא, מי שהוא פשר, נמשכת הנגינה שלו מן השתי צפרים חיות טהורות. וכתוב בזהר (ויקרא גג): שהשתי צפרים הנ"ל, יונקים מאתר דנביאים ינקין. לכה נקרא הפנגן חנן מלשון חנון, הינו לשון נבואה, פי לוקח הנגינה מאתר דנביאים ינקין: וקש הפנגן הוא רשע, אזי הוא לוקח הנגינה שלו מצפרים אחרות שפקלפה. וכתוב בזהר: פי הצפרים שפקלפה יונקין מדי המלכות. וכד אתפלג ליליא גדון קרוזא קריז: "כצפרים האחוזות בפח פהם יוקשים בני אדם":

⁴⁵ מגלה עמוקות על ואתחנן אופן קצא ...נמצא סמאל"ל הוא סוד קל"א, ולילית היא סוד תפ"א שרוכבת על ת"פ מחנות, כ"כ באריות באופן קפ"ד, תצרף תפ"א וקל"א יחד, עולה בר"ת, וזה סוד כורת בר"ת, כי כשמזדווגין יחד בסוד בר"ת, אז אנדרלמוסי"א בא לעולם שהוא דבר ונוקבא יחד סמאל לילית, אנד"ר דבר, למוסי"א נוקבא, כמו אנדרוגיניס כמו שכתב א"א ז"ל, ואז הורגת טובים ורעים (בר פכ"ו ה'). בסוד חרב נוקמת נקם בר"ת (ויקרא כו כה), וכדאיתא בזוהר בכמה דוכתיין כד מזדווגין כחדא לא יכלי עלמא למיקם, לכו צריך לכרות ברית שלא יזדווגו יחד.

⁴⁶ לקוטי מוהר"ן תורה ג'

הנה מי שישומע נגינה מפנגן רשע, קשה לו לעבודת הבורא. וכששומע מפנגן פשר וגיון, אזי

הנר החמישי – כנגד הגיבנת

ואחרי זה הנר החמישי זה כבר הגיבנת, זה ללמוד תורה יומם ולילה, לא להוציא את הראש מהאזניות! הנר החמישי זה הגיבנת, שלא מוציאים את הראש מהספר, עד שמקבלים גיבנת.

הנר השישי – כנגד הידים

הנר השישי זה בלי ידים. הנר השישי זה בלי ידים, שאסור שהידיים יגעו איפה שאסור לגעת.

הנר השביעי – כנגד הרגליים

הריקודים

והנר השביעי זה הרגלים, כבר אין כבר רגלים! רק רוקדים רק שרים! בלי פחד! רוקדים עד הבקר, אסור להפסיק את המנגינה הזאת, אסור להפסיק, רוקדים, זה צריכים לרקד בלי הפסק של שניה, רק לרקד ולרקד ולרקד ולרקד, כי זה הבעטלער השביעי. והנר השביעי זה בלי רגלים. יש לך אנכי השם אלוקיך! איך זוכים לאנכי השם אלוקיך? זה רק ברוקדים! ורק על ידי רוקדים... הרב'ה אומר שרק על ידי רוקדים אדם יכול להגיע לזה, רק על ידי רוקדים יכול להגיע לשמירת עינים, להגיע לא לשמע נגונים אסורים, רק שהוא רוקד, רוקד 3 שעות כל יום, אז הוא זוכה לעבד את השם, אז הוא נכלל בהשם, הוא נכלל בהשם צבקות. זה הבעטלער השביעי שכלו רוקדים, הוא רק רוקד, רק שר, הוא גמר את הלמודים, עכשו הוא רוקד 8 שעות, למד 8 שעות, רוקד 8 שעות, עוד פעם לומד 8 שעות, עוד פעם רוקד

פה] הכ"ז זה עד מפת המבול, זה הנר השלישי, אם אדם לא מדבר, אז המבול מפסיק, כל המבולים באים בגלל הדבורים, הדבורים הרעים, הדבורים של הלשון הרע, מזה באים כל המבולים, כל המבולים בעולם באים מזה, מהדבורים הנוראים. אז אדם מביא מבול לעולם על ידי הדבורים הרעים, וזה מכונים בנר השלישי. אז הנר הראשון זה שמירת עינים, זה הבעטלער העור, הנר השני זה החרש, והנר השלישי זה המגומם.

הנר הרביעי – כנגד "הצוואר

העקום"

והנר הרביעי זה הצוואר עקום, תמיד ללכת עם צוואר עקום ברחוב, עם ראש עקום! אדם הולך ברחוב צריך ללכת עם ראש עקום! לא ראש זקוף [אלא] שיהיה עיניו למטה ולבו למעלה, תמיד העינים למטה! שירים עד הבקר שירים, וזה הבעטלער הרביעי [שצווארו עקום], שהוא שר את כל הנגונים בעולם, הוא מחבר את הקולות, הוא יודע את כל הנגונים בעולם, זה הבעטלער הרביעי, זה הנר הרביעי. כל הזמן עושים שירים, כל הזמן שרים להשם, ברגע ששרים להשם, כל הזמן, כל דקה שרים להשם, "קול ישורר בחלון חרב בסף פי ארזה ערה" (צפניה ב, יד), שאדם לא ישמע נגונים אסורים, לא ישמע נגונים לא לשם שמים, שזה הבעטלער החרש - נר רביעי..

הנר השמיני – זה להיות "אין"
 ואחרי זה מגיעים לנר השמיני, ששמה בכלל כבר לא יודעים שום דבר, לא יודעים כלום, לא מבינים כלום, לא רואים כלום, לא שומעים כלום. אדם בא לקרב את הקרב את הגאולה, אדם בא לקרב את משיח, אדם נולד לקרב את משיח! אז בכל דור יכול לבוא משיח, החתם סופר כותב בחשן משפט תשובה צד⁴⁸ שפכל

8 שעות, זה הפעמלער השביעי שהוא בלי רגלים, אומר רבי אברהם ברבי נחמן זה סוד הרקודים (כוכבי אור אמת ואמונה אות טו)⁴⁷, אדם בא והוא מדליק את הנר השביעי, הוא צריך לרקד עד הבקר, לא להפסיק לרקד עד הבקר, רקודים עד הבקר, רקודים עד הבקר. אז עכשו מתחילים הרקודים, ואז אומרים 'אל נקמות השם כל נקמות הופיע', וכל הזמן עושים רקודים.

❁ מראי מקומות והערות ❁

את עצמו בכל פעם היכן אני בעולם ומה נעשה עמי וכו', אבל תכף ומיד בשמחתחיל להשתמש עם שכלו חוזר ונתחנן אצלו ההקמות של אפיקורסות, ובשביל זה הסוף שצד גם ממלכותו וגממולתו פמוכן שם כי מלכות הוא בחינת אמונה, והם תלויים זה בזה פידוע ואביו של הן מלך פשצפה וראה כל זה הזהיר אותו העקר על שמחה, שיתחנן עצמו בשמחה גם בעמק נפילתו וירידתו ממלכותו ואמנתו, כי זה כל תקונו כי זה הוא אתערותא דלתתא שיתעורר עליו ביותר ויותר שמחה המוחל ורקוד הרגלין של הפעטליר השביעי, שעל ידי זה בעצמו יחזר למלכותו ואמנתו ביותר שאת ויתר עז.

⁴⁸ שו"ת חתם סופר חלק ו' תשובה צח

והנה בהא דביאת בן דוד צריך אני להציע הוצעה אחת, והוא כמו שהיה משרע"ה שהיה הגואל הראשון נודקן שמונים שנה ולא ידע ולא הרגיש בעצמו שהוא יהיה גואל ישראל, ואפי' כשאמר לו הקב"ה לכה ואשלחך אל פרעה [שמות ג' י'], מ"מ סירב ולא רצה לקבל על עצמו, כן יהיה א"ה הגואל האחרון. ומיום שחרב בהמ"ק מיד נולד אחד הראוי בצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו, ואז יערה עליו רוחו של משיח הטמון וגונו למעלה עד בואו, וכאשר מצינו בשאלו אחר שנמשח באה עליו רוח ממשלה ורוח הקודש אשר מלפנים לא הרגיש בעצמו, כן היה בגואל הראשון, וכן יהיה בגואל האחרון, והצדיק הזה בעצמו אינו יודע, ובעונותינו כי רבו כבר כמה וכמה מתו ולא זכינו שיערה עליהם רוחו של משיח, גם כי הם ראויים לכך אבל הדור לא היה ראוי, אולם כשיגיע א"ה [העת] יגלה אליו ה'

⁴⁷ כוכבי אור - אמת ואמונה

(טו) ולכן לולא דמסתפינא הייתי אומר אף על פי שלא ספר אדמו"ר ז"ל את כל המעשה של הפעטליר השביעי, אבל הספור הזה מהבן מלך זה בעצמו הוא קצת מהספורים הנעלמים של המעשה מהפעטליר השביעי כי כפי אשר יספר אדמו"ר ז"ל בענין התפארותם הקדוש שהעקם בצוארו מתקן בקולו ויקא את האג וכו' והבעל חטוטרות מתקן ומעלה בכתפיו ויקא את אנשי הפת וכו' וכן פלם, וכפי המבאר בדבריו הקדושים בקלוטי תנינן סימן פ"א שברקוד הרגלין מחמת שמחה של מצוה מעליו את האמונה עז שם וכפי הנראה בכל ספורי מעשיותיו הקדושים שגמר כל ספור המתחיל ב'יהי היום' סובב והולך להספור שמקדם, מכל זה יש לרמז לפי עניינת דעתי גם בהמעשה הזאת שגמר הספור המתחיל ב'יהי היום' שהוא המעשה של זה שבלא רגלים סובב והולך לגמר הספור שמקדם, שהוא המעשה של הן מלך שנפל מהאמונה, שהשינו דברים האלה לא גמר אדמו"ר ז"ל כי זה וזה ספור אחד הוא כי זה שבלא ידים בגונו דיו הקדושות מתקן ומרפא את הפת מלכה, וזה שבלא רגלים במחול ורקוד רגליו הקדושים מתקן ומעלה את הן מלך שנפל מהאמונה, וזה כל המלחמה עתה בעקב'ות משיחא אשר האפיקורסות יורד מן השמים והולך ומתגבר בכל עת ועת, וממילא מתגבר על ידי זה גם שאר כל החטאים ועונות ופשעים והבן מלך (שהם פלל נשמות ישראל שנקראים בני מלכים) מחמת שגולד עם טוב (כי נמשכו ממחשבה עליונה דקדשא בריך הוא) קול דודי דופק ונוקש בקרבו בכל עת ועת שעל פן הוא וזכר

אותם [את הייגנים עצמם], ולא נשאר [מהייגנים] כלום, הפילים היו בלטרון⁴⁹, הם דרסו את כל המחנה, הוא (- יהודה המכבי)⁵⁰ עמד במצפה איפה שהיום קבר שמואל הנביא (במרחק 19 ק"מ), משם רואים את לטרון, זה היה באמאום, ואז הפילים דרסו את כל הצבא של הייגנים, הייגנים באו עם 100 אלף חילים, לא נשאר חיל אחד חי! ואז ראו את יד השם. (מעלות הצדיקים).

צדיכים 'להפעיל' את הנרות

ב': אז עכשו העבודה שלנו זה להתחיל להפעיל את הנרות, יש לנו 33 יום לגר הראשון, ואחרי זה 34 יום לגר השני, 35 יום לגר השלישי, ואחר כך לגר הרביעי, החמישי, השישי, עד שנגיע [לגר שביעי] בלי רגלים זה הרקודים, בלי רגלים זה שאדם הוא רק רוקד, חוץ מרקודים הוא לא עושה כלום, הוא רק רוקד, הוא רק שר, עוד פעם רוקד, עוד פעם שר, עוד פעם רוקד, עוד פעם שר, לא מפסיק לרקד, לא מפסיק לשיר, הוא רק שר כל היום, רק רוקד כל היום, הוא גמר ללמוד 8 בלילה, הוא רוקד עד 6 בבקר, הוא לא מפסיק לרקד ואז הוא יכול ללמוד עוד 12 שעות בזכות הרקודים, וזה יהיה הפעמלער השביעי בלי הרגלים, ואחרי זה מגיעים ללמלער השמיני, שהוא לא יודע כלום⁵¹, אני לא זוכר כלום, אני לא

דור נמצא משיח, הוא בכלל לא יודע שהוא משיח... כי משיח לא יודע שהוא משיח, כשאדם חושב שהוא משיח סימן שהוא לא משיח, כי משיח בכלל לא יודע שהוא משיח. למה הוא נקרא משיח, כי הוא כלול משבעה בעמלערם, הוא כלול מכל שבעת הרועים, הוא כלול מכל שבעת הנרות, ואז הוא זוכה לגר השמיני, להיות 'אין'.

השמש – זה כנגד "הצדיק האמת"

כי החכמה בינה דעת זה רק אצל הצדיק האמת, לכן אומר הפלא יועץ שזה סוד השמש, שהוא כבר צדיק האמת, הוא למעלה מהכל, השמש שממנו מוליקים את כל הנרות, זה הצדיק האמת שהוא מאיר את כל הנרות, צדיק האמת הוא מאיר את כל הנרות, הוא רוקד עם בלם, הוא שר עם בלם, וכל מלה של הצדיק האמת תיכת להתקין, 'דבר אחד מדברך אחר לא ישוב ריקם'!

אם מתתוהו אמר שניצחו [את הייגנים], היו תיכים לנצח, אבל אף אחד לא האמין למתתוהו, יהודה [המכבי] נשאר עם 800 חילים, היו לו 10,000 בלם עזבו אותו, 8 או 10 [אלף] בלם עזבו אותו, נשאר עם 800 חילים, ואז הפילים [שהביאו הייגנים להלחם במכבים] דרסו

מראי מקומות והערות

⁴⁹ ביאור זה נוסף בכ"ק של מורינו הרב שליט"א
⁵¹ שהוא הבעלשער הראשון העיור, נמצא שהראשון הוא גם האחרון.
ספר סיפורי מעשיות - מעשה יג. ....ענה הששי וכו', שהוא זוכר גם "את הטעם של הפרי קדם

כמו למשה בסנה וישלחוהו או ישראל לבד או למלך אחד כמו לפרעה לומר שלח עמי:
⁴⁹ בערך חמש וחצי ק"מ מערבית דרומית ממודיעין, וארבע וחצי ק"מ צפון מערב משער הגיא, יש שם מנזר לטרון).

אמר לה⁵⁴ "אנכי טוב לך מעשרה בנים",

נרות חנוכה – זה סמל לשפלות

ד': כי אדם בא לעולם להיות 'אין', כל הבריאה זה להיות 'אין', אדם נולד להיות 'אין', אדם נוצר להיות 'אין', כי כל העבודה זה להפך את ה'יש' ל'אין', השם עשה מ'אין' 'יש', אז צריך לעשות מה'יש' 'אין', כמה שמדברים יותר על הכן אדם, יותר משפילים אותו, אז ככה יעלה יותר מעלה מעלה, ככה הוא יעלה יותר מעלה מעלה, ככה הוא יעלה יותר מעלה מעלה. אדם שמשפילים אותו, מבזים אותו, זה הנרות של חנוכה, שבזו את עם ישראל, השפילו אותם עד עפר, כפלו ברית, מילה, מי שמלה את בנה קפצה מהחומה התאבדה, המלה (- האמא שמלה את בנה) התאבדה, יהודים שמרו שבת, שרפו אלף יהודים שומרי שבת, אדם שומר שבת שרפו אותו חיים, ולכן באו השמונה ימי חנוכה, זה המהדרין מן המהדרין, כי יש הלכה ואין מורים בן, מסירות נפש זה הלכה ואין מורים בן, אדם נוסע לשכם, זה הלכה ואין מורים בן, אז יש דברים שזה

זוכר כלום! אומר הבעמלער השמיני אני לא זוכר שום דבר! הוא הכי ינוקא, והוא הכי יקן מכלם.. כי רק בנר השמיני זוכים להגיע לאין!

חנה – היא הראשונה שהמשיכה את החנוכה

ג': איך נתפכים לקרבן עולה? אז זה הסוד של שמונה נרות חנוכה, שזה מה שכתוב ב"חנה כו", ה'אר"י גלה שכל החנוכה המשיכה חנה, היא הראשונה שהמשיכה את החנוכה, הראשונה שהמשיכה את החנוכה זו חנה, [חנוכה אותיות:] 'חנה כו', היא הראשונה שהמשיכה את החנוכה, בלי חנה לא יודעים מחנוכה, [בתפלת חנה נאמר:] "...ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו"⁵², "מלכו" זה מלך המשיח, חנה התפללה על מלך המשיח, חנה היתה נביאה, חנה חבתה 130 שנה לילד הראשון⁵³, היא היתה פרסלכית, היא אמרה אין יאוש בעולם כלל! חנה היתה הפרסלכ הראשון בעולם, שאמרה אין יאוש, 130 שנה היא מחכה לילד הראשון, היא לא נשברת, היא לא מתיאשת, היא מלאת תקווה, מלאה אמונה בהשם! (אלקנה

מראי מקומות והערות

⁵² שמואל-א פרק ב

(1) יהוה יחתו מריבוי עליו בשמים ירעם יהוה ידיו אפסי ארץ ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו: ⁵³ מדרש שמואל - פרשה ד

רבי שמואל בר נחמן בשם ר' יונתן, בת מאה ושלישים נפקדה חנה כשם שנפקדה יוכבד:

⁵⁴ שמואל-א פרק א

(ח) ויאמר לה אלקנה אישה חנה למה תכפי ולמה לא תאכלי ולמה ידע לכה לך הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים:

שנכנס הטעם בתוך הפרי". ענה השביעי וכו', ואמר "שהוא זוכר גם את הריח של הפרי קדם שנכנס בפרי". ענה השמיני ואמר, שהוא זוכר גם המראה של הפרי קדם שנמשכה על הפרי". ואני (הינו זה הבעטליר העור שמספר כל זה) הייתי אז תינוק לגמרי, והייתי גם כן שם. ועניתי ואמרתי להם: אני זוכר כל אלו המעשיות, ואני זוכר "לאו כלום!" (און איך גידענק נאר נישט) ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה מאד, יותר מכולם! והיה חדוש גדול אצלם שהתינוק זוכר יותר מכולם:

הלכה ואין מורים בן.

שבע ועוד חב"ד [חכמה בינה דעת].

בחנוכה - מגיעים לדביקות האמיתית בה'

בחנוכה רואים את ה' פנים אל פנים

ז': כי בחנוכה רואים את השם פנים אל פנים, שזה סוד שמונה נרות, שאנחנו רק מדליקים לשמונה נרות, ואדם בא רק לקבל ביוזנות, מהיום שהוא נולד עד היום האחרון, "שפשפולנו וזכר לנו" (תהלים קלו, כג), "המדריכנו על כמות אויבינו", כמה שיותר אדם מקבל ביוזנות, אז מתקים אצלו "המדריכנו על כמות אויבינו, וירם קרננו על כל שונאינו, העושה לנו נקמה בפרעה, אותות ומופתים באדמת בני חם"⁵⁸. ולכן יש עכשו 33 יום להכין את הנר הראשון, שזה [- הנר הראשון של חנוכה, כנגד] הפעמלער העור, להתחיל לעבד עם עינים עורות, עם עינים סגורות, ולא

ה': בשמגיע חנוכה כלם מגיעים לדביקות בהשם, מגיעים לכזאת דבקות שלא היתה מעולם, בחנוכה מקבלים את הדבקות האמיתית, כי בחנוכה רואים את השם פנים אל פנים, שזה הסוד של שמונת הקנים [שפנגר] שמונת הנרות, שמונת הרקיעים וילון רקיע שחקים וזול מכון מעון 7 ערבות 8 למעלה מערבות⁵⁵, שאנו רואים את השם פנים אל פנים, שבית שמאי לומדים את זה מהספה, מהשבעת ימי ספה⁵⁶, והספה היא נמשכת מכנפי הכרוכים הסוככים על הכפרת עשרה מנחים, לכן זה עשרה מנחים⁵⁷, לכן זה כנגד עשרה מדות, עשרה ספרות, מחסד עד מלכות זה

מראי מקומות והערות

[סוכה] שאינה גבוהה עשרה טפחים [פסולה]: מנלן, אתמר רב ורבי חנינא ורבי יוחנן ורב חביבא מתנו בכולה סדר מועד כל כי האי זוגא חלופי רבי יוחנן ומעיילי רבי יונתן ארון תשעה וכפרת טפח הרי כאן עשרה וכתוב ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת [דף ה, ע"א] ותניא רבי יוסי אומר מעולם לא ירדה שכינה למטה ולא עלו משה ואלהיו למרום שנאמר השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם: פירש"י: ותניא מעולם לא ירדה שכינה למטה - וקרא כתיב דעל כפורת יד שמע מינה למעלה מעשרה מיפסקא רשותא: ⁵⁸ סדור תפלה נוסח ספרד - סדר תפילת ערבית: המדריכנו על כמות אויבינו. וירם קרננו על כל שונאינו: העושה לנו נסים ונקמה בפרעה. אותות ומופתים באדמת בני חם. הפכה בעברתו כל בכורי מצרים. ויצא את עמו ישראל מתוך סוכות עולם:

⁵⁵ מהמילים "שמונת הרקיעים..." עד כאן נוסף בכ"ק של מורינו הרב שליט"א
⁵⁶ שבת כא, ע"ב
תנו רבנן מצות חנוכה נר איש וביתו והמהדרין נר לכל אחד ואחד והמהדרין מן המהדרין בית שמאי אומרים יום ראשון מדליק שמנה מכאן ואילך פוחת והולך ובית הלל אומרים יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסף והולך אמר עולא פליגי בה תרי אמוראי במערבא רבי יוסי בר אבין ורבי יוסי בר זבידא חד אמר טעמא דבית שמאי כנגד ימים הנכנסין וטעמא דבית הלל כנגד ימים היוצאין וחד אמר טעמא דבית שמאי כנגד פרי החג [דסוכות] וטעמא דבית הלל דמעלין בקדש ואין מורידין אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן שני וקנים היו בצידן אחד עשה כבית שמאי ואחד עשה כדברי בית הלל זה נותן טעם לדבריו כנגד פרי החג וזה נותן טעם לדבריו דמעלין בקדש ואין מורידין:
⁵⁷ סוכה ד, ע"ב

ארבע וארבעים ואחד, אז אדם הראשון כשראה שהיום מתחיל להתארך הוא עשה חג, החג הזה – באו הנוצרים הפכו את זה לראש השנה.

עכשיו מתחיל האור, עד עכשיו הימים מתקצרים, פה זה (קיץ) אז הימים מתקצרים, אדם וחווה צמו, אדם וחווה כשחטאו בעץ הדעת ראו שהיום מתחיל להתקצר, כל יום בשתי דקות, לוקחים דקה מהשקיעה ודקה מהזריחה, דקה השקיעה מתקדמת – והזריחה מתאחרת, פחדו שעוד מעט יהיה חושך, ויהיה קרח, וכל העולם יקפא, וזה יהיה המוות שלו, יקפאו בקור, בחושך, ככה הם צמו במשך תשעים יום, עד זאת חנוכה, בזאת חנוכה ראו שהיום מתחיל להתארך, אז הם כבר קבעו פעמיים חנוכה שמונה ושמונה, – לפי בית שמאי ולפי בית הלל, לכן מקץ קוראים בחנוכה, ה- הביא את זה בדיוק בחנוכה, אב או אח, אב זה א' ב', אחד, שתיים, שלש, אח, זה א' זה יום ראשון, ח' מדליקים שמונה נרות, האחים נהגו את שתי השיטות, אמרו איך אתם נוהגים, אנחנו נוהגים שתי השיטות, אב או אח. (מעלות הצדיקים).

לְרֵאוֹת כְּלוּם, לֹא לְרֵאוֹת שׁוּם דְּבָר, רַק עֵינַיִם סְגוּרוֹת, רַק עֵינַיִם עֲוִרוֹת, לֹא לְרֵאוֹת שׁוּם דְּבָר בְּעוֹלָם, רַק עֵינַיִם עֲוִרוֹת, רַק עֵינַיִם סְגוּרוֹת.

כִּי בְּחִנְכָה אֲנַחְנוּ רוֹאִים אֶת הַשֵּׁם פְּנִים אֶל פְּנִים, כָּל הַעֲנָנִן שֶׁל חִנְכָה שֶׁהַחֲשׂוֹנוֹנָאִים רָאוּ אֶת הַשֵּׁם פְּנִים אֶל פְּנִים, [וְנִקְרְאוּ מִפְּנִים, מִפְּנִי רֵאשִׁי תְבוּת:] מִי כְּמוֹד בְּאֵלִים הַשֵּׁם, מִה זֶה מִפְּנִי? מִי כְּמוֹד בְּאֵלִים הַשֵּׁם, הֵם רַק רָאוּ אֶת הַשֵּׁם, יְהוָה יֵצֵא לְמַלְחָמָה לְבָרוּ נֶגַד 100,000 תַּיִלִים, 100,000 יוֹנִים, מֵאָה אֶלֶף רְשָׁעִים, מֵאָה אֶלֶף טְמוֹאִים. (הכל – מעלות הצדיקים).

חנוכה – חג "האור"

ח': אנחנו עושים חנוכה, והחג הראשון נקרא חנוכה, אצלם זה חג האש – לקחו את זה מאדם הראשון הפכו את זה לחג האש, – שזה חנוכה בדיוק זה חג האש, בדיוק מ- עושים את החנוכיות, אצל הפרסים היו בחנוכה – למועדון, אסור להדליק אש רק בבית עבודה זרה שלהם, אז התחילו להדליק בתוך הבתים, אצל הפרסים הגיע כת חברים, איזה כת, עובדי האש, – הם עשו את הראש השנה כשאצלנו חנוכה, כי אז היום מתחיל להתארך, עכשיו השקיעה בישראל זה ארבע ארבעים, בזאת חנוכה כבר יהיה

הוספות ממורינו הרב שליט"א

ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב במל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע ובפרכה ראשונה של שמונה עשרה יתרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עיניו קשים ויפשטו עורו מפשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, וסכול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה ותיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצרת משכא דחויא, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה ותיחוד הקדוש לעשות לו העיניו קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושיתיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת נמור, ולא ישטה את עצמו

שבחי הר"ן יז

גם אמר שהוויג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת וויג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת ויסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב במל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו איש גדול ונורא בוער לפגו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש

להיות כגונב דעת עֲלִיזָה חם וְשָׁלוֹם.

פלא ידעץ אדת ז זווג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות וברעות תלוי בזוג ובכונת הזוג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות וכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים ומפשים בנים משחיתים כל מום במ. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך

ביתו גבר על חמאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחמי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בניזקים היו צועקים מרה עליו כאמר, למה עברתנו ובעון חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נומלים חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה כנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחמא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל וטרח ויגיעה רבה בלי האי, ואולי יוכל להפך מבעו ומזנו הרע.

קדושת הפרשה

אחד אתראי על הקהלה שלו, אם אנשים רוצים...

מסביר החדושי הר"ם שאפלו שר' אליעזר אומר עגלה בת שנה, פרה בת שנתים, וזה לא ההלכה, ואמנם אמרו חכמים שעגלה בת שנתים זה פרה בת שלש. אבל הוא גם עשה את ההלכה לחכמים, הצדיק הוא משפיע את ההלכה לכל החכמים, גם לאלה שחולקים עליו, אז כל זה אומר החדושי הר"ם שהוא משפיע את ההלכה לחכמים, אפלו אלה שלא הלכה כמותו, אם ר' אליעזר מטהר וחכמים מטמאים אז משפיע להם את ההלכה לתמיד, הוא יודע בדיוק את המחשבות שלהם, והוא משפיע שצריך לטמא, אני אומר זה טהור אבל אם כלם מטמאים אז גם אני מטמא, אז הוא משפיע את כל המחשבות, זה הצדיק משפיע, כל מה שאדם חושב זה הצדיק משפיע. (מעלות הצדיקים).

אם האחים היו עם יוסף – היו מבטלים את כל הגזרות

בוישב, יש שם את כל הברכות, החלומות של יוסף על אחד עשר כוכבים, "השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לו" (בראשית לז, ט), יוסף יכל לעצור את השמש והירח, הוא אמר אני מוכן לעצור את השמש והירח, רק אני רוצה שהאחים יהיו יחד אתי, הוא אמר אני יכול לבטל את כל הגזרות רק תהיו יחד אתי, כל הקנטוניסטים הרבה היה מבטל את זה בשגיה, רק אם אנשים לא אתו אז... [קורים כל הגזרות], הרבה אומר אני מבטל את כל הגזרות אם אתם רוצים.

אצל ר' אליעזר לא היו מתים לפני הזמן, אף אחד לא מת לפני הזמן, כלם האריכו מאה עשרים שנה, ככה כתוב בק"ל, אפלו שזה לא ההלכה, אז מי שהיה ביישיבה של רבי אליעזר אז הוא לא מת לפני הזמן, ולא היה שום גזרות, שום גזרות שמד לא היה שם. אז כל

החדשות החדדיקים

אצל הצדיק – יש התחדשות כל שניה

היינו טובים. כי השכינה זה הצדיק, והצדיק מתחדש. [אדם] אם הוא מקרב לצדיק האמת הוא מתחדש בכל שניה. הוא כבר אדם חדש לגמרי, [השמש] זה כבר שמש חדשה. כי זה לא כמו שחושבים שזה אותה שמש ואותה ירח, כל שניה זה כבר שמש [חדשה] "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית".
(שעור מתשפ"ג).

אנחנו רואים "נכון עלילות לו" שה עושה עלילות, כל יום עלילות חדשות. כל שניה חדשה לגמרי, כל שניה היא יותר חדשה מהשניה הקודמת. כי העולם הולך שענער און שענער, [- יפה ויפה, ע' שיחות הר"ן ש"ז]. אפלו שהדורות יורדים, אבל הנשמות נמוכים יותר, שאמלא היינו קרובים לשבירה

מילתא דבר יהותא

6: *פרחחים לא מתקלחים – הם 'דופקים' מקלחת. *אשכנזים לא מתקלחים – הם 'מתרחצים'. *ערבים לא מתקלחים – הם לא מתקלחים!!!

7: הרגע הזה, שאתה יוצא מהתפילה, וכולם בודקים בטלפון – ולך אין שיחה שלא נענתה...

8: אחד מתקשר לאשתו הביתה, אומר לה: תדליקי את הדוד, אני רוצה מים חמים אשש, ומנתק. חבר שלו מסתכל עליו, אומר לו: אתה גבר, גברדרררר. ההוא אומר לו: נראה לך שאני יעשה כלים במים קרים?!

9: חבר שלי מספר לי, שאשתו לא מדברת איתו כבר שלושה ימים. אמרתי לו, שישמור עליה – כי אין היום נשים כאלה...

10: שני חבדניק"ם מדברים אחד עם השני על המשיח, ולפתע הוא הגיע. אוח – כמה חבל שלא דיברנו על "הרבי", אומר החבדניק לחבירו!!!

1: לפי החוק, אסור לפגוע בכבודם של שופטי ב"צ. לכן אסור לאמור: "השופטים מעוותים את הדין משיקולים פוליטיים", אלא: "כבוד השופטים מעוותים את הדין משיקולים פוליטיים"...

2: משלחת משפטנים בכירים מבית הדין הפלילי בהאג, אמורה להגיע לתל אביב – כדי ללמוד איך 'תופרים תיק'...

3: תגידו, הלבן הזה מעל הסופגניות ברולדין זה "אבקת סוכר"? כי לפי המחיר זה 'קוקאין'...

4: גם אלברט איינשטיין לא יודע להסביר: איך סופגניה ששוקלת 120 גרם – משמינה 3 קיל...??!

5: בחור 'יורם' עם משקפיים וסנדלים, יושב בבית קפה. לפתע בא ליזו איזה 'פרחח' תופס לו את הקפה, שותה לו אותו, ואומר לו: "נו, מה אתה מספר?" אז 'היורם' אומר לו: תשמע, החיים קשים. היום פיטרו אותי מהעבודה, לפני שבוע אמא שלי נפטרה. ועכשיו כשבאתי להתאבד – שתית לי את כל הרעל ששמתי בקפה...

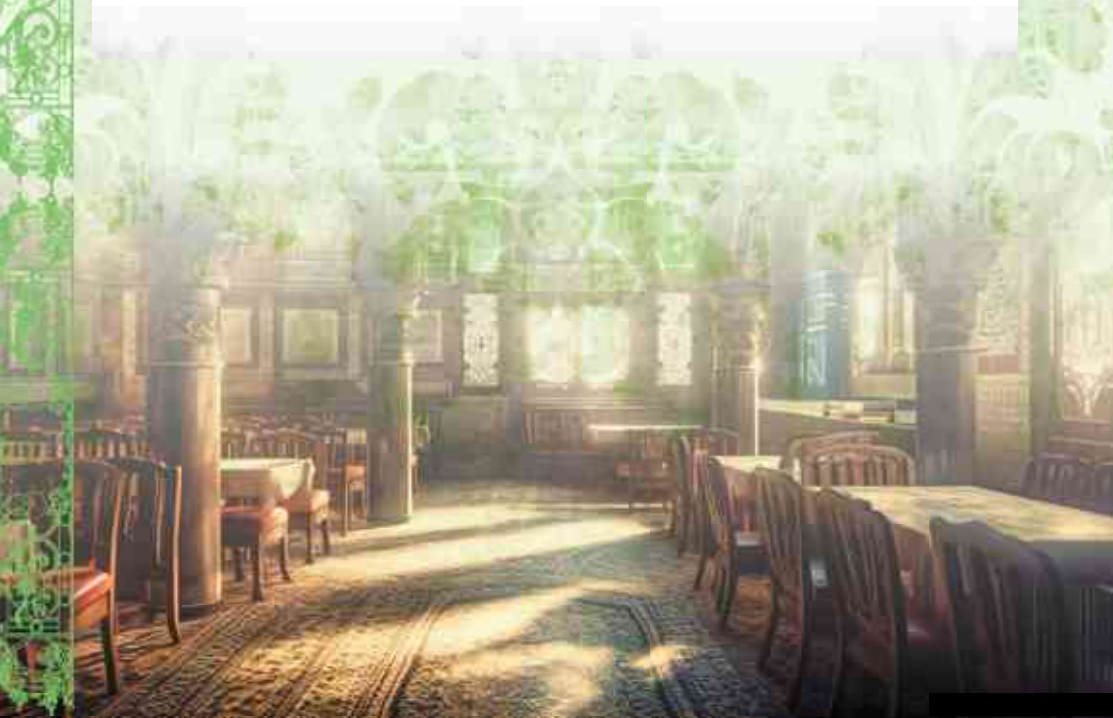

קדושת הצדדים

אחד פה לא מת לפני הזמן, כל הערים שקבלו את שיטת ר' אליעזר, אפלו שהיום זה לא ההלכה. מי שהלך לפי ר' אליעזר הגדול הוא לא ימות לפני מאה עשרים, הוא יחיה את כל המאה עשרים. לכן שמשון הגבור זה גמטריה תשע מאות ושתים עשרה, שאפשר לחיות עד תשע מאות שתים עשרה, כמו מספר שנות חייו של שת, אם אדם הולך אחרי הצדיק, הוא יכול לחיות כמו שת, שת היה גלגל של הכל. (מעלות הצדיקים).

אם אדם הולך עם הצדיק – יזכה לאריכות ימים

ר' יוסי מתיר עוף בחלב, במקום של ר' יוסי היו אוכלים עוף בחלב, עכשו זה כבר התבטל, [וכן] במקום של ר' אליעזר הגדול היו עושים סכינים בשבת, היו הולכים לנפח תעשה לי סכין. מי ששכח סכין של מלה, ועכשו הוא נמצא פה במדבר, אין סכינים, אז הוא הולך [בשבת] לבעל מלאכה, תעשה לי סכין, יש לי עכשו ברית מילה, אין סכינים, אני חייב להביא סכינים, איפה שהלכו כר' אליעזר אף

תיעודים

לזכות לילדים – רק ע"י לימוד הש"ס

כל דקה, בקלות גומרים את זה, כפול 1,000 דקות זה 1,800 דף, ועוד 1.8 דף כפול 500 זה עוד בדיוק 900 זה בדיוק 2,700 דף. אז עשינו את כל החשבון שאדם יכול ב-24 שעות ועוד שעה כלומר תוך 25 שעות הוא גומר את הש"ס, ואז בעזרת ה' יהיה לו בנים בני בנים ובנים ובנים ויבני בנים ורחוב שלם יהיה רק על שמו, כל ירושלים תתמלא רק משפחות של "שובו בנים", כל אחד יזכה בדיוק ל-100 נכדים 1,000 בנים ו-10,000 בני בנים.
(באר בשדה)

"וישב יעקב, בארץ מגורי אביו בארץ כנען" (בראשית לז, א), (גמטריא יוסף גמטריא בנים), שעכשיו אדם צריך לדעת שאם הוא רוצה ללדים, זה רק על ידי "וישב יעקב", זה רק על ידי שהוא גומר את הש"ס, צריך כל יום לגמור את הש"ס, כל יום, הש"ס זה 2,717 דפים, ביום יש 86,400 שניות וביום יש 1,440 דקות, אם נוסף עוד 60 דקות זה בדיוק 1,500 דקות, 1,000 דקות, ואם לומדים 1.8 דף גמרא

קדושת הבית

את השדה, רואים שהאשה היא היתה מביאה פעם את הפרנסה, היא היתה משקה את השדה. כמוכן היה לה פועלים, היה לה כושים, תאילנדים היה לה, אבל היא היתה אחראית על המשקיה, האשה היא אחראית על הכל, על המשקיה על הכל, את השדות של הארמונות. עתגיאל לא ראה שדה בחיים, לא ידע מה זה נקרא שדה בכלל. (שעור מתשפ"ג)

האשה – היא מביאה את הפרנסה

עכסא נפלה מהחמור, ואף אחד לא הציל אותה. אז היא נפלה מהחמור, פרושו היא נפלה מכל החמירות, בטלה את כל החמירות, ואז היא קבלה גלת עלית גלת תחתית, זה אבא שלה נתן לה. גלת זה מעינות זה הכל ארץ הנגב, את המעינות העליונים, היא קבלה את כל המעינות. כי לא היה לה עם מה להשקות

תשובה חדשה

שמירת העיניים – רק ע"י לימוד תורה

העיניים, בכל מחיר שבעולם! לדעת שזה מה שאומר הרמב"ם בהלכות תשובה ד' ד' שזה הדבר הראשון, כי זה הדבר הכי קשה מכל הדברים, כי שמירת העיניים אף אחד לא רואה אם הוא כן שומר או לא שומר, הוא יכול ללכת עם ראש למטה והוא גונב כלאחר יד, וזה לא יעזר שום דבר, אם הראש לא מלא תורה ותפלה [לא יצליח לשמר את עיניו], יש תלת חללי דמוחא, צריך למלא את זה בגמרא, בקצות החשן, נתיבות המשפט, תוקפו כהן, למלא את זה בלמוד בעיון, אדם צריך למלא את הראש שלו בלמוד בעיון, ואז העיניים נשמרות ממילא, אז ממילא הוא לא רואה שום דבר, הוא רק רואה את השם. (מעלות הצדיקים).

אדם לומד גמרא כדי לשמר את העיניים, רבנו אומר בתורה ח' [ליק"מ ח"ב] שצריכות להיות [אולי צ"ל למלאות] תלת חללי גלגלתא דמוחא, שאדם צריך למלא את חללי גלגלתא דמוחא בתורה בתפלה בידעה, ואז יכול לשמר את העיניים, אם המוח לא מלא הוא יכול לדפק את הראש בקיר מיליון פעם, זה לא יעזר לו כלום, זה יעזר לאותו שגיה כמוכן, אולי יעשה שריטה בראש, אולי יפוצץ את הראש, אבל הכל חוזר לתחלתו כמו קפיץ.

[וכשם שלומדים כדי לשמר את העיניים, כן להפך] רק אם אדם שומר את העיניים הוא יכול לזכות לתורה ותפלה, הוא חייב לשמר את

קדושת המדידות

לזכות לגור בירושלים – צריך ענווה ושפלות

בארץ כצפת וטבריה, כאשר מפרט והולך מדוע לא יכלו לגור אז בירושלים. אף אחד לא יכול לגור בירושלים, כל רב שהגיע אפילו הרבה מזועזע שמו אותו בבית סהר אז הוא חזר בחזרה לחוץ לארץ וחזר בלי חסידים, "כי באתי עם חסידים שמו אותי בבית סהר", כי העקר זה הענווה ושפלות, ירושלים זה רק ענווה, כתוב: "וישבה ירושלם עוד תחתינה" (זכריה יב, ו) ירושלים צריך לקבל את כל הביזיונות. בשביל לבוא לארץ ישראל הרבה קיבל את כל הביזיונות, הוא הלך יחף, בלי מעיל רק חלצה ומכנסים. אדם צריך לקבל את כל הביזיונות לגור בירושלים וצריכים כל שניה לקבל ביזיונות נוראים, כי פה זה קנה קדשה שאי אפשר לתאר, פה זה השכינה "שוכן ירושלים הללויה", אדם מגרשים אותו מירושלים, כתוב בסנהדרין ק"ב, ע"א שיצא מירושלים, שאדם מגרשים אותו, צריך כל פעם להלחם לבוא להתפלל, לבוא לתפלות מלה במלה.

(באר בשדה).

בזמן ה"בת עין" הייתה רעידת אדמה ונחרבו צפת וטבריה בהם היה הישוב של האשכנזים, שעד זמן מועט קודם לכן לא יכלו לגור בירושלים, ואחר שהתאפשר לגור בירושלים היו חייבים לעקור לירושלים כי אסור לגור בשום מקום אחר, זה איסור דאורייתא לגור מחוץ לירושלים, אדם צריך לבוא כל תפלה, להגיע לכל תפלה, ברגע שאפשר לגור בירושלים כתוב בכל הספרים שזה ממש איסור דאורייתא "ברוך ה' מציון שכן ירושלים" הרמב"ם מביא את זה בפרק כ"ב ש"ה רק שוכן בירושלים - "ה' מציון שוכן ירושלים", כתוב "שוכן ירושלים" ה' לא נמצא במקום אחר, אם הוא - עיקר השראת השכינה בירושלים אז הוא לא במקום אחר. בשלום היה אפשר לגור בירושלים, לקחו את כל הרבנים שמו אותם בבית סהר היו פה הפחות והמושלים והפאשות וכל הפשעים והפושעים אז לא היה ברירה והיה מתר להתגורר בשאר ערים

ביש מזל: זכה במאות מיליונים בלוטו, אך מת מדום לב לאחר כמה שבועות

גבר בן 73 מברזיל זכה לבדו בהגרלת הלוטו בפרס בלתי נתפס בסך 201 מיליון ריאל (כ-118 מיליון ש"ח). למרבה הצער, הוא נפטר מדום לב כמה שבועות לאחר מכן

לא מבין את נהגי האוטובוס והמוניות שחותכים נתיבים בכביש, לאן אתם ממתינים?
אתם כבר בעבודה!

לפעמים ביס אחד יכול לגרום לנו לחכות שש שעות לגלידה למדתי זאת על בשר!

שאלות ששואלים את אמא:

- אמא איפה המגבת שלי?
- אמא מה את מכינה לאכול?
- אמא מת-את חוזרת?
- אמא מה השעה?
- אמא איזה יום היום?
- אמא איפה היצרן שלי?

שאלות ששואלים את אבא:

- אבא, איפה אמא?

התחלתי דיאטה, אבל חבר אחד פיתה אותי בלאפה ופיצה אותי בפלאפל.

חנכיית הלגו הגדולה בעולם. בחמת של לוגו ישראל בדיזינגוף סנטר. 136 אלף חלקים.

רעידת האדמה ב-11 במרץ 2011 ביפן, בעוצמה של 8.9 בסולם ריכטר, גרמה להשפעות גיאולוגיות משמעותיות: יפן זזה ב-2.4 מטרים ממקומה המקורי, וציר כדור הארץ עצמו זז ב-10 סנטימטרים.

גושי זהב שנכרו על ידי כורים. אוסטרליה. 1851

שיניים תותבות חלקיות המורכבות מזוג שיניים במעמד זהב, אטרוסקי, 600 לפני הספירה.

"הסל השיכור". בשנות השישים שכו באיסטנבול מישורו שיוביל אנשים שיכורים לבתיהם.

טקט נטוש של צבא סוריה הפך לחנות ירקות.

המהסכת מגיעה

פרטים בקרוב

פני רוק פהפצות חזקתה זו, שתיבה אזר"ה אזר פל התגלות המשיח פן הזר והמשיח פן זמר

בהגרלה ישנם רק 60 כרטיסים
סיכויי הזכיה גבוהים
הזדרזו להירשם

קרן
שבזר
שאלה

ההגרלה האגדולה

לקראת הדפסת 7 הספרים החודשים של מזרינו

ורכינו דגה"צ הדב אלעזר ברלנד שליט"א

תשפ"ג 3 חלקים | תשפ"ב 3 חלקים | תשע"ז חלק שלישי

60

המשותפים בהדפסת הספרים

בסך 180 × 10 חודשים

זוכים פעמים

מקבלים שני עותקים של 7 הספרים החודשים

וכן נכנסים להגרלה הגדולה על:
2 טליתות צמד של מזרינו הדב
צייצית צמד של מזרינו הדב

אפשרויות השתתפות

ליצירת קשר ולפרטים נוספים 058-3289-318	נדריים פלוס מצאו: שבבי אור. שלוחה: השתתפות בספרים	העברה בנק: 12 סניף: 695 חשבון: 68654 עבור: שבבי אור	הוראת קבע קוד מוסד: 00638 עבור: שבבי אור
--	---	--	---